



DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

Gdańsk, dnia 17 listopada 2009 r.

Nr 153

TREŚĆ:

Poz:

UCHWAŁY RAD MIAST

- 2858 – nr XXXVI/344/09 z dnia 24 września 2009 r. Rady Miejskiej w Czersku w sprawie zmiany uchwały nr XXXVII/419/06 w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i gminy Czersk.....11674
- 2859 – nr XXXVII/225/09 z dnia 24 września 2009 r. Rady Miasta Hel w sprawie przyjęcia „Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami na lata 2009 – 2013 dla Gminy Hel”...11675
- 2860 – nr 65/V/2009 z dnia 28 września 2009 r. Rady Miejskiej w Miastku w sprawie zaliczenia ul. Jodłowej w m. Pasieka do kategorii dróg gminnych.....11699
- 2861 – nr XXXIX/7/2009 z dnia 29 września 2009 r. Rady Miasta Puck w sprawie wynagradzania nauczycieli szkół, dla których organem prowadzącym jest Gmina Miasto Puck.....11699
- 2862 – nr XXXVII/318/2009 z dnia 24 września 2009 r. Rady Miejskiej w Tczewie w sprawie zaliczenia do kategorii dróg gminnych i ustalenia przebiegu ulic w obrębie administracyjnym miasta Tczewa.11704
- 2863 – nr XXXVII/321/2009 z dnia 24 września 2009 r. Rady Miejskiej w Tczewie zmieniającą uchwałę w sprawie rozmiaru i zasad udzielania zniżek nauczycielom, którym powierzono stanowiska kierownicze oraz tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli pedagogów, logopedów, psychologów oraz nauczycieli prowadzących zajęcia terapii pedagogicznej i zajęciowej11705
- 2864 – nr XXXVII/322/2009 z dnia 24 września 2009 r. Rady Miejskiej w Tczewie w sprawie trybu i kryteriów przyznawania nagród dla nauczycieli zatrudnionych w placówkach oświatowych Gminy Miejskiej Tczew za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze...11705
- 2865 – nr XXXVIII/362/2009 z dnia 30 września 2009 r. Rady Miejskiej Władysławowo w sprawie: uchwalenia Regulaminu korzystania z kompleksu boisk sportowych MOJE BOISKO – ORLIK 2012 we Władysławowie przy ul. 1000 lecia P.P. nr 2.11715
- 2866 – nr XXXVIII/365/2009 z dnia 30 września 2009 r. Rady Miejskiej Władysławowo w sprawie nadania nazw nowym ulicom na terenie administracyjnym miasta Władysławowa.11716
- 2867 – nr XXXVIII/369/2009 z dnia 30 września 2009 r. Rady Miejskiej Władysławowo w sprawie zmiany uchwały Nr XXIX/330/2005 Rady Miejskiej Władysławowa z dnia 23 marca 2005r w sprawie: regulaminu udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym.....11718
- 2868 – nr XXXVIII/370/2009 z dnia 30 września 2009 r. Rady Miejskiej Władysławowo w sprawie: określenia liczby nowych licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką, przeznaczonych do wydania w 2010 r.....11718

UCHWAŁY RAD POWIATÓW

- 2869 – nr XXVIII/262/09 z dnia 24 września 2009 r. Rady Powiatu Kartuskiego w sprawie: zmiany w uchwale Nr XIII/119/08 Rady Powiatu Kartuskiego z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie likwidacji Szpitala Powiatowego im. dr A. Majkowskiego w Kartuzach ..11719

- 2870 – nr XXXVI/215/2009 z dnia 28 września 2009 r. Rady Powiatu Kwidzyńskiego w sprawie określenia rodzajów świadczeń przyznawanych w ramach pomocy zdrowotnej dla nauczycieli korzystających z opieki zdrowotnej oraz warunków i sposobu ich przyznawania.....11719
- 2871 – nr XXXVI/321/2009 z dnia 30 września 2009 r. Rady Powiatu Malborskiego w sprawie zmiany do uchwały Nr XLVIII/509/2006 Rady Powiatu Malborskiego z dnia 28 czerwca 2006 roku 11726

2858

UCHWAŁA Nr XXXVI/344/09

Rady Miejskiej w Czersku

z dnia 24 września 2009 r.

w sprawie zmiany uchwały nr XXXVII/419/06 w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i gminy Czersk.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. - Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t. j. - Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008), w związku z art. 16 a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. Nr 62 poz. 628 z późn. zm.) Rada Miejska uchwala, co następuje:

§ 1

W uchwale nr XXXVII/419/06 w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i gminy Czersk, zmienionej uchwałą nr VII/35/07 z dnia 5 kwietnia 2007 r., wprowadza się następujące zmiany:

1) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7

Odpady komunalne zmieszane należy gromadzić w pojemnikach lub kontenerach wymienionych w § 6 o objętości dostosowanej do ilości wytwarzanych na terenie nieruchomości odpadów. Minimalna objętość pojemników na terenie nieruchomości nie może być jednak mniejsza niż suma minimalnych objętości pojemników przypadających na gospodarstwa domowe wchodzące w skład nieruchomości. W zależności od liczby osób wchodzących w skład gospodarstwa domowego określa się minimalną objętość pojemnika oraz minimalną częstotliwość wywozu:

Ilość osób	Minimalna objętość pojemnika	Minimalna częstotliwość wywozu
1-2 osoby	110 l	1 raz na 4 tygodnie
3-4 osoby	110 l	1 raz na 2 tygodnie
5 i więcej osób	160 l	1 raz na 2 tygodnie

2) § 30 ust. 1 - 3 otrzymują brzmienie:

„§ 30

1. Częstotliwość usuwania odpadów komunalnych z terenu nieruchomości musi być dostosowana do ilości i rodzaju odpadów oraz liczby osób wchodzących w skład gospodarstwa domowego.
2. W zabudowie wielorodzinnej odpady muszą być odbierane nie rzadziej niż raz w tygodniu, a w zabudowie jednorodzinnej nie rzadziej niż raz na dwa tygodnie jeżeli w skład gospodarstwa domowego wchodzi 3 i więcej osób, natomiast w przypadku mniejszej liczby osób w gospodarstwie domowym odpady muszą być odbierane nie rzadziej niż 1 raz na 4 tygodnie.

3. W przypadku utrudnionego dojazdu podmiotu uprawnionego do pojedynczych zabudowań dopuszcza się odbiór odpadów 1 raz na 4 tygodnie. W przypadku takim konieczne jest zwiększenie objętości pojemników wynikające z regulaminu.”

3) § 34 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 34

1. Odpady komunalne z terenu gminy Czersk, do czasu uruchomienia Zakładu Zagospodarowania Odpadów w Nowym Dworze są kierowane na składowisko odpadów w Nieżurawie. Po uruchomieniu Zakładu Zagospodarowania Odpadów w Nowym Dworze będą tam kierowane wszystkie rodzaje odpadów (w tym wielkogabarytowe,

elektryczne i elektroniczne itd.). Dopuszcza się także kierowanie odpadów ze wschodniej części Gminy Czersk do Zakładu Utylizacji Odpadów Komunalnych w Starym Lesie w Powiecie Starogardzkim.”

§ 2

Wykonanie uchwały powierzyć Burmistrzowi.

§ 3

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego i wchodzi w życie po upływie 14 od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady
Krzysztof Sękielewski

2859

UCHWAŁA Nr XXXVII/225/09
Rady Miasta Helu
z dnia 24 września 2009 r.

w sprawie przyjęcia „Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami na lata 2009 – 2013 dla Gminy Hel”.

Na podstawie art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 pkt 9, art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, zm. z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271, Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80 poz. 717, Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203, Nr 167, poz. 1759, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz. 1457 z 2006 r. Nr 17 poz. 128, Nr 146, poz. 1055, Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111, Nr 243, poz. 1458; z 2009 r. Nr 52, poz. 420) i art. 87 ust. 1, 2, 3 i 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i o opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, zmiany z 2004 r. Nr 96, poz. 959; Nr 238, poz. 2390; z 2006 r. Nr 50, poz. 362; z 2007 r. Nr 126, poz. 875; Nr 192, poz. 1394; z 2009 r. Nr 31, poz. 206; Nr 97, poz. 804) Rada Miasta Helu uchwala, co następuje:

§ 1

1. Przyjmuje się „Gminny Program Opieki nad Zabytkami na lata 2009 - 2013 dla Gminy Hel”, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.
2. „Gminny Program Opieki nad Zabytkami na lata 2009 - 2013 dla Gminy Hel” obejmuje obszar administracyjny Gminy Hel.
3. Program, o którym mowa w niniejszej uchwale uzyskał pozytywną opinię Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się burmistrzowi Helu.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Przewodniczący
Rady Miasta Helu
Edward Mroziak

Załącznik
do Uchwały Nr XXXVII/225/09
Rady Miasta Helu
z dnia 24 września 2009 r.

**PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI DLA GMINY HEL
NA LATA 2009 – 2013**

SPIS TREŚCI

1. WSTĘP

- 1.1. PODSTAWA PRAWNA OPRACOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI
- 1.2. CEL OPRACOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI
2. UWARUNKOWANIA FORMALNO–PRAWNE, INSTYTUCJONALNE I PROGRAMOWE FUNKCJONOWANIA OCHRONY ZABYTKÓW W GMINIE HEL
 - 2.1. USTAWY REGULUJĄCE PROBLEMATYKĘ OCHRONY ZABYTKÓW I OPIEKI NAD ZABYTKAMI
 - 2.2. STRATEGICZNE CELE POLITYKI PAŃSTWA W SFERZE OCHRONY ZABYTKÓW
 - 2.3. PROBLEMATYKA OCHRONY ZABYTKÓW W SYSTEMIE ZADAŃ STRATEGICZNYCH, WYNIKAJĄCYCH Z KONCEPCJI PRZESTRZENNEGO ZAGOSPODAROWANIA KRAJU
 - 2.3.1. RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OCHRONY ZABYTKÓW ZE STRATEGIĄ ROZWOJU WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO
 - 2.3.2. RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OCHRONY ZABYTKÓW Z PLANEM ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO
 - 2.3.3. RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OCHRONY ZABYTKÓW Z PROGRAMEM OPIEKI NAD ZABYTKAMI WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO
 - 2.4. WEWNĘTRZNE UWARUNKOWANIA PRAWNE I PROGRAMOWE OCHRONY ZASOBÓW DZIEDZICTWA I KRAJOBRAZU KULTUROWEGO GMINY HEL
 - 2.4.1. UWARUNKOWANIA WEWNĘTRZNE WYNIKAJĄCE ZE STRATEGII ROZWOJU SPOŁECZNO–GOSPODARCZEGO GMINY
 - 2.4.2. UWARUNKOWANIA WEWNĘTRZNE WYNIKAJĄCE Z STUDIUM UWARUNKOWAŃ I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO MIASTA
3. DZIEDZICTWO KULTUROWE GMINY HEL
 - 3.1. RYS HISTORYCZNY
 - 3.2. OKRESY ROZWOJU PRZESTRZENNEGO OBSZARU GMINY
 - 3.3. ZASOBY DZIEDZICTWA I KRAJOBRAZU KULTUROWE GMINY HEL

- 3.3.1. WYKAZ ZABYTEKÓW NIERUCHOMYCH WPISANYCH DO REJESTRU
- 3.3.2. WYKAZ ZABYTEKÓW NIERUCHOMYCH OBJĘTYCH GMINNĄ EWIDENCJĄ ZABYTEKÓW
- 3.3.3. ZASOBY MUZEALNE
- 3.3.4. KRAJOBRAZ KULTUROWY
- 3.4.5. DZIEDZICTWO KULTUROWE
4. DIAGNOZA STANU ZASOBÓW DZIEDZICTWA KULTUROWEGO GMINY HEL
- 4.1. STRUKTURA MORFOGENETYCZNA GMINY
- 4.2. OCENA STANU ZASOBÓW DZIEDZICTWA KULTUROWEGO
5. ANALIZA STRATEGICZNA SWOT
6. CELE DZIAŁANIA W ZAKRESIE OCHRONY DZIEDZICTWA KULTUROWEGO NA LATA 2009-2013 DLA GMINY HEL
- 6.1. PRIORYTETY I CELE STRATEGICZNE
- 6.2. CELE I DZIAŁANIA WRAZ Z TERMINARZEM
- 6.3. MONITORING REALIZACJI GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTEKAMI
- 6.4. INSTRUMENTARIUM GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTEKAMI
- 6.4.1. INSTRUMENTY PRAWNE
- 6.4.2. INSTRUMENTY KOORDYNACJI
- 6.4.3. INSTRUMENTY FINANSOWE
- 6.4.4. INSTRUMENTY SPOŁECZNE
- 6.4.5. INSTRUMENTY KONTROLNE

ZAŁĄCZNIK - WYKAZ OBIEKTÓW UJĘTYCH W GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTEKÓW DLA GMINY HEL

1. WSTĘP

Miasto Hel leży w północnej części województwa pomorskiego, na terenie powiatu puckiego. Obejmuje powierzchnię 21,27 km²; zamieszkiwaną przez 4035 osób (2008 r.). Jest gminą miejską. Obszar gminy to północna część pobraży Południowobałtyckich – makroregion Pobraże Gdańskie – mezoregion Mierzeja Helska. Najdalej wysunięta w morze południowa część Mierzei Helskiej (cypel), otoczona wodami morza Bałtyckiego i Zatoki Puckiej znajduje się w granicach gminy. Same granice przebiegają w większości wzdłuż brzegów morza i zatoki. Wyjątek to odcinek o długości ok. 1,0 km – granica lądowa z Jastarnią, przebiegająca w poprzek półwyspu. Na obszarze miasta Hel półwysp osiąga swoją największą szerokość dochodzącą do 3,0 km.

Mierzeja Helska rozwinęła się na podwodnej, płytkiej platformie, zbudowanej z osadów morza litytowego. Na podłożu utworów wieku kredowego zalegają bezpośrednio osady plejstoceńskie, przykryte utworami holocenu. Są to utwory akumulacji morskiej, reprezentowane głównie przez piaski drobnoziarniste i średnioziarniste. W warstwie powierzchniowej lokalnie występują torfy o miąższości od kilku do kilkudziesięciu centymetrów. W obszarze zabudowanym występują często nasypy różnego pochodzenia. Najczęściej jest to gruz budowlany, lub przemieszane piaski oraz odpadki pochodzące z różnych okresów historycznych. Nasypy te lokalnie mogą osiągać miąższość do 5 m. Powierzchnia półwyspu nadbudowana jest formami eolicznymi. Od strony otwartego morza występuje pas plaży ograniczony równoległym do linii brzegowej wałem wydymowym. Brzeg półwyspu Helskiego szczególnie od strony otwartego morza jest abradowany (ostatnio został w ten sposób „ścięty” fragment cypla półwyspu). Wzdłuż plaży ciągną się klify wydymowe „wycięte” w starszych formach wydymowych. Szerokość plaż jest zmienna i waha się od ok. 10 - 15 m do 100 – 120 m. Zmiany przebiegu linii brzegowej i szerokości plaż zależą od oddziaływania fal

morskich i prądów w strefie brzegowej oraz związanego z tymi zjawiskami ruchu rumowiska. Od strony Zatoki Puckiej plaże są wąskie (od kilku do kilkunastu metrów). Wzdłuż całego półwyspu Helskiego występują wydmy o różnych kształtach, wielkości i wysokości. Na obszarze miasta Hel plażom od strony otwartego morza towarzyszą rozległe pola wydymowe z wałami o orientacji równoległej do brzegu, pagórami i fragmentami wydym parabolicznych. Poszczególne formy wydymowe osiągają wysokości powyżej 20 m n.p.m. Pomiędzy poszczególnymi wydymami występują obniżenia poziomu terenu rzędu 5 - 8 m. Wysokie wydmy (ok. 10 m) towarzyszą też brzegom nadzatkowym na zachód od terenów zainwestowanych miasta Hel. Wnętrze półwyspu w obszarze miasta Hel zajmują wały wydymowe o południkowym przebiegu i niewielkich wysokościach do 5 - 7 m n.p.m. Teren zainwestowania miejskiego jest w zasadzie płaski, mało zróżnicowany. Wysokości na tym obszarze osiągają maksimum 5 m n.p.m. Na podstawie dostępnych badań, analiz i opracowań można stwierdzić, że w zasadzie na całym obszarze miasta Hel w jego granicach administracyjnych występują dobre warunki dla posadowienia budynków. Gmina posiada bardzo wybitne walory turystyczne, związane z długą linią brzegową i pięknymi plażami położonymi nad Zatoką Gdańską.

Głównym potencjałem rozwojowym gminy jest turystyka, stąd istotnym warunkiem jego wykorzystania jest dbałość o właściwe kształtowanie krajobrazu. Jego istotnym składnikiem jest komponent kulturowy, związany z zagospodarowaniem przestrzennym. Zachowanie najcenniejszych elementów krajobrazu kulturowego oraz ukierunkowanie rozwoju przestrzennego gminy zgodnie z zasadą dobrej kontynuacji będzie jednym z wyznaczników atrakcyjności turystycznej gminy. Sprawa ta ma tym większe znaczenie, że coraz ważniejszą formą wypoczynku staje się turystyka kulturowa. Zachowanie dziedzictwa kulturowego staje się zatem doskonałym sposobem inwestycji w przyszłość.

Brak większych założeń architektonicznych na terenie gminy nie oznacza, że nie ma tu interesujących obiektów zabytkowych. Fakt umieszczenia w Gminnej Ewidencji Zabytków prawie 200 obiektów (w gminie, która ma niewiele ponad cztery tysiące mieszkańców) wskazuje na duże nasycenie zabytkami. Stan zachowania wielu z nich stwarza niebezpieczeństwo ich bezpowrotnej utraty. Utrata oryginalnej substancji zabytkowej przyniosłaby niepowetowane szkody dla jakości krajobrazu kulturowego gminy, ponieważ nawet wierna odbudowa obiektów zabytkowych nie jest w stanie przywrócić ich pełnej wartości, opierającej się w znacznej mierze na autentyczności.

Zasada dobrej kontynuacji w rozwoju przestrzennym gminy powinna wyrażać się w organicznym rozwoju struktury urbanistycznej miasta, niezakłócaniu charakteru jego zabudowy, wpisywaniu się nowych obiektów zarówno w ukształtowaną historycznie tkankę przestrzenną, jak też w dopasowaniu ich formy architektonicznej do specyficznych form wykształconych na terenie Mierzei Helskiej.

Gmina powinna wykorzystać wszelkie dostępne środki do zwiększania swojej atrakcyjności turystycznej. Stworzyć warunki umożliwiające właściwe kształtowanie ładu przestrzennego, jako jednego z najważniejszych czynników wpływających na jakość oferowanej oferty turystycznej.

1.1. PODSTAWA PRAWNA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTEKAMI

I. Rozstrzygnięcia ustawowe:

- a) Art. 7, ust. 1, pkt 9 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), który mówi, że:

Zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do

zadań własnych gminy. W szczególności zadania własne obejmują sprawy: kultury, w tym bibliotek gminnych i innych instytucji kultury oraz ochrony zabytków i opieki nad zabytkami,

b) Art. 87 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 163 poz. 1568).

W artykule tym znajdujemy:

Ust. 1: Zarząd województwa, powiatu lub wójt (burmistrz, prezydent miasta) sporządza na okres 4 lat odpowiednio wojewódzki, powiatowy lub gminny program opieki nad zabytkami.

Ust. 3: Wojewódzki, powiatowy i gminny program opieki nad zabytkami przyjmuje odpowiednio sejmik województwa, rada powiatu i rada gminy, po uzyskaniu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Ust. 4: Programy, o których mowa w ust. 3, są ogłaszane w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

Ust. 5: Z realizacji programów zarząd województwa, powiatu i wójt (burmistrz, prezydent miasta) sporządza, co 2 lata, sprawozdanie, które przedstawia się odpowiednio sejmikowi województwa, radzie powiatu lub radzie gminy.

1.2. CEL OPRACOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

Gminny program opieki nad zabytkami służy poprawie stanu zachowania środowiska kulturowego. Ustala się w nim rozwiązania organizacyjne i finansowe, jak również edukacyjne i wychowawcze, które mają doprowadzić do osiągnięcia tego celu.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 163 poz. 1568): W krajowym programie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami określa się, w szczególności cele i kierunki działań oraz zadania w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami, warunki i sposób finansowania planowanych działań, a także harmonogram ich realizacji. Ustawa precyzuje cele sporządzania programów opieki nad zabytkami w art. 87:

1. Zarząd województwa, powiatu lub wójt (burmistrz, prezydent miasta) sporządza na okres 4 lat odpowiednio wojewódzki, powiatowy lub gminny program opieki nad zabytkami.
2. Programy, o których mowa w ust. 1, mają na celu, w szczególności:
 - 1) włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju;
 - 2) uwzględnianie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej;
 - 3) zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania;
 - 4) wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego;
 - 5) podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami;
 - 6) określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystaniem tych zabytków;
 - 7) podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.

2. UWARUNKOWANIA FORMALNO-PRAWNE, INSTYTUCJONALNE I PROGRAMOWE FUNKCJONOWANIA OCHRONY ZABYTKÓW W GMINIE HEL

2.1. USTAWY REGULUJĄCE PROBLEMATYKĘ OCHRONY ZABYTKÓW I OPIEKI NAD ZABYTKAMI

- 1) ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U., Nr 162, poz. 1568),
- 2) ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62 poz. 627 i Nr 115 poz. 1229 z późn. zm.),
- 3) ustawa z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2001 r., Nr 99, poz. 1079, Nr 100, poz. 1085, Nr 110, poz. 1189 i Nr 145, poz. 1623 z późn. zm.),
- 4) ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2000 r., Nr 46, poz. 543 z późn. zm.),
- 5) ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717),
- 6) ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2000 r., Nr 106, poz. 1126, Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268 z późn. zm.),
- 7) ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2001 r., Nr 13, poz. 123, z 2002 r. Nr 41, poz. 364, z 2003 r. Nr 96, poz. 874, Nr 162, poz. 1568, Nr 213, poz. 2081, z 2004 r., Nr 11, poz. 96, Nr 261, poz. 2598, z 2005 r., Nr 131, poz. 1091, Nr 132, poz. 1111, Dz. U. z 2005 r., Nr 131, poz. 1091).

Zasady ochrony zabytków znajdujących się w muzeach i w bibliotekach określone zostały w ustawach:

- 1) ustawie z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r., Nr 5, poz. 24 z późn. zm.),
- 2) ustawie z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz. U. Nr 85 poz. 539 z późn. zm.).

Ochronę materiałów archiwalnych regulują przepisy:

- 1) ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2002 r., Nr 171, poz. 1396 i Nr 241, poz. 2074).

W myśl art. 3 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, zabytkiem jest:

nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową.

Zgodnie z art. 4 niniejszej ustawy:

Ochrona zabytków polega, w szczególności, na podejmowaniu przez organy administracji publicznej działań mających na celu:

- 2) zapewnienie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych umożliwiających trwałe zachowanie zabytków oraz ich zagospodarowanie i utrzymanie;
- 3) zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytków;
- 4) udaremnianie niszczenia i niewłaściwego korzystania z zabytków;
- 5) przeciwdziałanie kradzieży, zaginięciu lub nielegalnemu wywozowi zabytków za granicę;
- 6) kontrolę stanu zachowania i przeznaczenia zabytków;
- 7) uwzględnianie zadań ochronnych w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przy kształtowaniu środowiska.

Natomiast w art. 6 stwierdza się, że:

1. ochronie i opiece podlegają, bez względu na stan zachowania:

- 1) zabytki nieruchome będące w szczególności:
 - a) krajobrazami kulturowymi,
 - b) układami urbanistycznymi, ruralistycznymi i zespołami budowlanymi,
 - c) dziełami architektury i budownictwa,
 - d) dziełami budownictwa obronnego,
 - e) obiektami techniki, a zwłaszcza kopalniami, hutami, elektrowniami i innymi zakładami przemysłowymi,
 - f) cmentarzami,
 - g) parkami, ogrodami i innymi formami zaprojektowanej zieleni,
 - h) miejscami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji.
- 2) zabytki ruchome będące w szczególności:
 - a) dziełami sztuk plastycznych, rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej,
 - b) kolekcjami stanowiącymi zbiory przedmiotów zgromadzonych i uporządkowanych według koncepcji osób, które tworzyły te kolekcje,
 - c) numizmatami oraz pamiątkami historycznymi, a zwłaszcza militariami, sztandarami, pieczęciami, odznakami, medalami i orderami,
 - d) wytworami techniki, a zwłaszcza urządzeniami, środkami transportu oraz maszynami i narzędziami świadczącymi o kulturze materialnej, charakterystycznymi dla dawnych i nowych form gospodarki, dokumentującymi poziom nauki i rozwoju cywilizacyjnego,
 - e) materiałami bibliotecznymi, których mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach,
 - f) instrumentami muzycznymi,
 - g) wytworami sztuki ludowej i rękodzieła oraz innymi obiektami etnograficznymi,
 - h) przedmiotami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji,
- 3) zabytki archeologiczne będące w szczególności:
 - a) pozostałościami terenowymi pradziejowego i historycznego osadnictwa,
 - b) cmentarzyskami,
 - c) kurhanami
 - d) reliktnymi działalnościami gospodarczej, religijnej i artystycznej.

2. Ochronie mogą podlegać nazwy geograficzne, historyczne lub tradycyjne nazwy obiektu budowlanego, placu, ulicy lub jednostki osadniczej.

Formy ochrony zabytków określa art. 7:

- 1) wpis do rejestru zabytków,
- 2) uznanie za pomnik historii,
- 3) utworzenia parku kulturowego,
- 4) ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Na mocy art. 16:

1. Rada gminy, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków, na podstawie uchwały, może utworzyć park kulturowy w celu ochrony krajobrazu kulturowego oraz zachowania wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej.
2. Uchwała określa nazwę parku kulturowego, jego granice, sposób ochrony, a także zakazy i ograniczenia, o których mowa w art. 17 ust. 1.
3. Wójt (burmistrz, prezydent miasta), w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków, sporządza plan ochrony parku kulturowego, który wymaga zatwierdzenia przez radę gminy.

4. W celu realizacji zadań związanych z ochroną parku kulturowego rada gminy może utworzyć jednostkę organizacyjną do zarządzania parkiem.
5. Park kulturowy przekraczający granice gminy może być utworzony i zarządzany na podstawie zgodnych uchwał rad gmin (związku gmin), na terenie których ten park ma być urządzony.
6. Dla obszarów, na których utworzono park kulturowy, sporządza się obowiązkowo miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

Art. 18:

1. Ochronę zabytków i opiekę nad zabytkami uwzględnia się przy sporządzaniu i aktualizacji koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, strategii rozwoju województw, planów zagospodarowania przestrzennego powiatu, strategii rozwoju gmin, studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz w miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
2. W koncepcji, strategiach, analizach, planach i studiach, o których mowa w ust. 1, w szczególności:
 - 1) uwzględnia się krajowy program ochrony zabytków i opieki nad zabytkami,
 - 2) określa się rozwiązania niezbędne do zapobiegania zagrożeniom dla zabytków,
 - 3) zapewnienia im ochrony przy realizacji inwestycji oraz przywracania zabytków do jak najlepszego stanu,
 - 4) ustala się przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu uwzględniając opiekę nad zabytkami.

Art. 19:

1. W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się, w szczególności ochronę:
 - 1) zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru i ich otoczenia,
 - 2) innych zabytków nieruchomych, znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków,
 - 3) parków kulturowych.
2. W przypadku, gdy gmina posiada gminny program opieki nad zabytkami, ustalenia tego programu uwzględnia się w studium i planie, o których mowa w ust. 1.
3. W studium i planie, o których mowa w ust. 1, ustala się w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków.

Art. 20:

Projekty i zmiany planu zagospodarowania przestrzennego województwa oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podlegają uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

Art. 21:

Ewidencja zabytków jest podstawą do sporządzenia programów opieki nad zabytkami przez województwa, powiatu i gminy.

Postanowieniem art. 22, ust. 4:

Wójt (burmistrz, prezydent miasta) prowadzi gminną ewidencję zabytków w formie zbioru kart adresowych zabytków nieruchomych z terenu gminy, objętych wojewódzką ewidencją zabytków.

Organizację organów ochrony zabytków reguluje Rozdział

9. W myśl art. 89 organami ochrony zabytków są:

- 1) minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, imieniu którego zadania i kompetencje w tym zakresie, wykonuje Generalny Konserwator Zabytków,
- 2) wojewoda, w imieniu którego zadania i kompetencje w tym zakresie wykonuje wojewódzki konserwator zabytków.

W art. 91 ust. 4 sprecyzowane są zadania, które wykonywać będzie wojewódzki konserwator 97 zabytków. Są to w szczególności:

- 1) realizacja zadań wynikających z krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami,
- 2) sporządzanie, w ramach przyznanego budżetu, planów finansowania ochrony zabytków i opieki nad zabytkami,
- 3) prowadzenie rejestru o wojewódzkiej ewidencji zabytków oraz gromadzenie dokumentacji w tym zakresie,
- 4) wydawanie, zgodnie z właściwością, decyzji, postanowień i zaświadczeń w sprawach określonych w ustawie oraz w przepisach odrębnych,
- 5) sprawowanie nadzoru nad prawidłowością prowadzonych badań konserwatorskich, architektonicznych, prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych i innych działań przy zabytkach oraz badań archeologicznych,
- 6) organizowanie i prowadzenie kontroli w zakresie ochrony zabytków i opieki
- 7) nad zabytkami,
- 8) opracowywanie wojewódzkich planów ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych oraz koordynacja działań przy realizacji tych planów,
- 9) upowszechnianie wiedzy o zabytkach,
- 10) współpraca z innymi organami administracji publicznej w sprawach ochrony zabytków.

2.2. STRATEGICZNE CELE POLITYKI PAŃSTWA W SFERZE OCHRONY ZABYTEKÓW

Podane w niniejszym podrozdziale priorytety, cele i zadania nie mają charakteru bezpośrednio wiążącego władze gminy, wskazują natomiast kierunki działania, które gmina powinna uwzględnić.

Ważnym elementem planowania strategicznego jest określanie zadań i konstruowanie priorytetów do realizacji celów krótko- i długofalowych. Politykę państwa w sferze kultury wyznacza Narodowa Strategia Rozwoju Kultury na lata 2004–2013, zawierająca analizę prawną, ekonomiczną, instytucjonalną i organizacyjną w dziedzinie kultury. Na podstawie Narodowej Strategii Ministerstwo Kultury opracowało Narodowy Program Kultury „Ochrona zabytków i dziedzictwa kulturowego na lata 2004 – 2013”. Program określa cele państwa w zakresie ochrony zabytków:

- przygotowanie skutecznego systemu prawno-finansowego wspierania ochrony i opieki nad zabytkami;
- podjęcie prac nad kompleksowym systemem edukacji na rzecz dziedzictwa kulturowego;
- poszukiwanie instrumentów wzmacniających efekty działalności służby konserwatorskiej;
- ograniczenia uznaniowości konserwatorów poprzez nałożenie na nich odpowiedzialności za niezgodne z prawem postępowanie.

Cel strategiczny programu: intensyfikacja ochrony i upowszechniania dziedzictwa kulturowego, w tym szczególnie poprawa stanu zabytków nieruchomych.

Cele cząstkowe:

- poprawa warunków instytucjonalnych, prawnych i organizacyjnych w sferze dokumentacji i ochrony zabytków,

- kompleksowa rewaloryzacja zabytków i ich adaptacja na cele kulturalne, turystyczne, edukacyjne, rekreacyjne i inne cele społeczne,
- zwiększenie roli zabytków w rozwoju turystyki i przedsiębiorczości poprzez tworzenie zintegrowanych narodowych produktów turystycznych,
- promocja polskiego dziedzictwa kulturowego w Polsce i za granicą, w szczególności za pomocą narzędzi społeczeństwa informacyjnego,
- rozwój zasobów ludzkich oraz podnoszenie świadomości społecznej w sferze ochrony dziedzictwa kulturowego,
- tworzenie warunków dla rozwoju i ochrony dziedzictwa kultury ludowej,
- zabezpieczenie zabytków przed nielegalnym wywozem zagranicę.

Podprogramy, priorytety i działania Narodowego Programu Kultury „Ochrona Zabytków i Dziedzictwa Kulturowego”

PRIORYTET 1

Aktywne zarządzanie zasobem stanowiącym materialne dziedzictwo kulturowe.

Działania realizowane w ramach tego priorytetu mają na celu materialną poprawę stanu zabytków, ich adaptację i rewitalizację oraz zwiększenie dostępności do nich mieszkańców, turystów i inwestorów. Realizacja działań pozwoli na zwiększenie atrakcyjności regionów, a także wykorzystanie przez nie potencjału związanego z posiadanym dziedzictwem kulturowym.

Działanie 1.1.

Budowa nowoczesnych rozwiązań organizacyjno-finansowych w sferze ochrony zabytków.

Głównym celem działania jest dostosowanie sfery ochrony zabytków do rzeczywistości gospodarczej.

Celami cząstkowymi są:

- 1) Poprawa warunków instytucjonalnych, prawnych i organizacyjnych w sferze dokumentacji i ochrony zabytków.
- 2) Wzmocnienie roli ośrodków dokumentacji zabytków.
- 3) Zrównoważone „urynkowanie zabytków”.
- 4) Wykształcenie zachęt dla przedsiębiorców i osób fizycznych do inwestowania w zabytki.

Działanie 1.2.

Kompleksowa rewaloryzacja zabytków i ich adaptacja na cele kulturalne, turystyczne, edukacyjne, rekreacyjne i inne cele społeczne.

Działanie to objęło dwa projekty:

- 1) Program „Polskie regiony w europejskiej przestrzeni kulturowej”.
- 2) Program: „Promesa Ministra Kultury”.

PRIORYTET 2

Edukacja i administracja na rzecz dziedzictwa kulturowego.

Działanie 2.1.

Rozwój zasobów ludzkich oraz podnoszenie świadomości społecznej w sferze ochrony dziedzictwa kulturowego

Działanie będzie realizowane poprzez:

- 1) podnoszenie wykształcenia kadr zatrudnionych w sferze ochrony dziedzictwa kulturowego;
- 2) podnoszenie zainteresowania społeczeństwa problematyką ochrony zabytków;
- 3) powołanie zespołu naukowego zajmującego się badaniami naukowymi z sferze wpływu zachowania i rewaloryzacji dziedzictwa kulturowego na rozwój społeczno – ekonomiczny regionów;
- 4) promowanie zachowania dziedzictwa kulturowego

wsi poprzez aktywizację społeczności wiejskich (realizacja programu „Ochrona ginących zawodów”).

Działanie 2.2.

Ochrona i zachowanie dziedzictwa kulturowego przed nielegalnym wwozem, wywozem i przewozem przez granice

Działanie będzie realizowane poprzez wdrożenie programu „Absent Patrymonium”.

Program przewiduje budowę sieci informacji wirtualnej o zabytkach wywożonych i zaginionych.

2.3. PROBLEMATYKA OCHRONY ZABYTKÓW W SYSTEMIE ZADAŃ STRATEGICZNYCH, WYNIKAJĄCYCH Z KONCEPCJI PRZESTRZENNEGO ZAGOSPODAROWANIA KRAJU

Podane w niniejszym podrozdziale priorytety, cele i zadania nie mają charakteru bezpośrednio wiążącego władze gminy, wskazują natomiast kierunki działania, które gmina powinna uwzględniać.

2.3.1. RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OCHRONY ZABYTKÓW ZE STRATEGIĄ ROZWOJU WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

Strategia rozwoju województwa pomorskiego obejmuje 14 celów strategicznych ujętych w ramach 3 priorytetów. Cele strategiczne mają charakter ogólny i określają pożądane stany lub procesy. Są one doprecyzowane poprzez opis kierunków działań. Dla ochrony dziedzictwa kulturowego gminy Hel istotne znaczenie mają następujące priorytety, cele strategiczne oraz kierunki działań:

Priorytet I. KONKURENCYJNOŚĆ

Oddziaływanie na silną i trwałą pozycję regionu w skali europejskiej poprzez: rozwój przedsiębiorczości, innowacji i nowych technologii; budowę aktywnego społeczeństwa opartego na wiedzy; poprawę atrakcyjności osiedleńczej, inwestycyjnej i turystycznej.

Cel strategiczny 3

Rozwój gospodarki wykorzystującej specyficzne zasoby regionalne.

kierunki działań:

- 1) wspieranie rozwoju oferty specyficznych dla regionu produktów rzemiosła, w szczególności w oparciu o wykorzystanie zasobów naturalnych województwa;
- 4) ochrona dziedzictwa historycznego, kulturowego i przyrodniczego sprzyjająca jego racjonalnemu wykorzystaniu w rozwoju społeczno-gospodarczym, w tym m.in. wspieranie rozwoju regionalnych przemysłów kultury oraz regionalnych produktów turystycznych;
- 5) budowa i modernizacja infrastruktury turystycznej i uzdrowiskowej, podnoszenie jakości usług turystycznych, poszerzanie partnerstwa i współpracy w turystyce oraz rozwój zintegrowanego systemu promocji i informacji turystycznej.

Cel strategiczny 4

Efektywna sfera publiczna.

kierunki działań:

- 1) tworzenie warunków dla wzrostu efektywności kontaktów gospodarczych, społecznych, kulturalnych i politycznych z instytucjami zewnętrznymi w Polsce i zagranicą, zwłaszcza w Regionie Morza Bałtyckiego;
- 2) kreowanie spójnego wizerunku województwa pomorskiego na podstawie systemu zintegrowanej komunikacji marketingowej.

Priorytet II. SPÓJNOŚĆ

Oddziaływanie na zmniejszenie różnicowań wewnątrz województwa w poziomie rozwoju społecznego, gospodarczego i przestrzennego.

Cel strategiczny 3

Rozwój społeczeństwa obywatelskiego.

kierunki działań:

- 1) wpiernianie działań służących umacnianiu różnorodności i tożsamości regionalnej, utrwalanie dziedzictwa Kaszub, Kociewia, Powiśla i Żuław oraz innych części regionu, pielęgnacja i rozwój języka kaszubskiego i lokalnych dialektów, a także pielęgnowanie tradycji morskich i historycznych, w tym solidarnościowych;
- 2) wspieranie rozwoju kultury i poprawa dostępności mieszkańców regionu do oferty kulturalnej.

Cel strategiczny 4

Kształtowanie procesów społecznych i przestrzennych dla poprawy jakości życia.

kierunki działań:

- 1) rewitalizacja obszarów regresu społeczno-gospodarczego, zdegradowanych obszarów miejskich, przemysłowych i powojaskowych, osiedli popegeerowskich, obszarów cennych kulturowo oraz obszarów zdegradowanych przyrodniczo;
- 2) wspieranie kompleksowej odnowy wsi pomorskiej;

Priorytet III. DOSTĘPNOŚĆ

Zapewnienie mobilności ludzi, dostępności usług oraz sprawnego i bezpiecznego przepływu towarów, informacji, wiedzy i energii dzięki efektywnie funkcjonującej infrastrukturze, z poszanowaniem zasobów i walorów środowiska.

Cel strategiczny 3

Lepszy dostęp do infrastruktury społecznej, zwłaszcza na obszarach strukturalnie słabych.

kierunki działań

- 1)
- 2) modernizacja wyposażenia i wspieranie działalności instytucji kultury, w tym także tworzenie warunków dla ośrodków integracji i aktywizacji społeczności lokalnych;
- 3) wsparcie funkcjonowania i rozwoju zintegrowanych systemów informacyjnych w obszarach: administracji publicznej, edukacji, rynku pracy, kultury, zdrowia, pomocy społecznej.

Cele gminy Hel w zakresie ochrony środowiska kulturowego zgodne ze strategią rozwoju województwa pomorskiego:

- 1) wzrost świadomości, uwrażliwienie i akceptacja społeczna w sferze ochrony środowiska kulturowego;
- 2) konsolidacja i identyfikacja z „małą ojczyzną” wielokulturowego społeczeństwa;
- 3) zahamowanie degradacji i poprawa estetyczna środowiska kulturowego;
- 4) poprawa infrastruktury komunikacyjnej i technicznej;
- 5) uporządkowanie układu przestrzennego Helu
- 6) stworzenie środowiska przyjaznego człowiekowi;
- 7) zwiększenie atrakcyjności krajobrazowej gminy;

2.3.2. RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OCHRONY ZABYTKÓW Z PLANEM ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

Plan zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego jako element regionalnego planowania strategicznego ma na celu równoważenie różnych sfer rozwoju województwa w przestrzeni a jednocześnie służy konkretyzacji przestrzennej celów sformułowanych w strategii rozwoju województwa pomorskiego i określa uwarunkowania przestrzenne do formułowanych programów rozwoju.

Plan zakłada, że dążenie do wykorzystania cech położenia

województwa w regionie bałtyckim oraz jego walorów przyrodniczych i kulturowych w nowej strukturze przestrzeni polskiej i europejskiej będzie tworzyć szanse na:

- 1) rewitalizację ekologiczną obszarów o niskich wartościach i utrwalenie ochrony ich zasobów przez kształtowanie i umacnianie międzynarodowego systemu ochrony ekologicznej i zwiększenia efektywnego wsparcia kapitałowego i technologicznego;
- 2) zachowanie specyficznych wartości regionalnych i wzbogacenie różnorodności kulturowej wspólnoty europejskiej i narodowej;

Naczelny cel polityki zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego, to:

kształtowanie harmonijnej struktury funkcjonalno-przestrzennej województwa, sprzyjającej zrównoważonemu wykorzystywaniu cech, zasobów i walorów przestrzeni z rozwojem gospodarczym, wzrostem poziomu i jakości życia oraz trwałym zachowaniem wartości środowiska dla potrzeb obecnego i przyszłych pokoleń.

Zasadniczym kierunkiem polityki przestrzennego zagospodarowania województwa jest:

kształtowanie struktur przestrzennych warunkujących dynamizację rozwoju przez aktywne inicjowanie i wspomaganie przedsięwzięć społeczno – gospodarczych samorządów lokalnych, podmiotów publicznych i kapitału prywatnego lokalizowanych w przestrzeni województwa pomorskiego.

Cele główne zagospodarowania przestrzennego województwa:

- 1) Wzrost konkurencyjności Pomorza i efektywności gospodarowania w przestrzeni;
- 2) Osiągnięcie jakości życia (standardu cywilizacyjnego) mieszkańców zachodniej części Europy bałtyckiej;
- 3) Zahamowanie dewaloryzacji środowiska oraz ochrony jego struktury i wartości;

Kształtowanie ładu przestrzennego jest elementem spinającym następujący system celów:

- 1) systematyczna i społecznie odczuwalna poprawa standardu cywilizacyjnego;
- 2) ochrona i racjonalne kształtowanie środowiska przyrodniczego;
- 3) ochrona dziedzictwa kulturowego;

Plan zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego precyzuje główne cele polityki przestrzennej województwa. Są nimi:

- 1) pielęgnowanie polskości oraz rozwój i kształtowanie świadomości narodowej, obywatelskiej i kulturowej mieszkańców, a także pielęgnowanie i rozwijanie tożsamości lokalnej;
- 2) pobudzanie aktywności gospodarczej;
- 3) zachowanie wartości środowiska kulturowego i przyrodniczego przy uwzględnieniu potrzeb przyszłych pokoleń;
- 4) kształtowanie i utrzymanie ładu przestrzennego.

Cele polityki przestrzennej w stosunku do ochrony zasobów i walorów środowiska kulturowego:

- 1) Wspieranie różnorodności kulturowej regionu;
- 2) Zachowanie dziedzictwa historycznego

Plan zakłada:

- 1) uwzględnianie problematyki ochrony zasobów dziedzictwa kulturowego województwa w opracowaniach planistycznych sporządzanych na szczeblach lokalnych;
- 2) realizowanie i wspieranie inwestycji bezpośrednio chroniących wartości kultury, w pierwszej kolejności w rejonach najbardziej atrakcyjnych i najintensywniej wykorzystywanych turystycznie (pas nadmorski, strefa pojezierna);

- 3) prowadzenie działań rewaloryzacyjnych pod kątem tworzenia atrakcyjnych ofert inwestycyjnych o charakterze kulturotwórczym, społecznym i gospodarczym; funkcjonowanie tych ofert powinno sprzyjać utrzymaniu i wspomaganiu zasobów środowiska kulturowego, jednocześnie nie może powodować jego zagrożeń.

Zasadnicze kierunki rozwoju w zakresie dziedzictwa kulturowego to utrwalenie wielokulturowej tożsamości historycznej regionu z zachowaniem lokalnych odrębności oraz wykorzystanie zasobów dziedzictwa kulturowego jako ważnego elementu rozwoju gospodarczego i promocji województwa.

W kategorii planowania regionalnego problematyki ochrony zasobów dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego, sformułowano kierunki polityki przestrzennej, z których najistotniejsze dla ochrony środowiska kulturowego Helu, są:

- 1) usystematyzowanie istniejących opracowań dotyczących między innymi środowiska kulturowego na fragmentach byłych województw włączonych w granice nowego regionu, dokonania ich oceny według jednolitych kryteriów oraz uzupełniania braków;
- 2) ochrona i zachowanie krajobrazu kulturowego o najcenniejszych walorach kulturowych i krajobrazowych województwa poprzez ustalenie form ochrony;
- 3) prowadzenie działań organizacyjnych, promocyjnych i badawczych pod kątem podniesienia świadomości społecznej w zakresie znaczenia i wartości obiektów kulturowych oraz zasad i metod ich konserwacji, a także późniejszego ich użytkowania;
- 4) wspieranie działań służących umacnianiu tożsamości regionalnej z zachowaniem różnorodności tradycji, dorobku i dziedzictwa historycznego kaszubskiego, kociewskiego, żuławskiego i innych;
- 5) ochrona tożsamości kulturowej miejsca (miejscowości, regionu) – objęcie ochroną obszarów zabudowy w sąsiedztwie wartościowych zespołów przestrzennych i ich rekompozycja przestrzenna, pozwalająca na wyeksponowanie wartościowych cech zespołów;
- 6) pielęgnowanie walorów krajobrazów historycznych regionu (Kaszub, Kociewia, Żuław, Powiśla, Borów Tucholskich, Ziemi Słowińskiej, Ziemi Lęborskiej i strefy przymorskiej);
- 7) monitorowanie procesu przemian środowiska kulturowego;
- 8) łączenie ochrony środowiska kulturowego z ochroną środowiska przyrodniczego poprzez ochronę krajobrazu naturalnego związanego przestrzennie z historycznym założeniem architektonicznym, zachowanie i odtwarzanie dawnych układów i funkcji terenów zielonych w ich pierwotnym kształcie wraz z infrastrukturą, rewaloryzacją parków pod kątem zwiększenia ich atrakcyjności jako miejsc wypoczynku;
- 9) zachowanie historycznych układów osadniczych oraz ich związków z drogami lądowymi i wodnymi;
- 10) przeciwdziałanie bezplanowej, chaotycznej parcelacji terenu;
- 11) zachowanie i ochrona miejsc historycznych;
- 12) uporządkowanie struktury własnościowej obiektów zabytkowych – pozyskiwanie nowych opiekunów, zarządców i właścicieli dających gwarancję właści-

- wego ich użytkowania, w tym również ratowanie zdewastowanych obiektów przez przekazanie ich stowarzyszeniom i fundacjom oraz innym organizacjom i towarzystwom, mającym w swoim profilu działalność w obszarze kultury i sztuki; kontrolowanie procesu prywatyzacji obiektów zabytkowych;
- 13) kompleksową rewaloryzację obiektów i zespołów zabytkowych włączonych do stref konserwatorskich;
 - 14) przystosowanie obiektów zabytkowych do nowych funkcji;
 - 15) zachowanie i ochrona domów podcieniowych, zagród holenderskich, domów rybackich i letniskowych, tradycyjnych obiektów wiejskiego budownictwa, architektury kurortowej w Sopocie, Krynicy Morskiej, Łebie, Ustce, dworów i pałaców z zespołami parkowymi i folwarcznymi szczególnie w północno-zachodniej i południowo-wschodniej części województwa, architektury sakralnej – kościołów i kapliczek i krzyży przydrożnych, cmentarzy różnych wyznań;
 - 16) propagowanie tradycyjnych form architektury wiejskiej (w zakresie bryły, detalu architektonicznego i materiałów wykończeniowych, opracowanie wzornika projektów architektonicznych opartych na wzorach zabudowy tradycyjnej);
 - 17) rygorystyczne egzekwowanie zaleceń konserwatorskich i prawidłowości w procesach rewaloryzacji obiektów zabytkowych;
 - 18) zachowanie i ochrona obiektów hydrotechnicznych, drogowych, kolejowych;
 - 19) zachowanie i ochrona zabytków techniki: mostów drogowych i kolejowych, obiektów hydrotechnicznych, wiatraków i młynów, kolejki wąskotorowej i zakładów przemysłowych, zabudowań i urządzeń technicznych elektrowni wodnych, młynów wodnych, relikwów hut szkła, architektury portowej i morskiej (statki i inne jednostki pływające). Odstępstwa od tej zasady mogą dotyczyć jedynie obiektów stanowiących elementy podlegających niezbędnej modernizacji systemów komunikacyjnych;
 - 20) zachowanie i utworzenie warunków ekspozycji panoram widokowych z tras komunikacyjnych na szczególnie interesujące obiekty krajobrazowe (naturalne i architektoniczne);
 - 21) wprowadzanie zieleni w otoczeniu osiedli i obiektów rekreacyjnych w zakresie podnoszącym walory krajobrazu (maskowanie zespołów obiektów);
 - 22) likwidacja bądź neutralizacja widokowa wszelkich elementów obniżających walory krajobrazowe;
 - 23) ochrona tradycyjnych form zabudowy i zagospodarowania działki na obszarach o czytelnej tożsamości kulturowej;
 - 24) egzekwowanie dla projektów budów, rozbudów i przebudów realizacji ocen skutków dla krajobrazu w ramach raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
 - 25) określanie w miejscowych dokumentach planistycznych zasad zagospodarowania punktów widokowych i ochrony panoram widokowych;
 - 26) ochrona istniejących panoram widokowych – w tym zakaz wnoszenia budynków i budowli przesłaniających ekspozycję krajobrazową z punktów widokowych oraz wprowadzania zieleni wysokiej;
 - 27) rewaloryzacja zagospodarowania urządzonych punktów widokowych i ich otoczenia, uczynienie (odtworzenie) panoram widokowych i ochrona ekspozycji.

2.3.3.RELACJE GMINNEGO PROGRAMU OCHRONY ZABYTKÓW Z PROGRAMEM OPIEKI NAD ZABYTKAMI WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

Celem strategicznym Programu Opieki nad Zabytkami Województwa Pomorskiego jest: ZACHOWANIE DZIEDZICTWA KULTUROWEGO POMORZA SŁUŻĄCE BUDOWANIU TOŻSAMOŚCI REGIONALNEJ ORAZ PROMOCJI TURYSTYCZNEJ WOJEWÓDZTWA

Cel ten jest realizowany w ramach trzech priorytetów.

Priorytet 1: ODNOWA DZIEDZICTWA KULTUROWEGO MIAST I WSI

Kierunki działań

- 1) Zachowanie dziedzictwa kulturowego miast i wsi regionu służące budowaniu tożsamości mieszkańców oraz promocji turystycznej.
- 2) Ochrona charakterystycznych elementów krajobrazu kulturowego wsi – regionalnego budownictwa wiejskiego.
- 3) Odnowa krajobrazu kulturowego wsi pomorskiej.
- 4) Ożywienie obszarów zabytkowych zespołów rralistycznych oraz urbanistycznych.
- 5) Zachowanie dziedzictwa obronnego i techniki.
- 6) Poprawa stanu ochrony i opieki nad zbiorami muzealnymi i archiwalnymi.
- 7) Trwałe zachowanie i bezpieczeństwo obiektów zabytkowych.
- 8) Ekspozycja najcenniejszych zabytków dziedzictwa kulturowego miast i wsi.

Priorytet 2: OCHRONA KULTUROWEGO DZIEDZICTWA MORSKIEGO I RZECZNEGO

Kierunki działań

- 1) Zachowanie dziedzictwa morskiego i rzeczne go służące budowaniu tożsamości mieszkańców oraz promocji turystycznej.
- 2) Ochrona krajobrazu kulturowego strefy przybrzeżnej.
- 3) Zachowanie zanikającej kultury materialnej portów morskich i rzecznych oraz wsi rybackich.
- 4) Odnowa i ożywienie zdegradowanych obszarów portowych i poprzemysłowych związanych z przemysłem morskim.
- 5) Zachowanie i ochrona charakterystycznych obiektów hydrotechnicznych związanych z zagospodarowaniem wód śródlądowych regionu.
- 6) Zachowanie krajobrazu kulturowego charakterystycznych obszarów depresyjnych województwa (Żuławy, Powiśle).
- 7) Pielęgnowanie i promocja bogatych tradycji morskich kraju i regionu oraz tradycji lokalnych związanych z życiem codziennym mieszkańców strefy przybrzeżnej.
- 8) Ekspozycja najcenniejszych zabytków dziedzictwa morskiego i rzeczne go.

Priorytet 3: BADANIE, DOKUMENTACJA I PROMOCJA DZIEDZICTWA KULTUROWEGO

Kierunki działań

- 1) Specjalistyczne rozpoznanie badawcze poszczególnych obiektów, zespołów oraz obszarów zabytkowych związane z przygotowywanym lub realizowanym procesem inwestycyjnym.
- 2) Rozpoznanie zasobów i specyfiki regionalnego dziedzictwa kulturowego.
- 3) Promowanie tradycyjnych form i cech regionalnej architektury (w zakresie bryły, detalu architektonicznego, materiału, kolorystyki, rozwiązań konstrukcyjnych).
- 4) Edukacja i popularyzacja wiedzy o regionalnym dziedzictwie kulturowym.

- 5) Promocja regionalnego dziedzictwa kulturowego służąca kreacji produktów turystyki kulturowej.
- 6) Szeroki dostęp do informacji o dorobku kultury regionalnej.

Dla gminy Hel istotne są wszystkie kierunki działań ustalone dla powyższych priorytetów.

Program Opieki nad Zabytkami Województwa Pomorskiego przewiduje współdziałanie samorządu województwa pomorskiego m.in. z samorządami gminnymi dla realizacji celów operacyjnych wytyczonych przez Program. Ponadto zakłada udzielanie dotacji na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków (przewiduje się możliwość – w miarę posiadanych środków – przyznawania przez sejmik wojewódzki na tego typu prace dotacji celowych), realizację projektów i programów regionalnych, wykorzystanie europejskich instrumentów finansowych.

2.4. WEWNĘTRZNE UWARUNKOWANIA PRAWNE I PROGRAMOWE OCHRONY ZASOBÓW DZIEDZICTWA I KRAJOBRAZU KULTUROWEGO GMINY HEL

Podane w niniejszym podrozdziale priorytety, cele i zadania wynikają z postanowień obowiązującego prawa lokalnego uchwalonego przez Radę Miasta Helu.

2.4.1. UWARUNKOWANIA WEWNĘTRZNE WYNIKAJĄCE ZE „STRATEGII ZRÓWNOWAŻONOŚCI ROZWOJU MIASTA HELU” (2002 r.)

W wizji ekorozwoju Miasta Helu zostały poruszone także kwestie związane z ochroną środowiska kulturowego oraz turystycznym wykorzystaniem jego walorów.

W zakresie ładu gospodarczego (B) w punkcie 1. Rejon turystyczny Hel określono m.in. podpunkty:

— wysoka atrakcyjność miasta

- miasto turystyczne
- odpowiednio rozbudowana i wyposażona marina
- rozwinięta infrastruktura turystyczna (handel, transport i komunikacja, placówki gastronomiczne i rozrywkowe czynne całą noc, kolejka wąskotorowa)
- zróżnicowany standard bazy hotelowej (w tym - kompleks hotelowy o wyższym standardzie)
- szlak fortyfikacyjno-obronny jako atrakcja turystyczna

w punkcie 2. Lepsze wykorzystanie walorów gminy – podpunkt:

— komercyjne wykorzystanie zabytków, w tym militarnych

w punkcie 3. Rozwinięty port – podpunkt:

— port jako atrakcja turystyczna, prezentacja lokalnych tradycji

W zakresie ładu przestrzennego (D) w punkcie 1. Miasto otwarte ku morzu m.in. podpunkt:

— atrakcyjnie urządzony front wodny miasta

w punkcie 2. Określony standard zabudowy – podpunkty:

— osiedle bloków wkomponowane w pejzaż miasta

— uporządkowana kwestia garaży

— wprowadzony jednolity standard zabudowy

w punkcie 4. Ochronione dziedzictwo kulturowe miasta – podpunkty:

— eksponowanie i faktyczna ochrona walorów kulturowych

— utworzony szlak fortyfikacyjno-obronny

— udostępniony cypel z utworzonym tam muzeum militarnym

— odtworzone obiekty historyczne (np. Dom Zdrojowy)

w punkcie 5. Wykorzystany walor turystyczny i mieszkaniowy miasta – podpunkt:

— wykorzystane elementy powojenne jako atrakcje turystyczne (np. szlak kolejki wąskotorowej)

Cel główny strategii w zakresie ładu przestrzennego został określony:

Hel miastem ładu przestrzennego w duchu tradycji historycznej i walorów przyrodniczych.

Spośród celów szczegółowych „Strategii..” największe implikacje w zakresie realizacji ochrony środowiska kulturowego mają:

Cel D2 – Estetyzacja urbanistyczna i architektoniczna i wynikające z niego działania:

Działanie 1. – Uwzględnienie specyfiki lokalnego krajobrazu kulturowego w dokumentach planistycznych dla miasta

Działanie 2. – Inspirowanie serii konkursów/projektów studialnych obrazujących możliwie najlepsze drogi polepszenia krajobrazu miasta

Działanie 4. – Opracowanie programów rewitalizacji poszczególnych części miasta

Cel D3 – Zdyskontowanie dostępu do morza i infrastruktury morskiej i działanie:

Działanie 4. – Rozwój frontu wodnego miasta

Istotne jest przy tym, aby sformułowane cele i działania związane z ochroną środowiska kulturowego były realizowane sukcesywnie (również po upływie terminów wyznaczonych w „Strategii..”).

2.4.2. UWARUNKOWANIA WEWNĘTRZNE WYNIKAJĄCE Z ZAŁĄCZNIKA DO UCHWAŁY Nr VII/49/2003 RADY MIASTA HELU Z DNIA 25 KWIETNIA 2003 r. „MIASTO HEL. STUDIUM UWARUNKOWAŃ I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO”

Najistotniejsze z punktu widzenia ochrony środowiska kulturowego są dwa rozdziały z części II „Studium..”:

3. Zagospodarowanie przestrzenne i ochrona środowiska kulturowego

oraz

Zasady polityki przestrzennej

W rozdziale 3. Zagospodarowanie przestrzenne i ochrona środowiska Kulturowego stwierdzono m.in.:

„Obszar miasta Helu o powierzchni 2127 ha dzieli się na dwa różne pod względem zagospodarowania przestrzennego części. Są to:

1. Obszar skoncentrowanej zabudowy miejskiej położony w enklawie leśnej nad Zatoką Pucką obejmujący ok. 140 ha t.j. 6,5% obszaru miasta w granicach administracyjnych. Ze względu na ochronę środowiska, a szczególnie terenów zalesionych wyznacza się w niniejszym studium granicę terenów zainwestowania miejskiego obejmującą w/w obszar skoncentrowanej zabudowy. W przebiegu przez tereny specjalne granica ta ma charakter symboliczny, informujący o infrastrukturalnych związkach terenów specjalnych z miastem.

2. Pozostały obszar miasta jest w większości porośnięty lasami i w dużej części użytkowany dla celów obronności kraju.

W obszarze skoncentrowanej zabudowy wyróżnia się:

- obszar centrum miasta
- tereny zabudowy mieszkaniowo-usługowej,
- tereny nauki, turystyki i wypoczynku,
- tereny portowe;
- tereny specjalne

Do terenów specjalnych nie zaliczono terenów wojskowych ośrodków czasowych i terenu szpitala wojskowego. W ramach terenów zabudowy mieszkaniowo-usługowej, terenów nauki, turystyki i wypoczynku oraz terenów specjalnych wyodrębnia się tereny z dużym udziałem zieleni wysokiej położone na styku z terenami lasów otaczających zabudowę miejską. Centrum Helu obejmuje teren wzdłuż ulicy Wiejskiej. Ulica ta stanowi historyczną oś kompozycyjną zabudowy miasta.

W centrum miasta Helu preferuje się koncentrację obiektów usługowych w tym przede wszystkim usług handlu i gastronomii oraz obiektów administracji i różnego rodzaju instytucji oraz zakłada się realizację zabudowy mieszkaniowej z usługami i pokojami dla wczasowiczów. Nie wyklucza się zabudowę pensjonatowej i hoteli.

Ciąg ulicy Wiejskiej wpisany jest do rejestru zabytków województwa pomorskiego. Decyzja ta wymaga jednak aktualizacji. Konieczne jest określenie granic terenu objętego ochroną. Proponuje się objęcie ochroną układu zabudowy wzdłuż ulicy Wiejskiej od nr 29 do rozwidlenia ulic Kuracyjnej i Bałtyckiej, obejmującego tereny tej zabudowy z najbliższym zapleczem po stronie wschodniej, oraz po stronie zachodniej ograniczonym Bulwarem Nadmorskim i ul. Maszopów. Na terenie tym należałoby zachować wszystkie autentyczne i wartościowe obiekty, natomiast nowa zabudowa powinna być zabudową współczesną, dostosowaną do obecnych potrzeb, oraz w miarę możliwości eksponować ślady przeszłości i miejscowe tradycje. Wysokość nowej zabudowy w obszarze centrum miasta należy ograniczyć do max. III kondygnacji. Autentyczne, wartościowe obiekty powinny być chronione prawem. Obecnie wpisany do rejestru zabytków jest kościół śś. Piotra i Pawła ob. Muzeum Rybołówstwa, oraz 7 domów mieszkalnych. Proponuje się objęcie ochroną dalszych domów przy ul. Wiejskiej - nr 28, 84, 97, 118). Ponadto Konserwator Zabytków proponuje objęcie ochroną prawną zespołów obiektów dworca kolejowego, latarni morskiej i osiedla mieszkaniowego z okresu międzywojennego. Zespoły te mogą być wpisane do rejestru zabytków województwa pomorskiego po uzgodnieniu odpowiednich decyzji z władzami samorządowymi. Poza obszarem centrum miasta obiektem wpisanym do rejestru zabytków jest kościół pw. Bożego Ciała i zespoły fortyfikacji polskich i niemieckich. Zespoły fortyfikacji polskich i niemieckich położone są poza obszarem skoncentrowanej zabudowy miejskiej, natomiast kościół Bożego Ciała zlokalizowany jest w pobliżu centrum. Kościół ten, podobnie jak kościół śś. Piotra i Pawła mógłby stanowić dominantę w krajobrazie miasta. Jednak obecnie kościół ten jest obiektem zdominowanym przez otaczającą zabudowę (szkoła i zabudowa wielorodzinna III i IV kondygnacyjna). Anulowanie decyzji o wpisie kościoła p.w. Bożego Ciała do rejestru zabytków otworzyło by drogę do ewentualnej przebudowy tego obiektu. Centrum miasta od strony wschodniej otaczają tereny mieszkaniowo-usługowe. Możliwe są na tych terenach uzupełnienia i przekształcenia zabudowy. Uporządkowania wymagają tereny położone na zapleczu zabudowy ul. Wiejskiej.

Pod nową zabudowę mieszkaniowo-usługową przeznacza się następujące kompleksy terenów:

- teren o powierzchni ok. 7,0 ha, położony po wschodniej stronie ul. Dworcowej w północnej części miasta, przy granicy terenów zainwestowania miejskiego,
- teren o powierzchni ok. 5,5 ha, położony po wschodniej stronie ul. Adm. Steyera pomiędzy terenem wojskowego ośrodka wczasowego i terenem Stacji Geofizycznej, przy granicy terenów zainwestowania miejskiego.

Na obydwu w/w terenach zakłada się realizację zabudowy z dużym udziałem zieleni wysokiej.

Teren przy ul. Dworcowej jest terenem gminy. Dla tego terenu w całości należy opracować miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Natomiast teren po wschodniej stronie ul. Adm. Steyera jest własnością Skarbu Państwa w zarządzie Nadleśnictwa Wejherowo. Jest to teren dawnego nieużytku, porośnięty tzw. samosiejką i obecnie w ewidencji gruntów tylko w niewielkiej części zaklasyfikowany jako las.

Nowa zabudowa na terenach mieszkaniowo-usługowych nie może przekraczać III kondygnacji. Preferuje się zabudowę mieszkaniową z pokojami dla wczasowiczów i zabudowę pensjonatową oraz wbudowane usługi handlu i gastronomii. W granicach zainwestowania miejskiego, tereny proponowane pod nową zabudowę wraz z terenami istniejących ośrodków wczasowych, nauki i tereny specjalne z dużym udziałem zieleni wysokiej, w zasadzie otaczają tereny mieszkaniowo-usługowe. Korzystne byłoby także wprowadzenie zieleni wysokiej na te tereny, szczególnie w obszar istniejących osiedli wielorodzinnych mieszkaniowych położonych w rejonie ulicy Adm. Steyera. Wielkość terenów portowych w Helu w zasadzie nie powinna ulegać zmianom. Konieczna jest jednak aktualizacja przebiegu granic portu ustalonych Rozporządzeniem Ministra Żeglugi w 1957 r. adekwatnie do obecnego stanu użytkowania terenu. Proponuje się ograniczenie zamysłowego wykorzystania terenów portu na rzecz zagospodarowania turystycznego związanego z obsługą jachtów i żeglarzy.

Granice portu rybackiego w Helu ustalone zostały Rozporządzeniem Ministra Żeglugi z dn. 5.06.1957 r. (DZ. U. Nr 37 poz. 159).

Pomiędzy portem rybackim a portem wojskowym w Helu wzdłuż brzegu zatoki rozciąga się tzw. mała plaża. Teren ten, wyposażony w odpowiednie urządzenia przyplażowe, powinien być wykorzystywany jako jedna z atrakcji turystycznych miasta.

Drugi ośrodek przyplażowy znajduje się poza obszarem skoncentrowanej zabudowy miasta, przy szerokiej plaży od strony otwartego morza. Ośrodek ten powinien być wyposażony w urządzenia wysokiej klasy i rozbudowany do skali potrzeb, wynikającej z ilości użytkowników i jakości ich obsługi. Niezbędne jest wyposażenie tego ośrodka przyplażowego w wysokiej jakości urządzenia sanitarne. Poza terenem skoncentrowanej zabudowy, obszar miasta Helu w granicach administracyjnych w większości porośnięty jest lasami i w dużej mierze wykorzystywany dla celów obronności kraju. Na obszarze tym występują także wojskowe ośrodki wczasowe oraz ośrodek Kancelarii Prezydenta RP. Tereny lasów na obszarze w granicach administracyjnych miasta Helu są lasami ochronnymi.

Nie zakłada się zmian w użytkowaniu terenów w części miasta, obejmującej obszar poza terenem skoncentrowanej zabudowy miejskiej. Tereny rolne na obszarze w granicach administracyjnych miasta Helu nie występują."

W rozdziale 7. Zasady polityki przestrzennej stwierdzono m.in.:

Na obszarze miasta Helu cele polityki regionalnej i lokalnej w zakresie zagospodarowania przestrzennego są zbieżne. Są to:

- rozwój miasta Helu jako ośrodka turystyki o znaczeniu krajowym i międzynarodowym,
- ochrona unikalnych wartości przyrodniczych.

Ponadto, wspólnym celem polityki lokalnej i regionalnej powinno być bezpieczeństwo mieszkańców i turystów na całej Mierzei Helskiej, zagrożonej ekstremalnym oddziaływaniem sił przyrody. Rozwój miasta Helu jako ośrodka turystyki o znaczeniu krajowym i międzynarodowym wymaga wspólnego działania władz lokalnych i regionalnych w zakresie:

- przebudowy portu w Helu i przystosowania do funkcji ośrodka żeglarskiego,
- rozbudowy i uzbrojenia terenu ośrodka przyplażowego położonego nad otwartym morzem,
- budowy punktu widokowego na cyplu Mierzei Helskiej w miejscu połączenia morza otwartego z zatoką (gdańską i pucką),

- organizacji połączenia w relacji Hel - Śródmieście Gdańska statkami żeglugi przybrzeżnej,
- budowy ścieżki rowerowej wzdłuż drogi wojewódzkiej nr 216 i dalej przez miasto Hel do punktu widokowego „na cyplu” jako ścieżki o znaczeniu regionalnym. Ze względu na ochronę środowiska przyrodniczego konieczne byłoby współdziałanie władz lokalnych z organami rządowymi w zakresie:
- modernizacji systemów zaopatrzenia w wodę i odprowadzenia ścieków sanitarnych,
- budowy lokalnego niezależnego źródła energii elektrycznej,
- budowa nowego obiektu straży pożarnej.

Zadania ponadlokalne, niezależne od władz miejskich to:

- wyznaczenie pasa technicznego i budowa umocnień brzegów morza otwartego i zatoki,
- aktualizacja decyzji o wpisie do rejestru zabytków obszaru w rejonie ulicy Wiejskiej,
- aktualizacja granic portu Hel.

Zadania lokalne, oprócz celów wspólnych w zakresie turystyki i ochrony środowiska obejmują także zapewnienie mieszkańcom Helu dobrych warunków zamieszkania oraz stworzenie warunków dla wzrostu ich zamożności. W zakresie dotyczącym zagospodarowania przestrzennego władze miejskie powinny podjąć następujące działania:

- opracowanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu przy ul. Dworcowej przeznaczonego pod nową zabudowę mieszkaniowo-usługową,
- opracowanie map dla celów projektowych z uzbrojeniem podziemnym w zasadzie dla całego obszaru w granicach zainwestowania miejskiego rozszerzonego o teren ośrodka przyplażowego położonego nad otwartym morzem,
- opracowanie projektów koncepcyjnych ważniejszych ulic w obszarze zainwestowania miejskiego,
- tworzenie gminnych zasobów nieruchomości, szczególnie w przypadkach gdy nieruchomości Skarbu Państwa będące w zarządzie trwałym staną się zbędne dla zarządzającego jednostką organizacyjną, lub jeśli jednostka organizacyjna zostanie zlikwidowana (art. 13, art. 14, art. 46 i art. 47 ustawy z dn. 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami Dz. U. Z 1997 r. Nr 115 poz. 741 z późn. zm.),
- organizacja „deptaków” miejskich i ciągów spacerowych, a szczególnie ciągu spacerowego łączącego centrum miasta przez tereny portu do punktu widokowego „na cyplu”,
- wyznaczenie szlaku turystycznego wzdłuż brzegu otwartego morza od Juraty do punktu widokowego „na cyplu” w uzgodnieniu z Nadleśnictwem i władzami wojskowymi,
- opracowanie koncepcji i programu rozbudowy ośrodka przyplażowego nad otwartym morzem, a następnie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla określonego w koncepcji terenu,
- opracowanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i zagospodarowanie terenu „małej” plaży,
- rozbudowa ogólnodostępnego ośrodka sportowego.

Przekształcenie fragmentu lasu znajdującego się w granicach obszaru zainwestowania miejskiego w park miejski może być konieczne, o ile środki stosowane przez Nadleśnictwo nie zagwarantują odpowiedniej ochrony tego terenu przed degradacją.

Od władz powiatowych należy domagać się uzupełnienia, uporządkowania i aktualizacji danych w zakresie ewidencji gruntów ze szczególnym uwzględnieniem danych o tere-

nach skarbu państwa. Dla podniesienia prestiżu miasta duże znaczenie może mieć lokalizacja „letniej rezydencji” Prezydenta RP w Helu.”

Część stwierdzeń „Studium..” jest już nieaktualna, m.in. ze względu na opuszczenie przez wojsko części wcześniej użytkowanych terenów i obiektów. Dzięki temu można było utworzyć Muzeum Obrony Wybrzeża. Zrealizowano także część postulatów dotyczących wpisania do rejestru zabytków cenniejszych obiektów zabytkowych. Zostały one uwzględnione w tabeli w rozdziale 3.3.1.

3. DZIEDZICTWO KULTUROWE GMINY HEL

3.1. RYS HISTORYCZNY

Pierwsze ślady pobytu człowieka na półwyspie pochodzą ze wczesnego okresu lateńskiego (500 – 400 r. p.n.e.). W 1913 r. dokonano znalezisk kultury materialnej przede wszystkim z cmentarzy kultury grobów skrzynkowych. W okolicach Wielkiej Wsi znaleziono groby kultury dzwonekowej, zawierające urny grzebalne o charakterystycznym ornamentacie. W pobliżu Jastarni na ślady istnienia osady z przełomu er. Osiedle zajmowało powierzchnię ok. 1/2 ha, a rozmieszczenie uchwyconych budynków i palenisk pozwoliło zaliczyć je do typu wsi wielodworowych o układzie szachownicowym.

Pierwsza, niepewna wiadomość o Helu pochodzi z 1198 r. - wzmianka o handlu z krainą na Pomorzu nazywaną Gellen. S. Ruehle podaje próby wyjaśnienia powstania Helu, dokonywane także w oparciu o podania ludowe. Założycielem osady miał być król norweski Olaf, wznosząc tu przed 1020 r. kaplicę. Inna wersja jako założyciela Helu podaje księcia pomorskiego Wratisława, a fundatora kaplicy widzi w bpie Albercie (1142 r.). Duńska kronika wspomina o schronieniu się na należącej do Świętopęłka II wyspie Hel, w czasie sztormu, postą króla duńskiego Waldemara II, w 1219 r. Półwysep Helski wraz z położonym bardziej na zachód wybrzeżem weszły w skład utworzonej najpóźniej w 1271 r. kasztelanii puckiej. Po zagarnięciu Pomorza przez Krzyżaków kasztelania puckska weszła w skład komturstwa gdańskiego, w ramach którego utworzono w 1338 (do tego czasu prawdopodobnie żył jeszcze ostatni kasztelan pucki) urząd rybicki w Pucku. W okresie panowania Zakonu lokowane zostały miasta Puck (1348 r.) i Hel a także m.in. wsie Chłapowo i Wielka Wieś. We wszystkich wsiach Zakonu, duchowieństwa, częściowo także rycerskich ujednociono powinności. Świadczenia w naturze, robociznie i pieniądzu unormowano w kontraktach na stałe. Puck wraz z okręgiem powrócił do Polski wraz z Pomorzem w wyniku wojny 13-letniej - został wyzwolony przez wojska gdańskie w 1454 r. W 1456 r. Gdańsk zastawił okręg pucki królowi szwedzkiemu Karolowi Knutsenowi. W 1460 r. Krzyżacy pod wodzą Raweneck'a zdobywają Puck, przy nikłym oporze Szwedów. Wygrane przez stronę polską bitwy w 1462 r. pod Świecinem oraz rok później na Zalewie Wiślanym doprowadziły do przełomu w wojnie. W 1464 r. wojska gdańskie odzyskały miasto - przekazały je królowi dopiero w 1468 r., bez Helu, który został podporządkowany Gdańskowi. W ramach województwa pomorskiego tereny okręgu puckiego utworzyły powiat pucki, natomiast królewszczyzny - starostwo puckie (niegrodowe). W skład starostwa wchodziły Jastarnia Pucka, Kuźnica i Chałupy (powstałe prawdopodobnie za Władysława IV jako osady przyforteczne), Wielka Wieś, Chłapowo, Tupadła. Hel oraz Jastarnia Gdańska od 1526 r. należały do Gdańska, natomiast Poczernino stanowiło własność szlachecką a Cetniewo biskupstwa kujawskiego. W 1476 r. Kazimierz Jagiellończyk przeniósł wszystkie wsie Prus Królewskich, w których obowiązywało jeszcze prawo polskie, na prawo chełmińskie. Po raz pierwszy Hel - miej-

scowość występuje w statucie Bractwa św. Katarzyny, założonego w Helu w 1351 r. Hel wymieniony jest tam jako miasto zarządzane przez radę miejską na czele której stoi wójt, a mieszkańcy nazywani są obywatelami. Osada posiadała zatem wysoki stopień organizacji – nadanie praw miejskich w 1378 r. sankcjonowało więc stan istniejący już wcześniej. Brak wcześniejszych wzmianek o osadzie, może wynikać ze zniszczenia archiwów pomorskich przez Krzyżaków, tym bardziej że dla XIII w. są liczne wiadomości o istnieniu wielu osad rybackich na Pomorzu. Jak już wspomniano, w 1378 r. Wielki Mistrz Winrych von Kniprode nadał Helowi prawa miejskie lubeckie. Lokacja objęła tereny do Jastarni Gdańskiej włącznie. „Rada Miasta i Ziemi Helskiej” liczyła dwunastu członków, zachowując znany ze statutu Bractwa św. Katarzyny układ rady ogólnej i urzędującej. Wchodzący w skład rady burmistrz zarządzał miastem, natomiast sołtys - ziemią helską. Zakon ustanowił także swojego urzędnika - wójta, po którego śmierci prawa mu przysługujące przeszły na radę. Opłaty pobierane z tytułu kar pobierał w 2/3 Zakon a w 1/3 wójt. Czynsz płacony przez mieszkańców zależał od uprawianego zawodu: rybacy łodziowi przybrzeżni łowiący śledzie - płacili 1 grzywnę rocznie, łowiący węgorze - 2 grzywny, właściciele szkut pełnomorskich 4 beczki śledzi i 1 szeląga od każdej sieci. Gmina nie czerpała dochodów z czynszów. Administracyjnie Hel podlegał urzędowi tzw. rybickiego z Pucka. Dokument z 1392 r. wspomina o istnieniu w Helu przetwórstwa rybnego. Spośród innych rzemiosł wymieniani są kupcy płacący 2 i 1/2 grzywny srebra czynszu rocznie, przekupnie i właściciele kramów - 1/2 grzywny, karczmarze prowadzący wyszynk lepszego piwa - 2 grzywny, gorszego - 1 grzywnę, krawcy, szewcy i rzeźnicy płacący po 1/2 grzywny, piekarze - 1 grzywnę oraz właściciele łaźni - 3 grzywny i 2 funty pieprzu. Ponieważ brak wzmianek o istnieniu szkutników, bednarzy i sieciarzy, możliwe, że część tych usług wykonywano w formie nakładu przy udziale kupców gdańskich. Wgląd w sprawy wewnętrzne XV-wiecznego Helu daje wilkierz miejski datowany na ok. 1430 r. Reguluje on przede wszystkim sprawy związane z rybołówstwem. Miasto miało 1 dzień targowy w tygodniu, rozwijało także handel morski. Sprodawano produkty rolne, piwo, drewno, materiały budowlane (m.in. cegłę), wyroby rzemiosła, wyłożono ryby. W latach dwudziestych XV w. daje się odnotować znaczny rozwój helskich spółek żeglugowych, których znaczenie dla gospodarki miasta było w tym czasie większe niż rybołówstwa. Ich dalsza ekspansja została udaremniona przez zaniepokojony konkurencją Gdańsk, za pomocą groźby blokady żywnościowej Helu. Wybuch wojny 13-letniej spowodował iż stany pruskie powierzyły Gdańskowi, na mocy układu z 14 III 1454 r., nadzór nad Helem, ze względu na jego strategiczne położenie. Gdańsk sprawował kontrolę za pośrednictwem wznowionego urzędu wójta miejskiego, Hel musiał składać przysięgę wierności wobec Gdańska. Stan ten został potwierdzony przez Kazimierza Jagiellończyka w 1466 r. Gdańsk przejmował też jurysdykcję morską półwyspu. Helowi udało się mimo to utrzymać pewną niezależność - rada wydawała wilkierze, rozwijało się rzemiosło. Dopiero 1526 r. przyniósł pełne podporządkowanie - Zygmunt I nadał Gdańskowi Hel w granicach lokacyjnych. Nowa sytuacja spowodowała kompletny upadek rzemiosła - w 1528 r. w Helu działało 21 warsztatów rzemieślniczych, w 1538 r. - 1. W 1413 r. pojawia się w źródłach nazwa Stary Hel, a w 1417 r. wymienia się kościół św. Piotra w Nowym Helu oraz proboszcza parafii NMP w Starym Helu. Pod koniec XV w. Nowy Hel zaczyna dominować nad Starym. S. Gierszewski do-

patruje się przyczyn powstania Nowego Helu w zmianach linii brzegowej powodujących większe zagrożenie sztormowe, natomiast Ruehle sądzi, że do Nowego Helu przenosili się rybacy pragnący uwolnić się od obowiązującego ich nakładu, inaczej J. Seeger, który uważa Stary Hel za osadę kaszubską, natomiast Nowy - osadników niemieckich Z 21. W 1626 r. Stary Hel został spalony przez Szwedów a mieszkańcy przenieśli się do Nowego i do Jastarni Gdańskiej. W XVIII w. miasto często nękają kłęski elementarne - w 1709 r. dżuma, na którą umiera 225 osób, a w latach 1737, 1747, 1771 wielkie sztormy powodujące ogromne zniszczenia. 1793 r. przechodzi Hel wraz z Gdańskiem pod panowanie pruskie (powiat tczewski). W latach 1807 - 1814 wchodzi w skład Wolnego Miasta Gdańska. Po upadku Napoleona zostaje znowu włączony do Królestwa Pruskiego (powiat wejherowski). Prawa do własności gruntowej utrzymał Gdańsk do lat 50-tych, kiedy przejął je rząd pruski. W 1872 r. (reforma gminna) po śmierci burmistrza Jakuba Ellera władze odbierają Helowi prawa miejskie. W 1887 r. Hel zostaje włączony do odtworzonego powiatu puckiego. Lata 1892 - 1893 przyniosą bardzo ważne zmiany – budowę portu rybackiego, uruchomienie stałego połączenia żeglugowego z Gdańskiem i Sopotem, 1896 r. - uruchomienie kąpieliska i budowę domu zdrojowego przez spółkę akcyjną „Weischel”. Przed I wojną światową w porcie helskim stacjonowało 200 kutrów rybackich. 10 II 1920 r. Hel powraca do Polski. Po dwóch latach uzyskuje połączenie kolejowe z Puckiem. W latach 1921 - 1934 przeprowadzono etapami gruntowną modernizację portu rybackiego. W 1924 r. utworzono Morskie Laboratorium Rybackie (przeniesione potem do Gdyni) a w 1927 r. rozpoczęto budowę polskiej kolonii rybackiej, nazywanej kolonią polską. W 1925 r. Przekształcono jedyną istniejącą w Helu, niemiecką szkołę ewangelicką w szkołę mieszaną. W 1924 r. Zbudowano kaplicę, a w 1933 r. kościół katolicki p.w. Bożego Ciała - parafia istnieje od 1928 r. W 1931 r. rozpoczęto budowę portu wojennego a w 1936 r. utworzono Rejon Umocniony Hel (we wrześniu 1939 r. dowódcą był kmdr W. Steyer). Przeznaczenie znacznych obszarów na cele wojskowe spowodowało wysiedlenie wielu rybaków niemieckich. Starannie przygotowany do obrony, wyposażony w baterie dział morskich i przeciwlotniczych, wspomagany przez flotę, Hel przetrwał we wrześniu 1939 r. długotrwałe oblężenie, kapitulując 2 X jako jeden z ostatnich punktów oporu. Podczas okupacji niemieckiej wysiedleni wcześniej rybacy niemieccy powrócili, wysiedlono natomiast Polaków z kolonii rybackiej. Mieszkańcy byli zmuszani do wpisywania się na volkslistę. Podczas ofensywy sowieckiej 1945 r. Hel służył jako punkt etapowy ewakuujących się wojsk niemieckich i uchodźców z terenów okrążonych przez Rosjan na Pomorzu i Prusach Wschodnich. 13 III Armia Czerwona zajęła Wielką Wieś odcinając na półwyspie 200 tys. Niemców. Kapitulacja nastąpiła dopiero 9 V. W międzyczasie Niemcy zdołali ewakuować 140 tys. osób, w tym wielu mieszkańców półwyspu wbrew ich woli. W wyniku wojny miasto zostało w 40% zniszczone. W 1954 r. Hel uzyskał status osiedla a w 1964 r. prawa miejskie. Największym przedsiębiorstwem Helu był helski oddział Przedsiębiorstwa Połowów i Usług Rybackich „Arka” w Gdyni, w 1959 r. przekształcony w „Kogę” zatrudniającą większość mieszkańców miasta. Bardzo ważną rolę w życiu miasta odgrywał także miejscowy garnizon, z którym związana była połowa ludności. Z uwagi na likwidację „Kogi” i zmniejszenie garnizonu, związane z przeniesieniem eskadry stacjonującej w Helu do Gdyni, nastąpiła głęboka restrukturyzacja zawodowa mieszkańców Helu. Coraz

większe znaczenie w życiu miasta odgrywa turystyka, zatem priorytetem stają się wszelkie działania zwiększające atrakcyjność krajobrazową, kulturową i turystyczną Helu. W 1991 r. utworzono w Helu liceum ogólnokształcące - pierwszą szkołę średnią na półwyspie.

3.2. OKRESY ROZWOJU ŚRODOWISKA KULTUROWEGO OBSZARU GMINY

W wyniku analizy procesu dziejowego Helu dają się wyodrębnić cztery okresy, charakteryzujące się specyficznymi właściwościami środowiska kulturowego: okres kultury tradycyjnej (do końca XIX w.), okres częściowych zmian w kulturze tradycyjnej (od końca XIX w. do 1920 r.), okres nasilenia i poszerzenia zmian w kulturze tradycyjnej (od 1920 r. do 1939 r.), okres okupacji i nacisku państwa totalitarnego na kulturę (od 1939 r. do końca lat 1950-tych), okres zaniku kultury tradycyjnej (od końca 1950-tych).

I. Okres tradycyjnej kultury do końca XIX w. charakteryzuje się wysokim stopniem uzależnienia działalności człowieka od warunków naturalnych:

* warunki naturalne decydujące o użytkowaniu przestrzeni:

- brak terenów pod uprawę;
- ograniczona ilość i zła jakość terenów pod zabudowę;
- bezpośredni dostęp do morza i zatoki;
- zagrożenia od strony morza;
- lasy i łąki i wydmy

* źródła utrzymania: rybołówstwo tradycyjne; z wyjątkiem okresu od poł. XIV do początków XVI w. gdy Hel był sporym miastem o rozgałęzionym handlu, ludność półwyspu w całym tym okresie trudniła się prawie wyłącznie rybołówstwem.

* ludność:

- niestabilne warunki demograficzne wynikające ze zmiennego znaczenia Helu (od k. XIV w. do pocz. XVI w. był ważnym miastem handlowym o dużej liczbie mieszkańców, w XVI w. miasto zostało uzależnione od Gdańska, w wyniku czego spadło do roli osady rybackiej o niewielkiej liczbie ludności);
- zmienne stosunki etniczne i wyznaniowe; miasto Hel było zamieszkiwane w całym tym okresie przez większość niemiecką; w Helu od przejścia pod zwierzchność gdańską w XVI w. panował luteranizm.

* zwyczaje i tradycje; w okresie tym wykształcił się oryginalny sposób organizacji rybołówstwa w postaci maszoperii, czyli związków rybackich obejmujących całą ludność wsi (po kilka maszoperii niewodowych i żakowych we wsi), wewnątrz których panowała równość pracy i zysków; system ten obejmował cały Półwysep Helski; sposób organizacji oraz trudność i niebezpieczeństwa pracy wpływały na stosunki międzyludzkie, gdzie dominowała równość i współpraca; strój kobiet na Półwyspie Helskim przedstawiał wykształcony typ jedynie w Helu, w stroju męskim dominował kolor ciemno niebieski;

II. Okres częściowych zmian w kulturze tradycyjnej (od końca XIX w. do 1920 r.)

* źródła utrzymania: rybołówstwo tradycyjne w Helu jest wypierane przez połowy kutrowe; wiąże się to z budową portu rybackiego w Helu; port umożliwia także stałą komunikację z Gdańskiem, to z kolei jest warunkiem powstania kąpieliska i domu zdrojowego - jednym ze źródeł dochodów Helu staje się turystyka.

* ludność: stosunki ludnościowe nie ulegają znaczącej zmianie.

* zwyczaje i tradycje: wpływ zewnętrzny jest już odczuwalny w Helu.

III. Okres nasilenia i poszerzenia zmian w kulturze tradycyjnej (od 1920 r. do 1939 r.)

* źródła utrzymania: połowy łódkowe oraz organizacja maszoperijna zachowują pewne znaczenie; turystyka zaczyna odgrywać coraz większą rolę, stając się niekiedy głównym źródłem utrzymania - do rozwoju turystyki przyczynia się powrót Pomorza do Polski, dla której Pobrzeże Kaszubskie staje się jedynym obszarem nadmorskim - terenem o wielkiej atrakcyjności turystycznej.

* ludność: zmiana przynależności państwowej powoduje odpływ Niemców z Helu, powstaje w Helu polski garnizon, napływają urzędnicy z głębi kraju.

* zwyczaje i tradycje: zetknięcie się z turystami przybywającymi z całego kraju, utworzenie garnizonu powoduje stopniową unifikację kulturalną z resztą kraju.

IV. Okres okupacji i nacisku państwa totalitarnego (od wybuchu II wojny światowej do końca lat 50-tych)

* źródła utrzymania: w czasie okupacji ograniczone zostają zarządzeniami władz niemieckich możliwości uprawiania rybołówstwa, turystyka zamiera; po wojnie władze stalinowskie starają się „uspołecznic” rybołówstwo - powstają spółdzielnie rybackie, państwowe przedsiębiorstwa połowowe; rybołówstwo łódkowe utrzymuje się, natomiast jego tradycyjne formy organizacyjne w postaci maszoperii zanikają, wielu, szczególnie nowych mieszkańców pracuje w garnizonie;

* ludność: następują wielkie przemieszczenia ludności - podczas okupacji wysiedlenie polskich rybaków z Helu; ewakuacja ludności przez wycofujących się Niemców; po wojnie powrót wysiedlonych i ewakuowanych wbrew swej woli Polaków, wysiedlenie pozostałych Niemców, następnie napływ ludności z głębi kraju do garnizonu w Helu oraz do państwowych przedsiębiorstw rybackich.

* zwyczaje i tradycje: przemieszczenia ludności w czasie wojny i po wojnie, nacisk stalinowskich władz Polski Ludowej zmierzających do podporządkowania sobie wszelkiej działalności społecznej i gospodarczej, a także czynniki obiektywne, jak wpływ cywilizacji technicznej, obniżenie się wydajności łowisk przybrzeżnych powoduje odwrót od tradycyjnych metod i sposobów organizacji rybołówstwa, stopniowy zanik maszoperii, zmiany i zanikanie niektórych zwyczajów.

V. Okres zanikania kultury tradycyjnej oraz prób utrzymania i modyfikacji tożsamości zbiorowej w nowej sytuacji (od końca lat 50-tych)

* źródła utrzymania: rybołówstwo tradycyjne pełni coraz mniejszą rolę, głównymi źródłami dochodów ludności są: rybołówstwo kutrowe, turystyka, oraz praca w garnizonie helskim.

* ludność: następuje znaczny wzrost ludności w Helu spowodowany rozbudową garnizonu oraz rozwojem państwowego przedsiębiorstwa połowowego „Koga”.

* zwyczaje i tradycje: ostają się tylko niektóre ze starych zwyczajów, kultura lokalna za sprawą ciągłych teraz i wszechstronnych kontaktów z całym krajem, radia, telewizji ulega znacznej uniformizacji.

3.3. ZASOBY DZIEDZICTWA I KRAJOBRAZU KULTUROWEGO GMINY HEL

3.1.1. WYKAZ ZABYTEKÓW NIERUCHOMYCH WPISANYCH DO REJESTRU

nr rejestru zabytków województwa pomorskiego	nr dawnego rejestru zabytków	organ wpisujący do rejestru zabytków	data wpisu do rejestru zabytków	uwagi	obiekt	ulica	nr
145	91	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1960-01-18	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 91	kościół p.w. Św. Piotra i Pawła - ob.Muzeum Rybołówstwa	Bulwar Nadmorski	2
279	198	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1962-01-21	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego- nr 198	karczma Lwia Jama	Wiejska (d. Gen.Waltera 45)	86
567	435	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1972-01-04	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 435	dom	Wiejska (d. Gen .Waltera 17)	110
570	438	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1972-01-04	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 438	dom	Wiejska (d. Gen .Waltera 86)	29
576	444	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1972-01-04	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 444	dom	Wiejska (d. Gen .Waltera 39a)	78
607	484	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1972-05-30	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 484	dom	Wiejska (d. Gen.Waltera 76)	39
608	485	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1972-05-30	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 485	dom	Wiejska (d. Gen.Waltera 82)	33
765	645	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1973-09-01	dawny rejestr zabytków woj. gdańskiego - nr 645	zabudowa ulicy Generała Waltera - ob.Wiejskiej w granicach według decyzji / d. nr 2-81(96) /	Wiejska (d. Gen.Waltera)	
1297	1074	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	1989-12-28	dawny rejestr zabytków woj.gdańskiego- nr 1074	kościół parafialny p.w.Bożego Ciała	Hel	
1754	1246	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Gdańsku	2005-01-25	dawny rejestr zabytków woj.gdańskiego - nr 1246	zespół latarni morskiej w Helu , w skład którego wchodzi : 1. latarnia morska; 2.dom latarników; 3.zabudowania gospodarcze domu latarników : skład opału z ubikacjami; budynek inwentarski, pralnia, piwniczka ziemna, wędzarnia; 4.fundament nieistniejącej latarni morskiej z 1820 r.; 5. maszt sygnalizacyjny radiolatarni; 6.piwniczki ziemne - magazyn paliwa i amunicji; 7.budynek inwentarski - wraz z terenem historycznym w granicach założenia	Bałtycka	2,4,7

1693	1200	Wojewódzki Konservator Zabytków w Gdańsku	1999-06-15	dawny rejestr zabytków woj.gdańskiego - nr 1200	zespół obiektów fortyfikacji polskich rejonu umocnień "Hel" na Półwyspie Helskim zbudowanych przez Polską Marynarkę Wojenną w latach 1931-1939 (bateria nr 31, bateria nr 21, bateria nr 33, bateria nr 22, bateria nr 32, bateria nr 23, Ośrodek Oporu Jastarnia - schrony Sęp, Saragossa, Sabała) oraz zespół fortyfikacji niemieckich zbudowanych na Płw.Hel (bateria Schleswig-Holstein)	Półwysep Helski
------	------	--	------------	--	---	--------------------

3.3.2. WYKAZ ZABYTKÓW NIERUCHOMYCH OBJĘTYCH GMINNĄ EWIDENCJĄ ZABYTKÓW

Gminna ewidencja zabytków Helu wykonana została od marca do czerwca 2009 r. Składa się z 173 kart adresowych obiektów zabytkowych znajdujących się na terenie gminy miejskiej Hel.

Karty adresowe zawierają następujące informacje o obiekcie:

- 1) Mapkę sytuacyjną;
- 2) Czas powstania;
- 3) Pierwotną i obecną funkcję;
- 4) Krótką charakterystykę;
- 5) Fotografie.

Szczegółowy wykaz znajduje się w załączniku nr 1.

3.4.3. ZASOBY MUZEALNE

Na terenie gminy istnieją dwa muzea: Muzeum Rybołówstwa (oddział Centralnego Muzeum Morskiego w Gdańsku) oraz Muzeum Obrony Wybrzeża.

A. Muzeum Rybołówstwa w Helu jest oddziałem Centralnego Muzeum Morskiego w Gdańsku. Wystawa „Dzieje rybołówstwa na wodach Zatoki Gdańskiej” prezentuje problematykę związaną z historią Bałtyku., w szczególności z rybołówstwem na Pomorzu Gdańskim i na Zalewie Wiślanym. Pokazane są przykłady typowej fauny bałtyckiej, narzędzia skutnicze, przyrządy do połowów ryb i myślistwa morskiego.

Wokół kościoła znajduje się skansen tradycyjnych łodzi rybackich. W skansenie prezentowane są m.in. pełnomorska łódź typu „pomeranka”, pochodząca z Dębek, dawne łodzie znad Zalewu Wiślanego - żakówkę i barkasy, kuter pławnicowy i łódź „Dziunia”, która stanowiła wyposażenie stacji naukowej im. Arctowskiego na Antarktydzie, a także składziki rybackie wykonane z przepołowionych łodzi i zbiorniki do przechowywania żywych ryb (sadze) oraz elementy konstrukcyjne dawnych statków wyłowione z morza przez rybaków.

B. Muzeum Obrony Wybrzeża w Helu zostało założone i jest prowadzone przez Stowarzyszenie „Przyjaciele Helu”. Zajmuje dwa obiekty na terenie dawnego Rejonu Umocnionego Hel. Są to elementy niemieckiej baterii 406 mm Schleswig-Holstein: wieża kierowania ogniem i jedno ze stanowisk artyleryjskich. Całość baterii, wraz z obiektami nie objętymi przez Muzeum, składa się z 6 elementów: wieży kierowania ogniem, 2 schronów amunicyjnych, 3 stanowisk artyleryjskich.

3.4.4. KRAJOBRAZ KULTUROWY

Gmina położona jest na obszarze niezwykle atrakcyjnym krajobrazowo, w olbrzymiej większości zalesionym, otoczonym ze wszystkich stron, z wyjątkiem wąskiego łącznika Mierzei Helskiej, morzem. Miasto zachowało czytelną strukturę wykształconą podczas organicznego rozwoju, począwszy od średniowiecza. Dysonans stanowią jedynie powojenne osiedla modernistycznych bloków wielorodzinnych. Istotnym elementem krajobrazu kulturowego

są pozostałości umocnień i baterii artyleryjskich, tworzących jeden z najciekawszych kompleksów architektury militarnej w Polsce.

A. Obszary chronione

Park Krajobrazowy Mierzeja Wiśłana obejmuje pas wybrzeża od Białogóry po Mierzeję Helską, Zatokę Pucką oraz jej zachodnie wybrzeże. Obszar gminy Hel wchodzi w całości w skład Parku.

3.4.5. DZIEDZICTWO KULTUROWE

Hel był jedyną miejscowością leżącą na Mierzei Helskiej, która w momencie obejmowania Pomorza przez Polskę miała ludność w większości niemiecką. Po powrocie do Polski następowała polonizacja osady. Władze dążyły do zmiany stosunków etnicznych, popierając m.in. budowę polskiej kolonii domków rybackich a także osiedla domków jedno- i dwurodzinnych wznoszonych indywidualnie przez polskich rybaków. Przykładem ówczesnej polityki narodowościowej jest skierowane do jednego z petentów, starających się o zakup działki w Tupadłach, wyjaśnienie: „Państwowy Urząd Ziemi w okolicach nadmorskich stosuje prawo pierwokupu tylko w tym celu aby ten skrawek nadmorskiej ziemi zaludnić elementem tylko narodo pewnym i niedopuszczyć do osadzenia się żywiołu nieodpowiedniego skłonemu do przyjmowania wrogiej dla Państwa agitacji w sąsiedztwie”. Napływ ludności polskiej do Helu wyrażał się także w budowie willi i pensjonatów. W 1930 r. wśród 900 mieszkańców osady było 400 Polaków. Po II wojnie światowej ucieczka i wysiedlenie Niemców oraz napływ ludności polskiej doprowadziły do pełnej polonizacji osady Hel. Najwięcej nowych mieszkańców przysparzał miastu garnizon - wojskowi przybywali z całej Polski a wraz z nimi rodziny.

TRADYCJE, PRACA

Na początku tego wieku ponad 95% ludności Helu utrzymywała się z rybołówstwa. Do 90-tych lat XIX stulecia zatrudnienie w innych zawodach ograniczało się do prowadzenia karczemu czy zajazdów, których właściciele trudnili się też handlem rybami. Brak było przedstawicieli podstawowych rzemiosł jak szewców, krawców, kowali. Wszystkie potrzebne towary łącznie z chlebem sprowadzane były z Gdańska lub Pucka

Tabela 2 (Ludność trudniąca się rybołówstwem na Półwyspie Helskim w 1885 r.)

Hel	95,2%
Jastarnia Gd. (Bór)	98,9%
Jastarnia Pucka	99,9%
Kuźnica	95,4%
Chałupy	97,1%

Charakterystyczną cechą rybołówstwa półwyspu była organizacja rybaków w zespoły zwane maszoperiami lub kompaniami. Maszoperie węgorzowe liczyły przeciętnie kilkanaście osób, łowiące śledzie niewodem były 2-krotnie liczniejsze - wchodziły w ich skład także kobiety i dzieci, które otrzymywały ¼ partu czyli udziału, podobnie jak

proboszcz. Natomiast wdowy otrzymywały ½ partu a małe dzieci i organista 1/8. Chorzy i niesprawni a także powołani krótkoterminowo do wojska otrzymywali cały udział. Dodatkowy part przypadł właścicielowi łodzi. Osoby upoważnione do połowy działu nazywano półpartnikami do mniejszych części - mandelnikami. Istniały także maszoperie szprotowe i łososiowe. Kompanie przyjmowały nazwę od sternika zwanego szyprem, którego obierali pozostali rybacy - maszopi, o ile nie było to stanowisko dziedziczne. Maszoperie pełniły również funkcje samorządu rybackiego: przydzielaly miejsca połowu czyli tonie – każdego roku innej maszoperii (ze względu na odmianą obfitość połowów w różnych rewirach), zapewniały wszystkim mieszkańcom udział w połowach. Każdy miał prawo należeć do maszoperii. Maszoperie były przeważnie zespołami krewniaczymi. Zmiany w składzie powodowane były wypadkami losowymi. Regułą było, że syn dziedziczył miejsce po ojcu. Każdy członek zespołu obowiązany był do równomiernego wkładu pracy i sprzętu. Sprzęt oznaczano znakami własnościowymi - merkami, zachowanymi do dzisiaj. Początki maszoperii sięgają XV w. Sezon połowowy trwał w średniowieczu siedem miesięcy, do św. Marcina (11 listopada). Lata chude, w których łowiono mało ryb, zdarzały się rzadko, przede wszystkim dzięki obfitym ławicom śledzi. Rybacy łowiący dorsze, węgorze, łosie i foki pracowali samodzielnie, natomiast łowiących śledzie obowiązywał system nakładu, w którym kupcy zapewniaли rybakom sprzęt, płacąc im gotówką i rybami. W XV w. zaczynają się samorzutnie tworzyć spółki rybaków łowiących niewodem węgorze, łosie, dorsze. Wzorem organizacyjnym dla tych spółek mogły być zespoły śledziowe organizowane przez kupców-nakładców. Rybacy uniezależniając się od nich przenosili sposób organizacji do połowów innych ryb - gdzie nie obowiązywał nakład (przyczyniała się do tego coraz mniejsza obfitość ławic śledziowych). Wilkierze z XV w., ustalające normy organizacyjne dla rybołówstwa, pomocników szypra nazywają już wtedy maszopami. Przedterminowe zerwanie spółki karano 3 grzywnami - świadczy to o ugruntowaniu się tej formy rybołówstwa. W XVI w. maszoperie niewodowe działają nie tylko na Nad Zatoką Pucką, ale także na Mierzei Wiślanej, na jeziorze Dąbie, wyspie Uznam a nawet w Finlandii. W XX w. na półwyspie stanowisko szypra w maszoperiach węgorzowych było dziedziczne. System maszoperyjny rybołówstwa wiązał się ściśle z podziałem akwenów przybrzeżnych na tonie (ton, tonjo). Poszczególne szypry dzierżawili lub wykupywali prawa do użytkowania akwenów przylegających do wyznaczonych odcinków brzegu długości od niespełna 1 km do prawie 2 km. Wprowadzenie w 1874 r. wolności rybołówstwa w Prusach spowodowało odstąpienie od systemu dzierżaw toni. Tonie ze względu na ich nierówną wydajność przyznawano w Helu poszczególnym maszoperiom corocznie drogą losowania (we wsiach kaszubskich na zasadzie rotacji). W drugiej połowie lat 30-tych dzięki modernizacji portu helskiego nastąpił wyraźny zwrot w kierunku uprzemysłowienia rybołówstwa. Rozwój rybołówstwa kutrowego był jednym z czynników podważających tradycyjny system organizacji połowów. Maszoperie niewodowe (szprotowe) zakładane po wojnie przez młodych rybaków zrywały niekiedy z zasadą równego wkładu sprzętowego. Obok szyprów tradycyjnych pojawili się szypry zawdzięczający swą pozycję posiadaniu niewodu - wkład sprzętu powodował dodatkowe 2-3 party dla szypra. W maszoperiach żakowych (węgorzowych) następowało rozbitcie na grupy łódkowe - szyper przestawał być gospodarzem toni, a funkcje te przyjmowały nadzielonych odcinkach toni

(sztedach) grupy łódkowe. Znaczną część funkcji maszoperii przejmowało państwo, gromadzkie rady narodowe, Związek Zawodowy Rybaków. Maszoperie przekształcały się w zwykłe spółki. Elitą majątkową wsi stawali się właściciele kutrów, zatrudniający siłę najemną. Coraz większą rolę odgrywało państwowe przedsiębiorstwo połowowe Koga. Rozwój turystyki rozpoczął się w Helu wraz z uruchomieniem stałej komunikacji z Gdańskiem, otwarciem kąpieliska i domu zdrojowego w latach 90-tych XIX wieku. Polska po odzyskaniu niepodległości posiadała jedynie skrawek wybrzeża od Redłowa do Dębka co spowodowało, iż znaczenie turystyczne tego regionu ogromnie wzrosło. Każda z miejscowości wybrzeża uzyskała rangę ważnej stacji turystycznej. Ruch turystyczny z początku elitarny zaczął się przekształcać w coraz bardziej masowy. W 1923 r. odnotowano na Helu dużą liczbę młodzieży, która przyjeżdżała tu na kilka dni, nocując często w wagonach kolejowych. Miało to z pewnością związek z uruchomieniem linii kolejowej. Do 1928 r. Hel był traktowany przez władze lokalne i powiatowe jako trwałe lotnisko. Prowadzone były szeroko zakrojone prace planistyczne, w części realizowane. Powstało wiele pensjonatów, hoteli i restauracji, głównie w wyniku inwestycji prywatnych, niekiedy w formie spółek akcyjnych. Po 1928 r. Hel zaczął tracić charakter miejscowości lotniskowej dla dłużej przebywających tu wczasowiczów, przestawiając się na masowy, przepływowy ruch turystyczny. Zaniechano stopniowo zabudowy osiedla systemem willowym. Żegluga Polska uruchomiła linię wycieczkową na Hel. Bardziej elitarny ruch turystyczny zaczął się przenosić do budującej się od 1928 r. Juraty, a także do mających od początku taki charakter Jastrzębiej Góry i Jasnego Wybrzeża. Po II wojnie światowej ruch turystyczny nasilił się jeszcze bardziej, mimo uzyskania przez Polskę znacznie szerszego dostępu do Bałtyku. Przyczyniła się do tego popularyzacja turystyki, rozwój instytucji wczasów pracowniczych, a także polityka władz PRL świadomie dążących do niwelacji różnic społecznych, a w rozwoju taniej, masowej turystyki widzących sposób na pozyskanie społeczeństwa.

Pod koniec XIX w. życie rybaków szło jeszcze zgodnie z tradycyjnym rytmem nie zmodyfikowanym zbytnio przez wpływy cywilizacji technicznej. Strój odświętny męski charakteryzował się w tych czasach przewagą koloru ciemno-modrego - spodnie, żakiety, kamizelki i czapki w tym kolorze. Strój kobiecy nie był tak jednolity, wyjąwszy „rembowane muce” czyli czarne czapeczki naszywane małymi „rembkami” czyli koronkami z których opadały na ramiona fałdy. Z przodu przyczepiano do nich białe i czerwone lub białe i modre szerokie wstążki. Nosiły kobiety także czarne, wełniane chustki. Mieszkanke Helu wyróżniały się spośród kobiet półwyspu jasnoniebieskimi sukniemi w białe kropki.

Mimo dużego napływu ludności po zjednoczeniu z Polską, a szczególnie po II wojnie światowej, budowie nowego miasta - Władysławowa, kąpielisk - Juraty, Jastrzębiej Góry, Jasnego Wybrzeża, wysiedlenia ludności niemieckiej z Helu-osady omawiany teren zachował wiele ze swego tradycyjnego charakteru. Spośród miejscowości tego obszaru najbardziej autentyczny klimat dawnych wsi rybackich utrzymały Jastarnia, Kuźnica i częściowo Hel. Należy pamiętać, że wybrzeże od Dębek do Kolibek jest jedynym fragmentem naszego wybrzeża, które zachowało ciągłość historyczno-etniczną. Pozostała część wybrzeży południowego Bałtyku od Kląpedy po Świnoujście uległa procesom całkowitego wysiedlenia ludności autochtonicznej, napływowi osadników, zmieniając swoją tożsamość. Pobrzeże Kaszubskie jako jedyne od czasów najdawniej-

szych do dzisiaj było zawsze zasiedlone w większości przez Polaków. Zachowały się tu jeszcze, choć w zmienionej formie, stare zwyczaje, niekiedy dawne sposoby pracy, wspólnego użytkowania terenów, tradycyjna obyczajowość religijna. Z dawnych czasów pozostał jeszcze z rzadka zwyczaj nieogradzania podwórek i ich wspólnego użytkowania.

4. DIAGNOZA STANU ZASOBÓW DZIEDZICTWA KULTUROWEGO GMINY HEL

4.1. STRUKTURA MORFOGENETYCZNA HELU

Zmiany zapoczątkowane wprowadzeniem infrastruktury turystycznej oraz rybackiej na półwyspie, spowodowały zanikanie tradycyjnej lokalnej organizacji kultury niematerialnej, a również i przestrzennej. Przedstawiona poniżej struktura morfofenetyczna sporządzona została w oparciu o istotne czynniki tożsamości kulturowej omawianego obszaru.

1. Obszar lokacyjnego Nowego Helu, który od II poł. XV w. (tzn. od momentu gdy zdystansował Stary Hel) do dziś stanowi główną, rdzenną część miasta. Ciągłość historyczna wyraża się tutaj zasadniczo niezmiennym układem urbanistycznym, nawarstwiającą się w czasie zabudową. Obszar ten posiada charakterystyczny osiowy układ ulicowy. Centralną oś stanowi szeroka droga, wzdłuż której po obu stronach ciągnie się szczytowo zlokalizowana zabudowa. Na zapleczu budynków mieszkalnych występują zabudowania gospodarcze (niekiedy również mieszkalne) oraz przydomowe ogródki. Na granicach niektórych parcel zachowały się ścieżki, prowadzące na zaplecze układu. Zabudowa jest znacznie zróżnicowana, pod względem czasu powstania, typów przestrzennych oraz stylistyki, co stanowi odbicie starej metryki miasta oraz jego przemian. Dominuje przestrzennie kościół p.w. św. Piotra - najstarsza budowla Helu, wzniesiona w stylu gotyckim. Na krajobraz miasta składają się, najogólniej rzecz ujmując, dwa rodzaje zabudowy: tradycyjne parterowe domy rybackie oraz piętrowe kamieniczki i pensjonaty, występujące w pierzejach ulicy naprzemiennie, tworząc niekiedy niewielkie ciągi zabudowy jednego typu. W obrębie tradycyjnego rodzaju zabudowy występują najstarsze domy rybackie budowane w konstrukcji szkieletowej z wypełnieniem ceglanym, zdecydowanie dominujące w zabudowie miasta przypuszczalnie już od XVII - XVIII w. i do końca w. XIX. Drugim typem tradycyjnym są powstające od końca XIX w. domy rybackie murowane z cegły, powtarzające zasadniczo poprzednią formę brył. W obrębie architektury piętrowej występują kamieniczki (najczęściej gospody) pochodzące z przełomu XIX i XX w. oraz zbudowane w okresie międzywojennym domy mieszkalne - pensjonaty, budowane w formach ogólnopolskich, inspirowanych głównie stylami historycznymi („narodowymi” i akademizmem) oraz w mniejszym stopniu modernizmem.
2. Port powstały w latach 1890-93, w latach 1921-1934 gruntownie modernizowany, zlokalizowany na miejscu tradycyjnej przystani rybackiej po zachodniej stronie układu urbanistycznego Nowego Helu. Pomosty wychodzą głęboko w zatokę, tworząc dwa baseny portowe. Na lądzie znajdują się przetwórnice i wędzarnie ryb.
3. Obszar dawnego założenia kuracyjnego, powstałego w II poł. lat 90-tych zeszłego wieku, w poł. 1930-tych przekształconego na tereny wojskowe, przynależne do Rejonu Umocnionego Hel. Rozmieszczone na tym obszarze obiekty wojskowe wraz z infrastrukturą komunikacyjną, położone są w lesie ciągnącym się od Helu do cypla półwyspu.

4. „Polska” osada rybacka, której budowę rozpoczęto w 1927 r., położona jest na północ od tradycyjnego układu Helu. Charakterystyczne jednorodne rozplanowanie osiedla wzdłuż wyznaczonych ulic, przy określonej planowej zabudowie działek wyraźnie wydziela ten obszar w terenie. Architektura jest całkowicie jednorodna w stylu, budowana w jednym czasie i wg projektów rządowego architekta; wiejska w charakterze, oparta na ogólnopolskich wzorach stylów „narodowych”.
5. Obszar związany historycznie z obiektami nawigacyjnymi i ratowniczymi w Helu, obecnie zalesiony, wykorzystywany jako teren usytuowania latarni morskiej i stacji meteorologicznej (od 1930-tych lat). Architektura jest jednorodna w charakterze, tradycyjna, pochodząca z przełomu XIX i XX w. oraz okresu międzywojennego.
6. Strefa brzegowa (plaża) o wyraźnych cechach naturalnej akumulacji osadów, z elementami antropogenicznych umocnień brzegowych oraz miejscami dawnych kąpielisk, obejmuje północno - wschodni pas półwyspu.
7. Helski Rejon Umocniony powstały w końcu 1930-tych lat. Obejmuje obszar leśny, dawnego boru helskiego, między Helem a Juratą. Charakterystyczna jest dobrze rozbudowana infrastruktura komunikacyjna (port, lądowiska, linie kolejowe normalno- i wąskotorowe, utwardzone drogi i leśne dukty), przy funkcjonującym systemie umocnień wojskowych.
8. Obszar zabudowy administracyjno-socjalnej i portu wojennego dawnego Helskiego Rejonu Umocnionego. Najprawdopodobniej na tym terenie umiejscowiony był Stary Hel, po którym nie pozostały do dziś żadne ślady.
9. Wojskowe osiedle zabudowy wielorodzinnej z końca 1930-tych lat. Układ przestrzenny oparty jest na drodze stanowiącej oś główną założenia; usytuowanie budynków pozwala poprowadzić jeszcze oś prostopadłą, co wskazuje na symetryczność osiedla. Architektura jest jednorodna - modernistyczna.
10. Obszar otwarty wokół kościoła zbudowanego w 1933 r., funkcjonalnie usługowy. Mimo istnienia wielu obiektów administracyjnych, usługowych i handlowych, brak na nim jednolitej koncepcji przestrzennej, czego powodem może być różny czas zagospodarowywania tego obszaru. Architektura jest również różnorodna - dominuje przestrzennie i formalnie modernistyczna bryła kościoła, ponadto występują budynki o formach ogólnopolskich z okresu międzywojennego oraz budowle współczesne, w formach prostopadłościowych, w tym tymczasowe substandardowe pawilony.
11. Obszar współczesnej zabudowy wielorodzinnej we wschodniej części Helu. Prócz kilku osobno stojących zagród, znajdują się tam trzy skupiska zabudowy blokowej, z których dwa posiadają specyficzny owalnicowy układ bloków, wytworzone w ich środkach wnętrza wykorzystywane są publicznie. Skrajne wschodnie skupisko zabudowy stanowi jakby niedomknięty od północy owal, znacznie gęściej zagospodarowany.
12. Ogólnodostępny obszar leśny we wschodniej części Helu. Obejmuje słabo zaiwestowany obszar lasu z wyznaczonymi ścieżkami i duktami leśnymi.
13. Wojskowe osiedle zabudowy wielorodzinnej z połowy lat 1950-tych, stanowiące rozszerzenie osiedla wojskowego z okresu międzywojennego. Posiada nieregularny układ przestrzenny oparty na wyznaczonych drogach, których przebieg ustalono w związku z osiedlem sąsiadującym. Architektura posiada elementy form tradycyjnych – niewielkie kubatury i czterospadowe dachy.

14. Obszar kolejowy przy stacji w Helu. Liniowy układ przestrzenny związany jest z charakterem torowisk kolejowych, po wschodniej ich stronie znajduje się zabudowa pomocnicza; w południowej części, przy dworcu kolejowym zlokalizowane są budynki obsługi pasażerskiej. We wschodniej części, przy drodze znajduje się cmentarz komunalny. Zabudowa stacji kolejowej pochodzi z lat 1920-tych, reprezentuje formy tradycyjne - lokalne i ogólnopolskie.
15. Latarnia morska na Górze Szwedów. Obszar wokół niedozorowanej latarni morskiej, położonej na piaszczystym wzniesieniu, sąsiadującym z płaską plażą morską.
16. Obszar szczególnie zainwestowany zabudową na obszarze Rejonu Umocnionego w Helu. Po obu stronach drogi, na wyznaczonej nieregularnej siatce ulic, zlokalizowane są osiedla wojskowej zabudowy magazynowej i budynki administracyjne - zbudowane w prostych formach współczesnych.
17. Obszar po dawnej latarni morskiej - Bór. Zachował się przestrzennie określony teren, na osi linii kolejowej oraz na granicy starego boru i młodnika.
18. Obszar maksymalnych wysokości półwyspu, obsadzony krzewami i młodym lasem sosnowym.
19. Wojskowe osiedle współczesnej mieszkaniowej zabudowy wielorodzinnej przy granicy z Juratą. Architektura posiada elementy form tradycyjnych - niewielkie kubatury i czterospadowe dachy.

Z przedstawionej powyżej struktury morfogenetycznej wynikają określone relacje.

„Kulturowym centrum” innych jednostek jest historyczny układ przestrzenny Nowego Helu – lokacja miejska. Jednostka ta charakteryzuje się wewnątrz dużą jednorodnością.

Natomiast jednostki posiadające określony charakter funkcjonalny (latarnie morskie 10.5., 10.15.) cechuje na ogół różnorodność wewnętrzna, są wśród nich obszary dość znacznie zróżnicowane, w których niezbędne (podstawowe) są elementy dominujące, np. w jednostce 10.5. dominującymi obiektami są: latarnia morska i stacja meteorologiczna, pozostały teren stanowi ich funkcjonalną otulinę.

Analizując relacje między poszczególnymi jednostkami należy stwierdzić, że kulturowo istniała zawsze zależność młodszych obszarów od starszych, tzn. lokalizacja portu, osady rybackiej, czy zabudowy współczesnej w Helu musiała być warunkowana istnieniem ośrodka, jakim był średniowieczny obszar miasta lokacyjnego. Zależność ta trwa do dziś.

Z uwagi na czas formowania się jednostek, można teoretycznie określić znaczenie każdej z nich względem siebie.

Podstawą tegoż wartościowania będzie proces przemian środowiska kulturowego, tzn. dynamiczne trwanie i zmiany określonych warunków kulturowych w czasie. W związku z tym można mówić o niezaprzeczalnych wartościach przestrzennych, materialnych i niematerialnych pierwotnych osad, które stanowią jednostki centralne (10.1.). Pozostałe układy przestrzenne, nawiązujące do istniejących wcześniej, nie wykształciły na ogół jeszcze własnej tożsamości kulturowej. Mogą one być natomiast bardzo ważnymi elementami pierwotnego układu. Niekiedy niestety stają się elementem dysharmonizującym zastany układ (10.11.).

4.2. OCENA STANU ZASOBÓW DZIEDZICTWA KULTUROWEGO

Największy zespół zabytków skoncentrowany wzdłuż ulicy Wiejskiej jest chroniony poprzez wpis obszarowy do rejestru zabytków. Wpisanych jest także indywidualnie kilka budynków z ulicy Wiejskiej. Główne zastrzeżenia, jakie można mieć do stanu zachowania domów przy Wiejskiej, to częste stosowanie niedobrej stylistycznie stolarki okiennej. Istotne jest, aby renowacje zabytkowych budynków nie odbywały się kosztem autentycznej substancji zabytkowej, jak to niestety zdarzyło się kilkakrotnie w przypadku cennych obiektów w latach 80. i 90.

Drugą grupą zabytkowych obiektów stanowi międzywojenne „polskie” osiedle rybackie. Kilka obiektów zostało niestety przebudowanych, tracąc walory zabytkowe. Przeprowadzony równoległe z niniejszym opracowaniem spis obiektów zabytkowych do gminnej ewidencji zabytków wyłonił godne ochrony obiekty zachowane na terenie „polskiego” osiedla. Zespół osiedla jako całość godna jest także ochrony konserwatorskiej. Współtworzy wraz Helem lokacyjnym urbanistyczny rdzeń miasta.

Niezwykła koncentracja zabytków militarnych na terenie gminy stwarza możliwość zorganizowania jednego z największych na terenie Polski muzealnych kompleksów militarnych. Ważnym momentem w realizacji tego zadania było powstanie Muzeum Obrony Wybrzeża obejmującego ochroną część baterii „Schleswig-Holstein”. Docelowym zadaniem powinno być objęcie ochroną muzealną wszystkich obiektów Helskiego Rejonu Umocnionego. W przeciwnym przypadku istnieje ryzyko dewastacji tych cennych zabytków, i to mimo objęcia ich ochroną konserwatorską. Problemem w tym przypadku jest ich oddalenie i brak możliwości nadzoru.

Innym cennym zabytkowym kompleksem jest zespół latarni morskiej. Mimo objęcia zespołu ochroną konserwatorską część obiektów ulega niestety dewastacji – przykładem zabudowania gospodarcze domu (bliźniaka) latarnika, z połowy XIX w.

5. ANALIZA STRATEGICZNA SWOT

Perspektywy rozwoju gminy – mocne i słabe strony oraz wynikające stąd szanse i zagrożenia dla ochrony środowiska kulturowego

Mocne strony	Słabe strony	Czynniki sprzyjające ochronie środowiska kulturowego	Zagrożenia dla ochrony środowiska kulturowego
<p>atrakcyjność turystyczna – piękne plaże w bezpośrednim sąsiedztwie lasów</p>	<p>krótki sezon turystyczny</p>	<p>wykorzystanie zasobów dziedzictwa kulturowego dla rozwoju turystyki</p>	<p>ryzyko utraty wielu zabytków architektury militarnej</p>
<p>wyjątkowość położenia Helu na wysuniętym cyplu Mierzei Helskiej</p>	<p>duża atrakcyjność turystyczna sąsiednich gmin</p>	<p>włączenie dziedzictwa kulturowego w budowanie tożsamości społeczności lokalnej</p>	<p>ryzyko utraty oryginalnej substancji zabytkowej podczas renowacji zabytkowych obiektów</p>
<p>walory przyrodniczo-krajobrazowe Mierzei Helskiej, Zatoki Puckiej i Gdańskiej</p>	<p>trudności komunikacyjne – długotrwały dojazd do Helu</p>	<p>wykorzystanie mody na turystykę kulturową dla przedłużenia sezonu turystycznego</p>	<p>niebezpieczeństwo beładnej zabudowy, w związku z małym pokryciem terenu miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego</p>
<p>odrębny charakter krajobrazu kulturowego Mierzei Helskiej</p>	<p>ograniczona ilość wolnych terenów budowlanych</p>	<p>większa dbałość o przestrzeń publiczną, krajobraz, architekturę w celu podniesienia atrakcyjności turystycznej gminy</p>	<p>ryzyko wypełnienia przestrzeni publicznej niedostosowaną do urbanistycznego kontekstu małą architekturą i reklamami</p>
<p>zachowana w znacznym stopniu zabudowa osady rybackiej w Nowym Helu</p>		<p>większe możliwości właściwej konserwacji budynków zabytkowych ze względu na wzrost zamożności gminy</p>	

wielki kompleks obiektów obronnych dawnego Rejonu Umocnionego Hel			
bliskość Aglomeracji Gdańskiej			
duże możliwości rozwoju turystyki wodnej			

6. CELE I DZIAŁANIA W ZAKRESIE OCHRONY DZIEDZICTWA KULTUROWEGO NA LATA 2009-2013 DLA GMINY HEL

Zgodnie z przytoczonymi wyżej przepisami ustawowymi ochrona zabytków należy do zadań własnych gminy. Ustalone poniżej priorytety, cele strategiczne i wynikające z nich cele operacyjne oraz kierunki działania wyznaczają działania gminy w zakresie ochrony zabytków na lata 2009-2013.

6.1. PRIORYTETY I CELE STRATEGICZNE

PRIORYTET 1. Zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania
CEL STRATEGICZNY 1. Ustalenie zasad współpracy z właścicielami zabytków, które przyczynią się do poprawy stanu zachowania zabytków

CEL STRATEGICZNY 2. Dbłość o stan zachowania zabytków będących własnością gminy

CEL STRATEGICZNY 3. Wykorzystanie środków prawnych i organizacyjnych dla zabezpieczenia obiektów zabytkowych

CEL STRATEGICZNY 4. Wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych przeznaczonych na opiekę nad zabytkami

CEL STRATEGICZNY 5. Włączenie społeczności lokalnej w działania na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego

CEL STRATEGICZNY 6. Poszerzanie wiedzy na temat środowiska kulturowego gminy Hel

PRIORYTET 2. Poprawa stanu ładu przestrzennego w gminie i stworzenie na podstawie tradycyjnego układu przestrzennego własnej tożsamości przestrzennej gminy i poszczególnych miejscowości gminy

CEL STRATEGICZNY 7. Ustalanie w uchwalanych miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zasad, ograniczeń i regulacji, które przyczynią się do poprawy ładu przestrzennego gminy

CEL STRATEGICZNY 8. Przestrzeganie zasady, że wszystkie nowopowstające budynki muszą odpowiadać formą tradycyjnym budowlom istniejącym na terenie gminy

PRIORYTET 3. Zwiększenie atrakcyjności turystycznej gminy pod kątem wykorzystania w tym celu dziedzictwa kulturowego

CEL STRATEGICZNY 9. Wyeksponowanie oraz promowanie zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego

PRIORYTET 4. Tworzenie miejsc pracy związanych z wykorzystaniem i ochroną zabytków

CEL STRATEGICZNY 10. Popieranie działań zmierzających do wykorzystania i właściwej adaptacji obiektów zabytkowych dla potrzeb turystyki i usług

6.2. TABELA – CELE I DZIAŁANIA WRAZ Z TERMINARZEM

CELE STRATEGICZNE	CELE OPERACYJNE	DZIAŁANIA	TERMINARZ DZIAŁAŃ
CEL STRATEGICZNY 1. Ustalenie zasad współpracy z właścicielami zabytków, mogących się przyczynić do	CEL OPERACYJNY 1. Stworzenie zachęt finansowych zmierzających do poprawy stanu	DZIAŁANIE 1. Stworzenie ram prawnych umożliwiających przyznawanie dotacji do remontów poprawiających stan zachowania	sierpień 2010

poprawy stanu zachowania zabytków	zachowania zabytków dla właścicieli obiektów wpisanych do rejestru zabytków	obiektów zabytkowych	
		DZIAŁANIE 2. Utworzenie w Urzędzie Miasta punktu informacyjnego, który udzielałby w porozumieniu z Pomorskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków bezpłatnych porad i informacji na temat sposobów właściwego remontowania i konserwacji budynków zabytkowych	sierpień 2011
CEL STRATEGICZNY 2. Dbałość o stan zachowania zabytków będących własnością gminy	CEL OPERACYJNY 2. Dokumentacja oraz rewitalizacja nieruchomości zabytkowych stanowiących własność gminy	DZIAŁANIE 3. Sporządzenie dokumentacji zabytków posiadanych przez gminę	sierpień 2013
		DZIAŁANIE 4. Opracowanie planów remontów i konserwacji obiektów zabytkowych będących własnością gminy	sierpień 2011
CEL STRATEGICZNY 3. Wykorzystanie środków prawnych i organizacyjnych dla zabezpieczenia obiektów zabytkowych	CEL OPERACYJNY 3. Monitorowanie stanu zachowania zabytków oraz interwencja w wypadku jego pogorszenia się	DZIAŁANIE 5. Całościowa aktualizacja danych Gminnej Ewidencji Zabytków na podstawie oględzin w terenie, przeprowadzana co dwa lata	do sierpnia 2011 r. i sukcesywnie co dwa lata
	CEL OPERACYJNY 4. Objęcie ochroną prawną szczególnie wartościowych zabytków	DZIAŁANIE 6. Opracowanie wniosków do Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków o wpisanie najcenniejszych zabytków do rejestru zabytków	do sierpnia 2010 r.
		DZIAŁANIE 7. Opracowanie planu włączenia wszystkich zabytków militarnych do Muzeum Obrony Wybrzeża	do sierpnia 2010 r.
CEL STRATEGICZNY 4. Wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych	CEL OPERACYJNY 5. Pomoc przy pozyskiwaniu środków budżetowych i unijnych przeznaczonych na	DZIAŁANIE 8. Opracowanie planu pomocy dla właścicieli nieruchomości zabytkowych w staraniach o uzyskanie dotacji z	do sierpnia 2011 r.

przeznaczonych na opiekę nad zabytkami	remonty i restauracje obiektów zabytkowych	funduszy ministerialnych i europejskich, przeznaczonych na remonty i restaurację obiektów zabytkowych	
CEL STRATEGICZNY 5. Włączenie społeczności lokalnej w działania na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego	CEL OPERACYJNY 6. Zwiększenie wiedzy i świadomości społecznej mieszkańców gminy nt. wagi kultywowania tradycji kulturowych regionu	DZIAŁANIE 9. Wprowadzenie do programów szkolnych elementów wiedzy o regionalnym dziedzictwie kulturowym	do sierpnia 2012 r.
		DZIAŁANIE 10. Opracowanie planu organizacji szkoleń dla pracowników Urzędu Miasta, policji, nauczycieli, właścicieli nieruchomości zabytkowych nt. dziedzictwa kulturowego gminy	do sierpnia 2010 r.
		DZIAŁANIE 11. Wydanie folderu nt. dziedzictwa kulturowego oraz atrakcji turystycznych gminy, który będzie nieodpłatnie rozprowadzony wśród mieszkańców gminy oraz będzie stanowił materiał promocyjny gminy	do sierpnia 2011 r.
CEL STRATEGICZNY 6. Poszerzanie wiedzy na temat środowiska kulturowego gminy	CEL OPERACYJNY 7. Wspieranie prac badawczo-dokumentacyjnych obiektów i obszarów zabytkowych na terenie gminy	DZIAŁANIE 12. Opracowanie studiów konserwatorskich dla miasta oraz zabytków militarnych	sierpień 2013
CEL STRATEGICZNY 7. Wykorzystanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego jako instrumentu przyczyniającego się do poprawy ładu przestrzennego gminy oraz ochrony zabytków	CEL OPERACYJNY 8. Ustalenie w ramach miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego zasad ochrony dziedzictwa kulturowego	DZIAŁANIE 13. Przestrzeganie wytycznych konserwatorskich wchodzących w treść miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego wsi	sukcesywnie
CEL STRATEGICZNY 8. Przestrzeganie zasady, że nowopowstające budynki powinny odpowiadać formą tradycyjnym budowlom	CEL OPERACYJNY 9. Wykorzystanie instrumentów pozostających w dyspozycji gminy do promowania budownictwa w typie	DZIAŁANIE 14. Wydawanie (w granicach możliwości prawnych Urzędu Gminy) decyzji nt. uwarunkowań zabudowy pod kątem zgodności projektu z regionalnym	sukcesywnie

istniejącym na terenie gminy	regionalnym	typem zabudowy	
		DZIAŁANIE 15. Promowanie projektów architektonicznych o formie zgodnej z tradycyjną dla regionu	sukcesywnie
CEL STRATEGICZNY 9. Wyeksponowanie oraz promowanie zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego	CEL OPERACYJNY 10. Działania na rzecz estetyki krajobrazu kulturowego	DZIAŁANIE 16. Dbłość o efektowny wygląd zabytków	sukcesywnie
		DZIAŁANIE 17. Odpowiednia aranżacja otoczenia obiektów zabytkowych	sukcesywnie
	CEL OPERACYJNY 11. Promocja zabytków gminy	DZIAŁANIE 11. Wydanie folderu nt. dziedzictwa kulturowego oraz atrakcji turystycznych gminy, który będzie nieodpłatnie rozprowadzony wśród mieszkańców gminy oraz będzie stanowił materiał promocyjny gminy	sierpień 2011 r.
		DZIAŁANIE 18. Opracowanie planu wspierania inicjatyw wydawniczych nt. dziedzictwa kulturowego gminy	Do sierpnia 2013 r.
		DZIAŁANIE 19. Stworzenie na stronie internetowej gminy podstron poświęconych dziedzictwu kulturowemu gminy oraz eksponowanie obiektów zabytkowych	Do sierpnia 2011 r. i dalej sukcesywnie
		DZIAŁANIE 20. Wykorzystanie imprez masowych organizowanych w gminie oraz innych okazji budzących zainteresowanie mediów do promocji dziedzictwa kulturowego gminy	sukcesywnie
CEL STRATEGICZNY 10. Popieranie działań zmierzających do wykorzystania i właściwej adaptacji obiektów	CEL OPERACYJNY 12. Promocja adaptacji zaniedbanych obiektów zabytkowych na obiekty o funkcji turystycznej i	DZIAŁANIE 21. Zapoznanie właścicieli zabytków z możliwościami rozwinięcia własnej działalności gospodarczej w oparciu o posiadane nieruchomości	sukcesywnie

zabytkowych dla potrzeb turystyki i usług	usługowej	zabytkowe	
		DZIAŁANIE 22. Ułatwienia w uzyskaniu dofinansowania działalności gospodarczej opartej na wykorzystaniu posiadanych nieruchomości zabytkowych	sukcesywnie

6.3. MONITORING REALIZACJI GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

Zgodnie z Ustawą o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, wójt/burmistrz/prezydent ma obowiązek sporządzania, co dwa lata sprawozdań z realizacji gminnego programu opieki nad zabytkami i przedstawiania go do akceptacji przez Radę Gminy.

Wyniki osiągnięte przy realizacji Programu Opieki nad Zabytkami powinny być oceniane na podstawie stopnia realizacji działań wyszczególnionych powyżej.

6.4. INSTRUMENTARIUM GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

6.4.1. Instrumenty prawne:

- 1) przepisy ustawowe
- 2) programy określające politykę państwa i województwa w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego.
- 3) miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego;
- 4) wynikające z przepisów ustawowych dokumenty wydawane przez wojewódzkiego konserwatora zabytków;

6.4.2. Instrumenty koordynacji:

- 1) strategia rozwoju gminy;
- 2) plany rozwoju lokalnego;
- 3) programy rozwoju infrastruktury gminy;
- 4) programy ochrony środowiska przyrodniczego;
- 5) programy prac konserwatorskich;
- 6) studia i analizy, koncepcje;
- 7) plany rewitalizacji;
- 8) umowy i porozumienia;
- 9) kontrakty;

- 10) prowadzenie instytucji, w tym tworzenie podmiotów prawnych;
- 11) współpraca z wojewódzkim konserwatorem zabytków
- 12) współpraca z sąsiednimi samorządami w celu wypracowania wspólnej polityki ochrony środowiska kulturowego i przyrodniczego
- 13) współpraca z ośrodkami naukowymi i akademickimi;
- 14) współpraca z diecezją w zakresie ochrony i opieki nad zabytkami.

6.4.3. Instrumenty finansowe:

- 1) dotacje;
- 2) subwencje;
- 3) dofinansowania;
- 4) nagrody;
- 5) zachęty finansowe;
- 6) zbiórki społeczne;
- 7) programy operacyjne uwzględniające finansowanie z funduszy Wspólnoty Europejskiej.

6.4.4. Instrumenty społeczne:

- 1) pozyskanie poparcia społecznego na rzecz ochrony środowiska kulturowego;
- 2) edukacja kulturowa;
- 3) informacja nt. znaczenia dziedzictwa kulturowego dla rozwoju gminy;
- 4) współdziałanie z organizacjami społecznymi;

6.4.5. Instrumenty kontrolne:

- 1) monitoring stanu środowiska kulturowego.
- 2) aktualizacja bazy danych geodezji i gospodarki gruntami, infrastruktury technicznej, stanu zagospodarowania przestrzennego gminy, stanów technicznych obiektów zabytkowych, poziomu bezrobocia;

2860

UCHWAŁA Nr 65/V/2009
Rady Miejskiej w Miastku
z dnia 28 września 2009 r.

w sprawie zaliczenia ul. Jodłowej w m. Pasieka do kategorii dróg gminnych.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) oraz art. 7 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19 poz. 115, późn. zm.) po zasięgnięciu opinii Zarządu Powiatu Bytowskiego Rada Miejska w Miastku uchwała, co następuje:

§ 1

Do kategorii dróg gminnych zalicza się ul. Jodłową w m. Pasieka o przebiegu wyznaczonym w załączniku do niniejszej uchwały

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miastka.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Przewodniczący
Rady Miejskiej w Miastku
Dariusz Zabrocki

Załącznik nr 1 do
Uchwały Nr 65/V/2009
Rady Miejskiej w Miastku
z dnia 28 września 2009 r.

Wykaz dróg zaliczonych do kategorii dróg gminnych

I.p.	nazwa	opis przebiegu drogi (ulicy)	rodzaj nawierzchni	nr drogi (stary)
1	Ul. Jodłowa	Od drogi krajowej nr 20 do drogi powiatowej nr 1783G – ul. Kaszubska	Gruntowa – utwardzona częściowo kruszywem	brak

2861

UCHWAŁA Nr XXXIX/7/2009
Rady Miasta Pucka
z dnia 29 września 2009 r.

w sprawie wynagradzania nauczycieli szkół, dla których organem prowadzącym jest Gmina Miasto Puck.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity z 2001 r., Dz. U. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), w związku z art. 30 ust. 6 ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (t.j. z 2003 r. r. Dz. U. Nr 118, poz. 1112, z późn. zm. z zm.) i Rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagrodzenia za pracę w dniu wolnym od pracy (Dz. U. z 2005 r. Nr 22, poz. 181, z późn. zm. z zm.) Rada Miasta Puck uchwała, co następuje:

§ 1

Uchwała się następujące regulaminy określające zasady wynagradzania nauczycieli szkół, dla których organem prowadzącym jest Gmina Miasto Puck:

- 1) Regulamin wynagradzania nauczycieli szkół i placówek, dla których organem prowadzącym jest Gmina Miasto Puck, który stanowi załącznik Nr 1 do uchwały,

- 2) Regulamin przyznawania Nagród Burmistrza Miasta Pucka, który stanowi załącznik Nr 2 do niniejszej uchwały.

§ 2

Traci moc Uchwała Nr XXV/6/2008 Rady Miasta Pucka dnia 29 grudnia 2008 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli szkół, dla których organem prowadzącym jest Gmina Miasto Puck.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Pucka.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego mocą obowiązującą od 1 września 2009 r.

Przewodniczący Rady
Marek Falkowski

Załącznik Nr 1
do Uchwały Nr XXXIX/7/2009
Rady Miasta Pucka
z dnia 29.09.2009 r.

REGULAMIN WYNAGRADZANIA NAUCZYCIELI

I. POSTANOWIENIA WSTĘPNE

§ 1

- Średnią wynagrodzeń nauczycieli oblicza się na podstawie liczby nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach prowadzonych przez Miasto Puck, w wymiarze co najmniej ½ etatu. Liczbę nauczycieli przyjętych do obliczeń stanowi suma ilości nauczycieli zatrudnionych w pełnym wymiarze oraz ½ ilości nauczycieli zatrudnionych na pół etatu.
- Wynagrodzenie nauczycieli zatrudnionych w wymiarze poniżej ½ etatu oblicza się proporcjonalnie do godzin ich pracy, według właściwego zaszeregowania.

§ 2

Przez składniki wynagrodzenia nauczycieli rozumie się:

- wynagrodzenie zasadnicze,
- dodatki:
 - za wysługę lat,
 - funkcyjny,
 - motywacyjny,
- wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i za godziny doraźnych zastępstw,
- nagrody i inne świadczenia wynikające ze stosunku pracy, z wyłączeniem świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i dodatków socjalnych.

II. WYNAGRODZENIE ZASADNICZE

§ 3

- Stawki wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli ustala się, w zależności od stopnia awansu zawodowego, posiadanych kwalifikacji oraz wymiaru zajęć obowiązkowych, na poziomie minimalnych stawek zapisanych w Załączniku do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagrodzenia za pracę w dniu wolnym od pracy. (Dz. U. Nr 22 poz. 181 z późn. zm.).
- Minimalne stawki wynagrodzenia zasadniczego ulegają zmianie w przypadku zmiany przepisów ustawy i aktów wykonawczych i nie wymagają zmiany niniejszego regulaminu.

III. DODATEK ZA WYSLUGĘ LAT

§ 4

Dodatek za wysługę lat uzależniony jest od okresu zatrudnienia.

- Do okresów pracy uprawniających do dodatku za wysługę lat wlicza się okresy poprzedniego zatrudnienia we wszystkich zakładach pracy oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.
- Nauczycielowi pozostającemu jednocześnie w więcej niż jednym stosunku pracy okresy uprawniające do dodatku za wysługę lat ustala się odrębnie dla każdego stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 3. Do okresu

zatrudnienia uprawniającego do dodatku za wysługę lat nie wlicza się okresu pracy w innym zakładzie, w którym nauczyciel jest lub był jednocześnie zatrudniony. Do okresu dodatkowego zatrudnienia nie wlicza się okresów podstawowego zatrudnienia.

- Nauczycielowi pozostającemu w stosunku pracy jednocześnie w kilku szkołach w wymiarze łącznie nie przekraczającym obowiązującego nauczyciela wymiaru zajęć, do okresów uprawniających do dodatku za wysługę lat w każdej ze szkół wlicza się okresy zatrudnienia, o których mowa w ust. 1.1.

IV. DODATEK FUNKCYJNY

§ 5

- Do uzyskania dodatku funkcyjnego uprawnieni są nauczyciele, którym powierzono funkcję:
 - dyrektora lub wicedyrektora szkoły,
 - opiekuna stażu
 - wychowawcy klasy.
- Dodatek funkcyjny przysługuje z pierwszym dniem miesiąca następującego po miesiącu, w którym powierzono funkcję. Jeśli powierzenie funkcji nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca, dodatek przysługuje z tym miesiącem.
- Dodatek funkcyjny przestaje przysługiwać z pierwszym dniem miesiąca następującego po miesiącu, w którym nauczyciel został odwołany z funkcji lub wygasł okres jej pełnienia. Jeśli odwołanie nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca lub z tym dniem wygasł okres pełnienia funkcji, dodatek nie przysługuje od tego miesiąca.
- Dodatek funkcyjny nie przysługuje w okresie, w którym nie przysługuje wynagrodzenie zasadnicze. Nie przysługuje też w czasie urlopu dla poratowania zdrowia.
- Nauczyciel, któremu powierzono stanowisko na czas określony, traci prawo do dodatku z upływem tego okresu, a w razie wcześniejszego odwołania – z końcem miesiąca, w którym nastąpiło odwołanie. Jeżeli odwołanie nastąpiło pierwszego dnia miesiąca – od tego dnia.
- Nauczycielom zatrudnionym w niepełnym wymiarze zajęć przysługuje dodatek funkcyjny w wysokości takiej, jak nauczycielom zatrudnionym w pełnym wymiarze godzin.

§ 6

- Dodatek funkcyjny dla dyrektora szkoły lub placówki przyznawany jest na okres roku szkolnego.
- Dodatek funkcyjny, w stawce ustalonej dla dyrektora szkoły, przysługuje wicedyrektorowi szkoły, od pierwszego dnia miesiąca następującego po dwóch miesiącach zastępstwa dyrektora.

§ 7

- Dodatki funkcyjne dla zastępców dyrektora szkoły przyznaje na czas pełnienia funkcji dyrektor szkoły. Ta sama zasada obowiązuje w odniesieniu do dodatków funkcyjnych wymienionych w § 6 ust. 1 pkt b, c.
- Dodatek funkcyjny nauczyciela, któremu powierzono wychowawstwo klasy, wypłaca się miesięcznie z góry. Dodatek ten wypłaca się za okres pełnienia funkcji oraz za inne okresy, o ile wynika to z przepisów szczególnych. W razie zaprzestania sprawowania funkcji wychowawcy w ciągu miesiąca lub powierzenia jej w takim czasie, nauczyciel otrzymuje dodatek z tego tytułu, proporcjonalnie do przepracowanego okresu. W takim wypadku wysokość dodatku ustala się dzieląc stawkę miesięcznego dodatku przez 30 i mnożąc przez

liczbę dni kalendarzowych, przypadających w okresie przepracowanym.

§ 8

1. Nauczycielowi, któremu powierzono stanowisko dyrektora lub wicedyrektora szkoły albo inne stanowisko

kierownicze przewidziane w statucie szkoły i zatwierdzone przez organ prowadzący szkoły oraz nauczycielom, którym powierzono funkcję wychowawcy klasy, opiekuna stażu przysługuje dodatek funkcyjny w wysokości określonej w poniższych tabelach.

Lp.	Stanowisko	Kwota dodatku
1.	Dyrektor szkoły:	1500 zł
2.	Wicedyrektor szkoły	900 zł

2. Ustala się wykaz innych stanowisk, za które przysługuje dodatek funkcyjny, liczony zgodnie z zasadami zawartymi w ust.1.

Lp.	Stanowisko - funkcja	Kwota dodatku
1.	Opiekun stażu (za każdego stażystę tj. nauczyciela stażystę, nauczyciela kontraktowego)	3% minimalnego wynagrodzenia zasadniczego nauczyciela stażysty
2.	Wychowawca klasy	6% minimalnego wynagrodzenia zasadniczego nauczyciela stażysty

V. DODATEK MOTYWACYJNY

§ 9

1. Dodatek motywacyjny przyznaje się na czas określony, nie krótszy niż 3 miesiące i nie dłuższy niż jeden rok.
2. Dodatek motywacyjny dla nauczyciela przyznaje dyrektor szkoły, a dla dyrektora szkoły Burmistrz Miasta Pucka.
3. Dodatek motywacyjny dla danej placówki jest proporcjonalny do jej udziału w funduszu płac na wynagrodzenia zasadnicze dla nauczycieli Miasta Pucka.
4. Dodatek motywacyjny dla nauczycieli stanowi 5% kwoty przeznaczonej na wynagrodzenia zasadnicze tych nauczycieli z wyłączeniem dyrektorów szkół.
5. Rada Miasta Pucka upoważnia Burmistrza Miasta Pucka do utworzenia wydzielonego funduszu na dodatki motywacyjne dla dyrektorów szkół.

§ 10

Ustala się wysokość dodatku motywacyjnego:

- 1) dla nauczycieli, w tym dla wicedyrektorów - do 20% osobistego wynagrodzenia zasadniczego,
- 2) dla dyrektorów szkół - do 20% osobistego wynagrodzenia zasadniczego.

§ 11

1. Dodatek motywacyjny otrzymuje nauczyciel, który sumiennie wykonuje swoje obowiązki dydaktyczno-wychowawcze, za wzorową pracę.
2. Dodatek motywacyjny przyznaje się nauczycielowi w zależności od wyników pracy nauczyciela osiągniętych w półroczu poprzedzającym jego przyznanie.

§ 12

Kryteria przyznawania dodatku motywacyjnego nauczycielom:

1. W zakresie pracy z uczniem:
 - wyzwalanie postaw kreatywnych u uczniów,
 - programowanie i organizowanie procesu wychowania poprzez uczestnictwo uczniów w pracach pozalekcyjnych na rzecz szkoły,

- społeczne prowadzenie zajęć pozalekcyjnych, kół zainteresowań i kół pomocy,
 - organizowanie konkursów i zawodów przedmiotowych, akcji społecznych itp.,
 - przygotowanie uroczystości i apeli szkolnych w czasie wolnym od zajęć,
 - rozpoznawanie indywidualnych potrzeb uczniów i wspieranie rozwoju uczniów,
 - inicjowanie indywidualnych kontaktów z rodzicami,
 - stosowanie nowatorskich form i metod pracy,
 - współpraca z pedagogiem szkolnym i instytucjami prowadzącymi pomoc psychologiczno-pedagogiczną i wychowawczą.
2. W zakresie jakości pracy nauczyciela:
 - realizowanie programu kształcenia, wychowania i opieki w powierzonych klasach i zespołach,
 - aktywna praca w szkolnych zespołach przedmiotowych i zespołach samokształceniowych,
 - doskonalenie warsztatu pracy i nowatorstwo pedagogiczne,
 - uczestniczenie w pozaszkolnych formach doskonalenia zawodowego i podnoszenie kwalifikacji zawodowych,
 - realizowanie zadań wynikających z planu dydaktycznego i wychowawczego szkoły,
 - praca w komisjach egzaminacyjnych powoływanych przez Okręgową Komisję Egzaminacyjną,
 - praca w komisjach egzaminacyjnych i kwalifikacyjnych w sprawie awansu zawodowego nauczycieli.
 3. W zakresie wizerunku szkoły:
 - współpraca z placówkami oświatowymi i kulturalnymi oraz innymi instytucjami,
 - prezentowanie działalności uczniów poza szkołą,
 - tworzenie pozytywnego wizerunku szkoły w środowisku.

§ 13

1. Podsumowania wyników pracy nauczyciela dokonuje dyrektor szkoły w stosunku do każdego z kandydatów do tego dodatku indywidualnie.

- Przyjmuje się zasadę, że aby uzyskać dodatek motywacyjny należy wypełnić kryteria przyznawania dodatku motywacyjnego nauczycielom określone w § 13.

VI. GODZINY PONADWYMIAROWE I ZASTĘPSTWA

§ 14

- W szczególnych przypadkach, podyktowanych koniecznością jak najlepszej realizacji programu dydaktycznego lub wychowawczego, nauczyciel bądź inny pracownik pedagogiczny posiadający właściwe kwalifikacje, może być zobowiązany do odpłatnej pracy w godzinach ponadwymiarowych, których liczba nie może przekroczyć $\frac{1}{4}$ obowiązującego pensum godzin.
- Przez godzinę ponadwymiarową rozumie się przydzieloną nauczycielowi godzinę zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych powyżej tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych.
- Za godzinę doraźnego zastępstwa rozumie się przydzieloną nauczycielowi godzinę zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych powyżej tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych, których realizacja następuje w zastępstwie nieobecnego nauczyciela.
- Wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe i za godziny doraźnych zastępstw wypłaca się według stawki osobistego zaszeregowania nauczyciela.
 - Wysokość minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego dla nauczycieli realizujących tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin, określony w art. 42 ust. 3 Karty Nauczyciela lub ustalony na podstawie art. 42 ust. 7 Karty Nauczyciela, o którym mowa w wyżej cytowanym rozporządzeniu.
 - Wysokość stawki wynagrodzenia zasadniczego za jedną godzinę przeliczeniową dla nauczycieli realizujących tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin, o którym mowa w art. 42 ust. 4a Karty Nauczyciela, oblicza się, dzieląc odpowiednią minimalną stawkę wynagrodzenia zasadniczego nauczyciela wynikającą z tabeli, o której mowa w ust. 1, przez miesięczną liczbę godzin będącą wynikiem pomnożenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin, o którym mowa w art. 42 ust. 3 Karty Nauczyciela, przez 4,16 - z zaokrągleniem do pełnych godzin, w ten sposób, że czas zajęć do 0,5 godziny pomija się, a co najmniej 0,5 godziny liczy się za pełną godzinę.
 - Wysokość minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego dla nauczycieli realizujących tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin, o którym mowa w art. 42 ust. 4a Karty Nauczyciela, oblicza się, mnożąc stawkę wynagrodzenia zasadniczego za jedną godzinę przeliczeniową, ustaloną zgodnie z ust. 2, przez miesięczną liczbę godzin będącą wynikiem pomnożenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin przez 4,16 - z zaokrągleniem do pełnych godzin, w ten sposób, że czas zajęć do 0,5 godziny pomija się, a co najmniej 0,5 godziny liczy się za pełną godzinę.

§ 15

- Wynagrodzenie za jedną godzinę ponadwymiarową i godzinę doraźnego zastępstwa oblicza się dzieląc przyznaną nauczycielowi stawkę wynagrodzenia zasadniczego przez miesięczną liczbę godzin tygodniowo obowiązkowego wymiaru zajęć, ustalonego dla rodzaju zajęć dydaktycznych realizowanych w ramach godzin ponadwymiarowych lub doraźnego zastępstwa nauczy-

ciela.

- Godziny zajęć ponadwymiarowych mogą być stałe, przypisane na semestr lub na rok szkolny.
- Zapłata za godziny ponadwymiarowe i zastępstwa doraźne następuje tylko wówczas, gdy liczba przepracowanych w danym tygodniu godzin dydaktycznych przekracza tygodniowe pensum.
- Stale godziny ponadwymiarowe podlegają rozliczeniu na koniec każdego miesiąca i wypłacane są za miniony miesiąc.
- Wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe i godziny zastępstw doraźnych wypłacane jest z dołu. Wynagrodzenie wypłaca się za godziny faktycznie zrealizowane.

§ 16

- Wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe przydzielone w planie organizacyjnym nie przysługuje za dni, w których nauczyciel nie realizuje zajęć z powodu przerw przewidzianych przepisami organizacji roku szkolnego, rozpoczynania lub kończenia zajęć w środku tygodnia oraz za dni usprawiedliwionej nieobecności w pracy.
- Dla ustalenia liczby godzin ponadwymiarowych w tygodniach, w których przypadają dni usprawiedliwionej nieobecności w pracy nauczyciela lub w dni ustawowo wolne od pracy oraz w tygodniach, w których zajęcia rozpoczynają się lub kończą w środku tygodnia - przyjmuje się obowiązkowy, tygodniowy wymiar zajęć, określony w art. 42 ust. 3 ustawy Karta Nauczyciela, pomniejszony o $\frac{1}{5}$ tego wymiaru (lub $\frac{1}{4}$, gdy dla nauczyciela ustalono 4-dniowy tydzień pracy) za każdy dzień usprawiedliwionej nieobecności w pracy lub dzień ustawowo wolny od pracy.
- Nauczycielom zajmującym stanowiska kierownicze, sprawującym w dniu wolnym od pracy nadzór nad przebiegiem zajęć dydaktyczno-wychowawczych i opiekuńczych, nie przysługuje z tego tytułu dodatkowe wynagrodzenie.

VII. REGULAMIN NAGRÓD

§ 17

W budżecie organu prowadzącego szkoły tworzy się fundusz nagród dla nauczycieli za ich osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze i opiekuńczo-wychowawcze w wysokości 1% planowanego rocznego osobowego funduszu wynagrodzeń.

§ 18

- 70% funduszu nagród przekazywana jest bezpośrednio do szkół, z przeznaczeniem na nagrody dyrektora. Zasady i kryteria przyznawania nagród dyrektora ustala dyrektor po zasięgnięciu opinii rady pedagogicznej.
- 30% funduszu nagród przeznacza się na Nagrody Burmistrza Miasta Pucka. Organ prowadzący szkoły może dokonać zwiększenia funduszu nagród z przeznaczeniem na Nagrody Burmistrza Miasta Pucka. Zasady i kryteria przyznawania Nagród Burmistrza Miasta Pucka reguluje Załącznik nr 2 do niniejszej uchwały.

VIII. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

§ 19

- Zobowiązuje się dyrektorów szkół do udostępnienia treści Regulaminu wszystkim nauczycielom.
- Treść niniejszego regulaminu uzgodniono ze związkami zawodowymi działającym w sferze edukacji na terenie Miasta Pucka.

Załącznik Nr 2
do Uchwały XXXIX/7/2009
Rady Miasta Pucka
z dnia 29.09.2009 r.

REGULAMIN PRYZNAWANIA NAGRÓD BURMISTRZA MIASTA PUCKA

I. POSTANOWIENIA WSTĘPNE

§ 1

1. Burmistrz Miasta Pucka może przyznać nagrody nauczycielom lub dyrektorom i wicedyrektorom szkół prowadzonych przez Miasto Puck - na wniosek organu nadzoru pedagogicznego, wice Burmistrza Miasta Pucka, inspektora ds. oświaty Urzędu Miasta w Pucku, związku zawodowego, rady pedagogicznej szkoły, rady szkoły, rady rodziców, dyrektora szkoły.
2. Nauczyciel może otrzymać nagrodę, jeżeli osiąga liczące się wyniki w pracy dydaktycznej, wychowawczej, opiekuńczej i organizacyjnej w skali miasta i na terenie placówki, a także za inną pracę na rzecz edukacji na terenie Miasta Pucka.

II. KRYTERIA PRYZNAWANIA NAGRÓD NAUCZYCIEŁOM

§ 2

W zakresie pracy dydaktycznej:

1. Bardzo dobre wyniki nauczania danego przedmiotu.
2. Zakwalifikowanie uczniów do grupy laureatów konkursów przedmiotowych na szczeblu miasta, finału szczebla wojewódzkiego lub centralnego.
3. Wysokie lokaty uczniów w innych konkursach, przeglądach, zawodach, festiwalach itp.
4. Zorganizowanie imprezy ogólnoszkolnej o znaczących walorach poznawczych i wychowawczych, np. sesji popularnonaukowej, kilkuetapowego konkursu itp.
5. Udokumentowane osiągnięcia w zakresie pedagogiki specjalnej: z uczniami uzdolnionymi oraz uczniami, którzy mają trudności w nauce.

§ 3

W zakresie pracy wychowawczej:

1. Pozytywne zmiany, jakie dokonały się w zespole klasowym (grupie wychowawczej, kole zainteresowań) pod wpływem oddziaływania wychowawcy (opiekuna) w zakresie integrowania zespołu, aktywności społecznej, udziału uczniów (wychowanków) w pracach samorządu uczniowskiego, organizacji społecznych, frekwencji na zajęciach szkolnych i pozalekcyjnych, wyników nauczania i wychowania, uczestnictwa w pracy placówek pozaszkolnych.
2. Prowadzenie urozmaiconej działalności wychowawczej w szkole, organizacjach młodzieżowych, w klasie (grupie) - np. wycieczki, udział uczniów w spektaklach teatralnych, koncertach, występach i spotkaniach z ciekawymi ludźmi, organizowanie prac społecznie użytecznych na rzecz szkoły i środowiska, udział młodzieży w konkursach, przeglądach, festiwalach, wystawach i olimpiadach przedmiotowych, zorganizowanie imprez kulturalnych, sportowo - obronnych i rekreacyjnych, prowadzenie preorientacji zawodowej.
3. Przygotowanie i wzorowe organizowanie uroczystości szkolnych lub środowiskowych o wybitnych walorach wychowawczych, wynikających z instrukcji o organizacji roku szkolnego, a także innych uroczystościach rocznicowych (dni patrona, nadania imienia itp.).

4. Zdobycie wyróżnienia przez organizację, której nauczyciel jest opiekunem.

§ 4

W zakresie pracy opiekuńczej:

1. Zapewnienie pomocy i opieki uczniom (wychowankom) będącym w trudnej sytuacji materialnej lub życiowej, pochodzącym z rodzin zaniedbanych, udzielenie pomocy uczniom (wychowankom) z zaburzeniami w rozwoju oraz zagrożonym niedostosowaniem społecznym, mającym trudności w nauce i przystosowaniu się do życia w grupie.
2. Prowadzenie działalności mającej na celu zapobieganie przejawom patologii społecznej wśród młodzieży, w tym: narkomanii, alkoholizmu, chuligaństwa i innych.
3. Zorganizowanie współpracy z placówkami kulturalno-oświatowymi, zakładami pracy, służbą zdrowia, sądem dla nieletnich.
4. Organizowanie konsultacji, prelekcji, odczytów i wykładów pedagogicznych dla rodziców.

§ 5

W zakresie podnoszenia kwalifikacji zawodowych:

1. Doskonalenie własnego warsztatu pracy poprzez podnoszenie poziomu kwalifikacji zawodowych.
2. Opracowanie przykładowych rozkładów materiału i konspektów lekcji w zakresie nowych lub zmodernizowanych programów nauczania.
3. Opracowanie autorskich programów nauczania i wychowania.
4. Aktywna pomoc w adaptacji zawodowej młodych nauczycieli.
5. Kierowanie zespołem samokształceniowym, prowadzenie lekcji koleżeńskich i pokazowych.
6. Współpraca z uczelniami i ośrodkami metodycznymi.

III. KRYTERIA PRYZNAWANIA NAGRÓD DYREKTOROM ORAZ WICEDYREKTOROM SZKÓŁ

§ 6

Za szczególne kryteria przyznawania nagród dyrektorom i wicedyrektorom uznaje się:

1. Osiągnięcie przez szkołę bardzo dobrych wyników nauczania.
2. Osiągnięcie przez uczniów wyróżniających wyników w konkursach oraz znaczący udział w zawodach międzyszkolnych, regionalnych i krajowych.
3. Przygotowanie i realizowanie przez szkołę znaczących w procesie wychowawczym imprez szkolnych.
4. Prawidłowe przygotowanie i przeprowadzenie jednej z form letniego wypoczynku dla dzieci i młodzieży.
5. Wzorowa współpraca ze środowiskiem, instytucjami wspomagającymi szkołę.
6. Organizowanie pomocy młodym nauczycielom we właściwej adaptacji w zawodzie.
7. Inspirowanie różnorodnych działań rady pedagogicznej.
8. Tworzenie warunków dla postępu pedagogicznego.
9. Wzorowa organizacja pracy.
10. Wzbogacanie bazy szkolnej.

§ 7

Do oceny dyrektorów i wicedyrektorów szkół, będącej podstawą przyznania nagrody, stosuje się odpowiednio wszystkie kryteria zapisane w § § 2-5.

IV. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

§ 8

1. Wniosek o przyznanie Nagrody Burmistrza Miasta Pucka powinien zawierać dane osobowe kandydata, informację z jakiej okazji ma być przyznana nagroda oraz szczegółowe uzasadnienie. Uzasadnienie powinno zawierać konkretne osiągnięcia kandydata. W przypadku kandydata wcześniej nagrodzonego Nagrodą Burmistrza Miasta Pucka, Kuratora, Ministra Edukacji Narodowej uzasadnienie winno dotyczyć okresu od otrzymania ostatniej z wyżej wymienionych nagród.
2. Wnioski o Nagrodę Burmistrza Miasta Pucka należy składać w Urzędzie Miasta w Pucku w terminach:
 - a. z okazji Dnia Edukacji Narodowej - do 15 września;
 - b. z okazji obchodów ważnych rocznic i wydarzeń w życiu szkoły - na 2 miesiące przed planowaną uroczystością.
3. Wnioski rejestrowane są w samodzielnym stanowisku inspektora ds. oświaty Urzędu Miasta w Pucku.
4. Rada Pedagogiczna powinna być poinformowana o kandydatach do Nagrody Burmistrza Miasta Pucka co najmniej 2 tygodnie przed złożeniem wniosku - niezależnie od tego, kto jest wnioskodawcą.
5. Wnioski o nagrody podlegają opinii właściwej komisji Rady Miasta Pucka.
6. Burmistrz Miasta Pucka może w szczególnie uzasadnionych przypadkach przyznać nagrodę bez opinii komisji, przedstawiając pisemną informację wraz z uzasadnieniem decyzji na najbliższym jej posiedzeniu.

2862

UCHWAŁA Nr XXXVII/318/2009 Rady Miejskiej w Tczewie z dnia 24 września 2009 r.

w sprawie zaliczenia do kategorii dróg gminnych i ustalenia przebiegu ulic w obrębie administracyjnym miasta Tczewa.

Na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tj. Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 zm. Nr 23 poz. 136, Nr 142 poz. 1381 i z 2008 r. Nr 54 poz. 326, Nr 218, poz. 1391, Nr 227, poz. 1505 i z 2009 r. Nr 19, poz. 100, 101 i Nr 86 poz. 720) art. 7 ust. 1 pkt 2 art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, zm. z 2002 r., Nr 23 poz. 220, Nr 62 poz. 558, Nr 113 poz. 984, Nr 153, poz. 1271 Nr 214 poz. 1806 z 2003 r. Nr 80 poz. 717, Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 1, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203, Nr 167, poz. 1759, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17 poz. 128, Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223 poz. 1458 i z 2009 r. Nr 52, poz. 420) po zasięgnięciu opinii Zarządu Powiatu Tczewskiego oraz Komisji Polityki Gospodarczej i Komisji Finansowo – Budżetowej Rada Miejska w Tczewie uchwala, co następuje:

§ 1

1. Ulice J. Dąbrowskiego, Grunwaldzka, Wł. Jagiełły, Kolejowa, Konarskiego, Mieszka I, Pułaskiego, Rokicka, Zygmunta Starego, Żwirki położone w obrębie administracyjnym miasta Tczewa, zalicza się do kategorii dróg gminnych.
2. Przebieg i położenie dróg gminnych wymienionych w ust. 1 ustala się w sposób następujący:
 - ul. J. Dąbrowskiego przebiega od Pl. J. Piłsudskiego do ul. Mickiewicza, długość - 0,265 km
 - ul. Grunwaldzka przebiega od ul. Wojska Polskiego do ul. Mieszka I, długość - 0,446 km

- ul. Wł. Jagiełły przebiega od ul. Jagiellońskiej do ul. Żwirki, długość - 0,532 km
- ul. Kolejowa przebiega od ul. 1 Maja do ul. Prostej, długość - 0,526 km
- ul. Konarskiego przebiega od ul. Czyżykowskiej do ul. Pułaskiego, długość - 0,426 km
- ul. Mieszka I przebiega od ul. Grunwaldzkiej do ul. Kazimierza Wielkiego, długość - 0,359 km
- ul. Pułaskiego przebiega od ul. Czyżykowskiej do ul. Konarskiego, długość - 0,439 km
- ul. Rokicka przebiega od ul. Jagiellońskiej do granicy miasta Tczew, długość - 1,191 km
- ul. Zygmunta Starego przebiega od ul. Żwirki do ul. Królowej Marysieńki, długość - 0,373 km
- ul. Żwirki przebiega od ul. Jagiellońskiej do ul. Armii Krajowej, długość - 0,885 km

§ 2

Zaliczenie dróg wymienionych w § 1 do kategorii dróg gminnych następuje z dniem 1 stycznia 2010 r.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Przewodniczący
Rady Miejskiej w Tczewie
Włodzimierz Mroczkowski

2863

UCHWAŁA Nr XXXVII/321/2009
Rady Miejskiej w Tczewie
z dnia 24 września 2009 r.

zmieniającą uchwałę w sprawie rozmiaru i zasad udzielania zniżek nauczycielom, którym powierzono stanowiska kierownicze oraz tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli pedagogów, logopedów, psychologów oraz nauczycieli prowadzących zajęcia terapii pedagogicznej i zajęciowej.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z 2002 Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271, Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17, poz. 128, Nr 181, poz. 1337 oraz z 2007 r. Nr 48 poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 52, poz. 420) oraz art. 42 ust. 7 pkt 2 w związku z art. 91 d pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, Nr 170, poz. 1218 i Nr 220, poz. 1600, z 2007 r. Nr 17, poz. 95, Nr 80 poz. 542, Nr 102, poz. 689, Nr 158, poz. 1103, Nr 176, poz. 1238, Nr 191, poz. 1369 i Nr 247, poz. 1821, z 2008 r. Nr 145, poz. 917, Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 1, poz. 1, Nr 56, poz. 458, Nr 67, poz. 572 i Nr 99, poz. 800), po uzyskaniu opinii Komisji Edukacji, Kultury i Kultury Fizycznej Rada Miejska w Tczewie uchwala się, co następuje:

§ 1

W uchwale Nr XXXVI/308/2009 Rady Miejskiej w Tczewie z dnia 27 sierpnia 2009 r. w sprawie rozmiaru i zasad udzielania zniżek nauczycielom, którym powierzono sta-

nowiska kierownicze oraz tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli pedagogów, logopedów, psychologów oraz nauczycieli prowadzących zajęcia terapii pedagogicznej i zajęciowej po § 2 dodaje się § 2a w następującym brzmieniu:

„§ 2a Dopuszcza się możliwość zwolnienia dyrektora szkoły/placówki od obowiązku realizacji tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych, o których mowa w § 2 ust. 1, jeżeli warunki funkcjonowania szkoły powodują zwiększenie zadań dyrektora. Prezydent Miasta Tczewa określi okres zwolnienia”.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Tczewa.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego z mocą obowiązującą od dnia 1 września 2009 r.

Przewodniczący
Rady Miejskiej w Tczewie
Włodzimierz Mroczkowski

2864

UCHWAŁA Nr XXXVII/322/2009
Rady Miejskiej w Tczewie
z dnia 24 września 2009 r.

w sprawie trybu i kryteriów przyznawania nagród dla nauczycieli zatrudnionych w placówkach oświatowych Gminy Miejskiej Tczew za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z 2002 Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271, Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17, poz. 128, Nr 181, poz. 1337 oraz z 2007 r. Nr 48 poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458) i art. 49 ust. 2 w związku z art. 91 d pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, Nr 170, poz. 1218 i Nr 220, poz. 1600, z 2007 r. Nr 17, poz. 95, Nr 80 poz. 542, Nr 102, poz. 689, Nr 158, poz. 1103, Nr 176, poz. 1238, Nr 191, poz. 1369, i Nr 247, poz. 1821, z 2008 r. Nr 145, poz. 917, Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 1, poz. 1), po uzgodnieniu ze związkami zawodowymi oraz Komisją Edukacji, Kultury i Kultury Fizycznej Rady Miejskiej w Tczewie uchwala się, co następuje:

§ 1

Ustanawia się nagrodę Prezydenta Miasta Tczewa oraz nagrody dyrektorów dla nauczycieli szkół i placówek

oświatowych, dla których organem prowadzącym jest Gmina Miejska Tczew.

§ 2

Nagrody przyznawane są za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze nauczycieli z okazji Dnia Edukacji Narodowej oraz innych szczególnych uroczystości.

§ 3

Zasady, tryb i kryteria przyznawania nagród o których mowa w ust. 1 określa Regulamin, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 4

Traci moc uchwała Nr XII/101/2003 Rady Miejskiej w Tczewie z dnia 18 września 2003 r. w sprawie ustalenia kryteriów i trybu przyznawania nagród dla nauczycieli za osiągnięcia dydaktyczno – wychowawcze.

§ 5

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Tczewa.

§ 6

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Przewodniczący
Rady Miejskiej w Tczewie
Włodzimierz Mroczkowski

Załącznik
do Uchwały Nr XXXVII/322/2009
Rady Miejskiej w Tczewie
z dnia 24.09.2009 r

w sprawie trybu i kryteriów przyznawania nagród dla nauczycieli zatrudnionych w placówkach oświatowych Gminy Miejskiej Tczew za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze

**Regulamin przyznawania nagród
dyrektorom i nauczycielom szkół i placówek
oświatowych Gminy Miejskiej Tczew za osiągnięcia
dydaktyczno – wychowawcze**

I. ZASADY OGÓLNE

§ 1

1. Regulamin określa zasady, tryb i kryteria przyznawania nagród za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze nauczycielom przedszkoli, szkół i placówek oświatowych, o których mowa w art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, dla których organem prowadzącym jest Gmina Miejska Tczew.
2. Nagrody Prezydenta Miasta Tczewa oraz nagrody dyrektorów szkół i placówek oświatowych wskazanych w ust. 1, są przyznawane z okazji Dnia Edukacji Narodowej. W szczególnie uzasadnionych przypadkach nagrody mogą być przyznawane w innym terminie.
3. Ze specjalnego funduszu nagród w wysokości 1% planowanych rocznych wynagrodzeń osobowych nauczycieli, ustala się następujący podział funduszu:
— 0,2% funduszu na nagrody Prezydenta Miasta Tczewa;
— 0,8% funduszu na nagrody dyrektorów.
4. Nagrody mogą być przyznawane nauczycielom po przepracowaniu w przedszkolu, szkole lub placówce co najmniej jednego roku.
5. Wysokość nagrody przyznawanej przez Prezydenta Miasta Tczewa stanowi 60% nagrody Ministra Edukacji Narodowej w danym roku.
6. Wysokość nagrody przyznawanej przez dyrektora przedszkola, szkoły lub placówki w danym roku wynosi nie mniej niż 25% i nie więcej niż 60% wysokości nagrody Prezydenta Miasta Tczewa, określonej w ust. 5.

II. ZASADY I TRYB PRYZNAWANIA NAGRODY

§ 2

1. Z wnioskiem o przyznanie nagrody Prezydenta Miasta Tczewa dla nauczyciela może wystąpić:
 - a) dyrektor,
 - b) nauczycielskie związki zawodowe struktur miejskich po uprzednim poinformowaniu dyrektora oraz rady pedagogicznej.
2. O przyznanie nagrody Prezydenta Miasta Tczewa dla dyrektora może wystąpić Zastępca Prezydenta Miasta Tczewa.
3. Wnioski, o których mowa w ust. 1a) zaopiniowane przez

rady pedagogiczne oraz wnioski, o których mowa w ust. 1 b) oraz w ust. 2, składa się do Wydziału Oświaty, Kultury i Sportu Urzędu Miejskiego w Tczewie w następujących terminach:

- 1) z okazji Dnia Edukacji Narodowej - do dnia 10 września,
 - 2) z innych okazji – na miesiąc przed planowaną uroczystością.
4. Wnioski, o których mowa w ust. 1 i 2 opiniuje Komisja powołana przez Prezydenta Miasta Tczewa, w skład której wchodzi:
 - 1) dwaj przedstawiciele Urzędu Miejskiego, z których jeden pełni funkcję przewodniczącego komisji,
 - 2) dwaj przedstawiciele Komisji Edukacji, Kultury i Kultury Fizycznej.
 - 3) po jednym przedstawicielu miejskich struktur nauczycielskich związków zawodowych,
 - 4) przedstawiciel Kuratorium Oświaty.
 5. Członkowie komisji działają do czasu dokonania zmiany osobowej przez organ, który ich delegował.
 6. Komisja większością głosów opiniuje kandydaturę nauczyciela bądź dyrektora do nagrody Prezydenta Miasta.
 7. Z posiedzenia komisji sporządzony jest protokół. Nagrody Przyznaje Prezydent w oparciu o opinię komisji.
 8. Wzory wniosków o przyznanie nagrody dyrektorowi szkoły oraz nauczycielowi określają odpowiednio załączniki nr 1 i nr 2 do niniejszego regulaminu. Do wniosku powinna być dołączona karta oceny lub ocena dorobku zawodowego z ostatniego roku.
 9. Wnioski nie spełniające wymogów określonych w ust. 3 i 8 nie będą rozpatrywane.
 10. Z wnioskiem określonym w załączniku nr 2 o przyznanie nagrody dyrektora może wystąpić dyrektor, nauczyciel zajmujący inne stanowisko kierownicze w przedszkolu, szkole lub placówce, zakładowe struktury związkowe oraz zespoły przedmiotowe.

III. KRYTERIA PRYZNAWANIA NAGRODY

§ 3

1. Nagroda Prezydenta Miasta Tczewa może być przyznana:
— nauczycielowi, który posiada wyróżniającą ocenę pracy pedagogicznej lub pozytywną ocenę dorobku zawodowego w rozumieniu ustawy Karta Nauczyciela oraz spełnia co najmniej 7 kryteriów z zakresu pracy dydaktyczno – wychowawczej i opiekuńczej,
— dyrektorowi placówki, który posiada wyróżniającą ocenę pracy pedagogicznej lub pozytywną ocenę dorobku zawodowego w rozumieniu ustawy Karta Nauczyciela oraz spełnia co najmniej 4 kryteria z zakresu kierowania szkołą i 1 kryterium z zakresu pracy dydaktyczno – wychowawczej i opiekuńczej lub 3 kryteria z zakresu kierowania szkołą i 2 kryteria z zakresu pracy dydaktyczno – wychowawczej i opiekuńczej.
2. Nagroda dyrektora szkoły może być przyznana nauczycielowi, który posiada aktualną ocenę pracy pedagogicznej lub pozytywną ocenę dorobku zawodowego w rozumieniu ustawy Karta Nauczyciela w oparciu o kryteria określone w § 4 pkt 1ust. 2).

§ 4

1. Określa się kryteria:
 - 1) w zakresie kierowania szkołą:
 - a) wyróżniająco organizował proces dydaktyczno-wychowawczy w placówce,

- b) opracował i wdrożył działania, które spowodowały pozytywne efekty organizacyjne, dydaktyczne i wychowawcze w zarządzanej placówce,
 - c) racjonalnie gospodarował środkami publicznymi, wzbogacał bazę dydaktyczną szkoły/placówki,
 - d) uzyskał pozytywne wyniki z przeprowadzonych w placówce kontroli,
 - e) pozyskiwał środki na rachunek dochodów własnych szkoły/placówki,
 - f) zapewnił bezpieczeństwo uczniom i nauczycielom.
- 2) w zakresie pracy dydaktyczno-wychowawczej i opiekuńczej:
- a) osiągał wysokie wyniki w nauczaniu, potwierdzone w sprawdzianach i egzaminach uczniów, przeprowadzonych przez okręgowe komisje egzaminacyjne oraz wskaźnikach Edukacyjnej Wartości Dodanej (EWD),
 - b) uzyskał wyróżniające wyniki w procesie dydaktyczno-wychowawczym, potwierdzone zakwalifikowaniem się uczniów do grupy laureatów w konkursach przedmiotowych na szczeblu powiatu (rejonu) i województwa lub zajęciem przez uczniów lub zespoły 1-3 miejsca w innych konkursach, turniejach, zawodach, przeglądach itp. na szczeblu województwa lub 1 miejsca na szczeblu miasta i powiatu (rejonu) oraz dla klas młodszych za zajęcie 1 miejsca na szczeblu miejskim,
 - c) udokumentował osiągnięcia w pracy, w tym z uczniem uzdolnionym lub uczniem mającym trudności w nauce,
 - d) wprowadził programy autorskie i innowacyjne,
 - e) wdrażał efektywne formy współpracy z rodzicami i lokalnym środowiskiem,
 - f) organizował imprezy kulturalne, sportowe, rekreacyjne i wypoczynkowe oraz uroczystości szkolne i rocznicowe,
 - g) doskonalił własny warsztat pracy oraz podnosił kwalifikacje zawodowe,
 - h) udzielał aktywnej pomocy w adaptacji zawodowej nauczycieli podejmujących pracę w zawodzie nauczyciela oraz kolejnych stopniach awansu zawodowego.
 - i) organizował pomoc oraz opiekę uczniom i wychowankom będącym w trudnej sytuacji materialnej i życiowej,
 - j) organizował współpracę szkoły z instytucjami, organizacjami i stowarzyszeniami oraz rodzicami w celu poszerzenia oferty edukacyjnej szkoły,
 - k) udzielał pomocy dzieciom zagrożonym niedostosowaniem społecznym,
 - l) wykazał się inicjatywą i aktywnością w prowadzeniu zajęć pozalekcyjnych oraz rozwijaniem zainteresowań uczniów
 - ł) podejmował działania na rzecz środowiska oświatowego.

§ 5

1. Nauczyciel i nauczyciel pełniący funkcje kierowniczą może otrzymać kolejną nagrodę, jeżeli od momentu przyznania ostatniej, ponownie spełni warunki, o których mowa w § 3.

Załącznik Nr 1 do Regulaminu przyznawania nagród dyrektorom i nauczycielom szkół i placówek oświatowych Gminy Miejskiej Tczew za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze, podjętego uchwałą Nr XXXVII/322/2009 Rady Miejskiej w Tczewie z dnia 24.09.2009r

WZÓR

.....
(pieczęć wnioskodawcy)

Wniosek

.....
/ Wnioskodawca /

o przyznanie nagrody Prezydenta Miasta Tczewa

Podstawa prawna: § 2 ust. 8 Regulaminu przyznawania nagród dyrektorom i nauczycielom szkół i placówek oświatowych Gminy Miejskiej Tczew za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze

Zgłaszam wniosek o przyznanie nagrody Prezydenta Miasta Tczewa

Pani/u
zatrudnionej/mu na stanowisku dyrektora

.....
(nazwa placówki)

Dane osobowe:

Data urodzenia

Wykształcenie

Stopień awansu zawodowego

Staż pracy pedagogicznej

Ocena pracy, data ustalenia

Nagrody, odznaczenia – rok otrzymania.....

Uzasadnienie wniosku

Podstawa prawna: § 4 ust. 1 Regulaminu przyznawania nagród dyrektorom i nauczycielom szkół i placówek oświatowych Gminy Miejskiej Tczew za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze
w zakresie kierowania szkołą (§ 4 ust. 1 pkt 1)
a) organizacja procesu dydaktyczno-wychowawczego w placówce:
b) opracowane i wdrożone działania powodujące pozytywne efekty organizacyjne, dydaktyczne i wychowawcze w zarządzanej placówce:
c) gospodarowanie środkami publicznymi, wzbogacanie bazy dydaktycznej szkoły/placówki:
d) wyniki kontroli:
e) pozyskane środki na rachunek dochodów własnych szkoły/placówki:
f) zapewnienie bezpieczeństwa uczniom i nauczycielom:
w zakresie pracy dydaktyczno-wychowawczej i opiekuńczej (§ 4 ust. 1 pkt 2)
a) wyniki w nauczaniu, potwierdzone w sprawdzianach i egzaminach uczniów, przeprowadzonych przez okręgowe komisje egzaminacyjne oraz wskaźnikiem Edukacyjnej Wartości Dodanej (EWD):
b) wyniki w procesie dydaktyczno-wychowawczym, potwierdzone zakwalifikowaniem się uczniów do grupy laureatów w konkursach przedmiotowych na szczeblu powiatu (rejonu)

i województwa lub zajęciem przez uczniów lub zespoły 1-3 miejsca w innych konkursach, turniejach, zawodach, przeglądach itp. na szczeblu województwa lub 1 miejsca na szczeblu miasta i powiatu (rejonu) oraz dla klas młodszych za zajęcie 1 miejsca szczeblu miejskim:

c) osiągnięcia w pracy, w tym z uczniem uzdolnionym lub uczniem mającym trudności w nauce:

d) programy autorskie i innowacyjne:

e) formy współpracy z rodzicami i lokalnym środowiskiem:

f) organizacja imprez kulturalnych, sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych oraz uroczystości szkolnych i rocznicowych:

g) doskonalenie własnego warsztatu pracy oraz podnoszenie kwalifikacji zawodowych:

h) udzielanie aktywnej pomocy w adaptacji zawodowej nauczycieli podejmujących pracę w zawodzie nauczyciela oraz kolejnych stopniach awansu zawodowego:

i) organizacja pomocy oraz opieki dla uczniów i wychowanków będących w trudnej sytuacji materialnej i życiowej:

j) organizacja współpracy szkoły z instytucjami, organizacjami i stowarzyszeniami oraz rodzicami w celu poszerzenia oferty edukacyjnej szkoły:
k) udzielanie pomocy dzieciom zagrożonym niedostosowaniem społecznym:
l) wykazana inicjatywa i aktywność w prowadzeniu zajęć pozalekcyjnych oraz rozwijanie zainteresowań uczniów:
ł) podejmowanie działań na rzecz środowiska oświatowego

Tczew, dnia

.....
(podpis wnioskodawcy)

Załącznik Nr 2 do Regulaminu przyznawania nagród dyrektorom i nauczycielom szkół i placówek oświatowych Gminy Miejskiej Tczew za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze, podjętego uchwałą Nr XXXVII/322/2009 Rady Miejskiej w Tczewie z dnia 24.09.2009r

WZÓR

.....
(pieczęć wnioskodawcy)

Wniosek

.....
/ Wnioskodawca /

o przyznanie nagrody Prezydenta Miasta Tczewa / Dyrektora szkoły

Podstawa prawna: § 2 pkt. 8 Regulaminu przyznawania nagród dyrektorom i nauczycielom szkół i placówek oświatowych Gminy Miejskiej Tczew za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze

Zgłaszam wniosek o przyznanie nagrody Prezydenta Miasta Tczewa / Dyrektora szkoły

Pani/u

zatrudnionej/mu na stanowisku nauczyciela

.....
(wymienić specjalność lub nauczany przedmiot oraz nazwę placówki)

Dane osobowe:

Data urodzenia

Wykształcenie

Stopień awansu zawodowego

Staż pracy pedagogicznej

Ocena pracy, data ustalenia

Nagrody, odznaczenia – rok otrzymania.....

Uzasadnienie wniosku:

Podstawa prawna: § 4 ust. 1 Regulaminu przyznawania nagród Prezydenta Miasta Tczewa dyrektorom i nauczycielom szkół i placówek oświatowych Gminy Miejskiej Tczew za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze
w zakresie pracy dydaktyczno-wychowawczej i opiekuńczej (§ 4 ust. 1 pkt 2)
a) wyniki w nauczaniu, potwierdzone w sprawdzianach i egzaminach uczniów, przeprowadzonych przez okręgowe komisje egzaminacyjne, wskaźnikiem Edukacyjnej Wartości Dodanej (EWD)
b) wyniki w procesie dydaktyczno-wychowawczym, potwierdzone zakwalifikowaniem się uczniów do grupy laureatów w konkursach przedmiotowych na szczeblu powiatu (rejonu) i województwa lub zajęciem przez uczniów lub zespoły 1-3 miejsca w innych konkursach, turniejach, zawodach, przeglądach itp. na szczeblu województwa lub 1 miejsca na szczeblu miasta i powiatu (rejonu) oraz dla klas młodszych za zajęcie 1 miejsca szczeblu miejskim:
c) osiągnięcia w pracy, w tym z uczniem uzdolnionym lub uczniem mającym trudności w nauce:
d) programy autorskie i innowacyjne:
e) formy współpracy z rodzicami i lokalnym środowiskiem:
f) organizacja imprez kulturalnych, sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych oraz uroczystości szkolnych i rocznicowych:

g) doskonalenie własnego warsztatu pracy oraz podnoszenie kwalifikacji zawodowych:
h) udzielanie aktywnej pomocy w adaptacji zawodowej nauczycieli podejmujących pracę w zawodzie nauczyciela oraz kolejnych stopniach awansu zawodowego
i) organizacja pomocy oraz opieki dla uczniów i wychowanków będących w trudnej sytuacji materialnej i życiowej:
j) organizacja współpracy szkoły z instytucjami, organizacjami i stowarzyszeniami oraz rodzicami w celu poszerzenia oferty edukacyjnej szkoły/placówki:
k) udzielanie pomocy dzieciom zagrożonym niedostosowaniem społecznym:
l) wykazał się inicjatywą i aktywnością w prowadzeniu zajęć pozalekcyjnych oraz rozwijaniem zainteresowań uczniów:
ł) podejmowanie działań na rzecz środowiska oświatowego

Tczewa, dnia

.....
(podpis wnioskodawcy)

Wniosek zaopiniowano na posiedzeniu Rady Pedagogicznej w dniu
(podstawa prawna: § 2 ust. 3 Regulaminu)

2685

UCHWAŁA Nr XXXVIII/362/2009
Rady Miejskiej Władysławowa
z dnia 30 września 2009 r.

w sprawie uchwalenia Regulaminu korzystania z kompleksu boisk sportowych MOJE BOISKO – ORLIK 2012 we Władysławowie przy ul. 1000 lecia P.P. nr 2.

Na podstawie art. 18 ust. 1, art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. nr 142 poz. 1591 z późn. zm.) i art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (t. j. Dz. U. z 2001 r. nr 81, poz. 889 z późn. zm.) Rada Miejska Władysławowa uchwala, co następuje:

§ 1

Ustala się Regulamin korzystania z kompleksu boisk sportowych ORLIK 2012 położonych na terenie Szkoły Podstawowej nr 2 we Władysławowie przy ul. 1000 lecia P.P. nr 2 w brzmieniu określonym w załączniku nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Władysławowo.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Przewodniczący
Rady Miejskiej
Stefan Klein

Załącznik nr 1
do uchwały Nr XXXVIII/362/2009
Rady Miejskiej Władysławowa
z dnia 30 września 2009 r.

**REGULAMIN KORZYSTANIA Z ZESPOŁU BOISK
SPORTOWYCH „MOJE BOSKO ORLIK 2012”**

1. Wejście na teren obiektu jest równoznaczne z przyjęciem i przestrzeganiem ustaleń niniejszego regulaminu.
2. Zespół boisk sportowych administrowany jest przez Dyrektora Szkoły Podstawowej nr 2 we Władysławowie, zwanego w dalszej części regulaminu „administratorem”.
3. Administrator ustanawia instruktorów sportu sprawujących opiekę nad prowadzeniem zajęć sportowych na terenie obiektu.
4. Boiska czynne są w następujących terminach:
 - dla planowych zajęć szkolnych uczniów Szkoły Podstawowej nr 2 w trakcie trwania roku szkolnego od poniedziałku do piątku w godzinach od 8.00 do 15.00
 - dla pozostałych użytkowników:
 - od poniedziałku do piątku w godz.
 - od 15.00 do 21.00 w soboty i niedziele w godz.
 - od 10.00 do 21.00
 - w okresie wakacji i ferii zimowych w województwie pomorskim w godz.
 - od 9.00 do 21.00
- z wyjątkiem dni świątecznych uznawanych za ustawowo wolne od pracy.
5. W szczególnie uzasadnionych przypadkach administrator może wyrazić zgodę na korzystanie z boisk w innych terminach.
6. Instruktor sportu opracowuje harmonogram korzystania z obiektu oraz koordynuje zajęcia sportowe odbywające się na obiekcie. W sytuacji wystąpienia niekorzystnych warunków atmosferycznych oraz przeprowadzania prac porządkowych i konserwacyjnych o korzystaniu z boisk decyduje instruktor sportu.
7. Warunkiem korzystania z boisk jest używanie obuwia sportowego właściwego dla nawierzchni boiska tj. na boisku trawiastym obuwia typu halowego lub z małymi korkami z tworzyw sztucznych, na boisku wielofunkcyjnym obuwia typu halowego.
8. W celu zapewnienia bezpieczeństwa użytkownikom obiektu oraz zachowania porządku na jego terenie zabrania się:
 - używania butów sportowych o wysokich lub metalowych korkach lub kołcach
 - wprowadzania i użytkowania sprzętu nieprzeznaczonego do użytkowania lub konserwacji boisk z wyjątkiem pojazdów użytkowanych przez osoby niepełnosprawne
 - niszczenia urządzeń sportowych i nawierzchni boisk
 - wchodzenia na ogrodzenia i urządzenia sportowe
 - palenia tytoniu i spożywania alkoholu oraz środków odurzających
 - zaśmiecania oraz wnoszenia napojów w szklanych lub metalowych opakowaniach
 - przebywania na obiekcie zorganizowanym grupom sportowym bez opiekuna
 - wprowadzania zwierząt z wyjątkiem psów przewodników osób niewidomych
 - utrudniania zajęć sportowych grup przebywających na boiskach
 - korzystania z boisk bez zgody instruktora sportu
9. Rozstrzygnięcia dotyczące zgodnego z postanowieniami pkt 8 korzystania z obiektu podejmuje instruktor sportu, który może w zależności od sytuacji:
 - nakazać zmianę obuwia sportowego
 - zwrócić uwagę na niewłaściwe zachowanie użytkownika
 - nakazać opuszczenie boisk
10. Użytkownicy obiektu zobowiązani są do przestrzegania niniejszego regulaminu, a w szczególności do podporządkowania się decyzjom instruktora sportu.
11. Korzystanie z boisk jest bezpłatne.
12. Użytkownicy boisk mogą korzystać z pomieszczeń socjalnych za zgodą instruktora sportu.
13. Użytkownicy korzystają z boisk na własną odpowiedzialność i odpowiadają materialnie za wyrządzone szkody.
14. Miasto Władysławowo nie ponosi odpowiedzialności za wypadki powstałe w trakcie korzystania z obiektu.

2866

UCHWAŁA Nr XXXVIII/365/2009
Rady Miejskiej Władysławowa
z dnia 30 września 2009 r.

w sprawie nadania nazw nowym ulicom na terenie administracyjnym miasta Władysławowa.

Na podstawie art. 18, ust. 2, pkt 13, art. 40 ust. 1, art. 41, art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), Rada Miasta Władysławowa uchwala, co następuje:

§ 1

Nadaje się niżej określonym ulicom położonym na obszarze administracyjnym miasta Władysławowa następujące nazwy:

1. drodze publicznej, położonej w obrębie ewidencyjnym Władysławowo 08, karta mapy 1, oznaczona w ewidencji gruntów jako część działek nr 24/1 i 25/6, rozpoczynająca się pomiędzy działkami nr 24/2 i 25/1, nazwę ul. Stanisława Lema.
2. drodze publicznej, położonej w obrębie ewidencyjnym Władysławowo 08, karta mapy 1, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 26/10, rozpoczynająca się pomiędzy działkami nr 26/2 i 27/2, nazwę ul. Elizy Orzeszkowej.
3. drodze publicznej, położonej w obrębie ewidencyjnym Władysławowo 08, karta mapy 1, oznaczonej w ewidencji gruntów jako wschodnia część działki ewidencyjnej 33/15, rozpoczynająca się pomiędzy działkami nr 33/1 i 33/8, nazwę ul. Leona Golla.
4. drodze publicznej, położonej w obrębie ewidencyjnym Władysławowo 08, karta mapy 1, oznaczonej w ewidencji gruntów jako część działki ewidencyjnej 34/3,

rozpoczynająca się pomiędzy działkami 34/2 i 34/4, nazwę ul. Marii Konopnickiej.

5. drodze wewnętrznej, położonej w obrębie ewidencyjnym Władysławowo 08, karta mapy 1, biegnącej od ul. Droga Chłapowska prostopadle do ul. Droga Swarzewska, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki nr 26/11, 30/1, 30/2, 30/3, 30/4, 30/5 oraz części działek nr 24/1, 25/6, 27/27, 33/15 i 34/3, nazwę ul. Marii Dąbrowskiej.

§ 2

Szczegółowy przebieg dróg o których mowa w § 1 określa wyrys mapy ewidencyjnej, który stanowi załącznik nr 1 do niniejszej uchwały

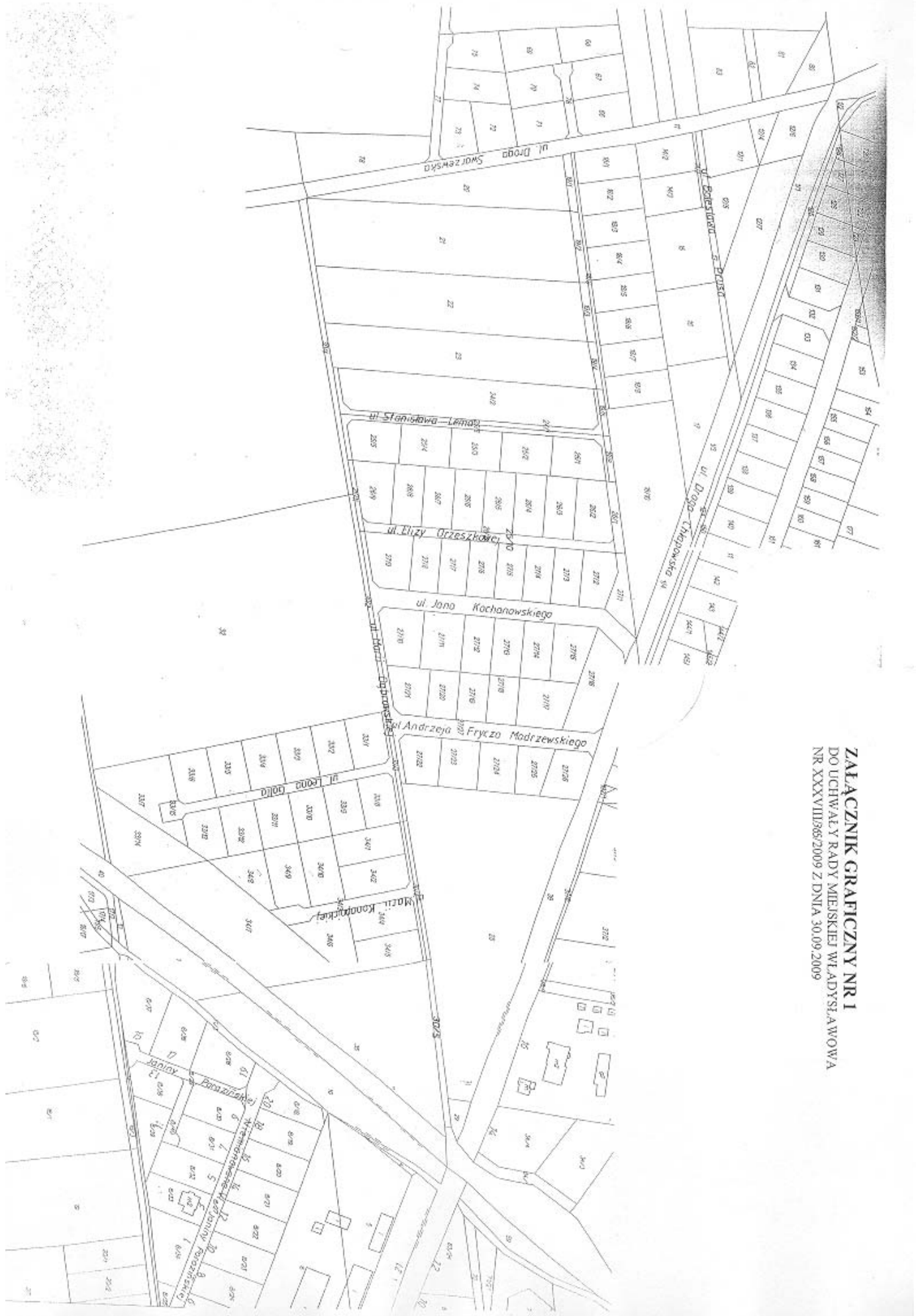
§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Władysławowa.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie po upływie czternastu dni od jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Przewodniczący
Rady Miejskiej
Stefan Klein



ZALĄCZNIK GRAFICZNY NR 1
DO UCHWAŁY RADY MIEJSKIEJ WŁADYSŁAWOWA
NR XXXVIII/365/2009 Z DNIA 30.09.2009

2867

UCHWAŁA Nr XXXVIII/369/2009
Rady Miejskiej Władysławowa
z dnia 30 września 2009 r.

w sprawie zmiany uchwały Nr XXIX/330/2005 Rady Miejskiej Władysławowa z dnia 23 marca 2005 r.
w sprawie regulaminu udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 14a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 Nr 142 poz 1591 z późn. zm), w związku z art. 90f ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 1996 Nr 67, poz. 329 z późn. zm) Rada Miejska Władysławowa uchwala, co następuje

§ 1

W załączniku Nr 1 do uchwały Nr XXIX/330/2005 Rady Miejskiej Władysławowa z dnia 23 marca 2005 r. w sprawie regulaminu udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym, wprowadza się następujące zmiany:

1. w § 9 ust 1 Regulaminu pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 9 ust. 1 pkt 1/wniosek rodziców albo pełnoletniego opiekuna/”

2. w § 15 ust 1 Regulaminu otrzymuje brzmienie:

„§ 15 pkt 1/stypendium szkolne jest przyznawane na okres nie krótszy niż miesiąc i nie dłuższy niż 10 miesięcy w danym roku szkolnym, a w przypadku słuchaczy

kolegiów nauczycielskich i kolegiów pracowników służb społecznych – na okres nie krótszy niż miesiąc i nie dłuższy niż 9 miesięcy w danym roku szkolnym/”

§ 2

Pozostałe postanowienia Regulaminu obowiązują bez zmian.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Władysławowa.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego i ma zastosowanie od 1 września 2009 r.

Przewodniczący
Rady Miejskiej
Stefan Klein

2868

UCHWAŁA Nr XXXVIII/370/2009
Rady Miejskiej Władysławowa
z dnia 30 września 2009 r.

w sprawie określenia liczby nowych licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką,
przeznaczonych do wydania w 2010 r.

Na podstawie art. 18 ust 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 6 ust. 6 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. nr 125, poz. 874, ze zm.) Rada Miejska Władysławowa, po zasięgnięciu opinii organizacji zrzeszających miejscowych taksówkarzy i organizacji, których statutowym celem jest ochrona praw konsumenta, uchwala, co następuje:

§ 1

Określa się liczbę nowych licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką na terenie Gminy - Miasto Władysławowo w wysokości 34 sztuk (trzydzieści cztery sztuk), przeznaczonych do wydania w 2010 r.

§ 2

Nie uważa się za nowe licencji wydanych w miejsce licencji, które w trakcie roku kalendarzowego uległy cofnięciu bądź wygaszeniu przez organ wydający lub straciły ważność z innych przyczyn.

§ 3

Z uwzględnieniem nowo wydanych licencji określonych w § 1, łączna ilość licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką na terenie Gminy Miasto Władysławowo wynosi 94 licencje.

§ 4

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Władysławowa.

§ 5

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Przewodniczący
Rady Miejskiej
Stefan Klein

2869

UCHWAŁA Nr XXVIII/262/09
Rady Powiatu Kartuskiego
z dnia 24 września 2009 r.

w sprawie zmiany w uchwale Nr XIII/119/08 Rady Powiatu Kartuskiego z dnia 14 lutego 2008 r.
w sprawie likwidacji Szpitala Powiatowego im. dr A. Majkowskiego w Kartuzach.

Na podstawie art. 12 pkt 8 lit „i” ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592; z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271, Nr 200, poz. 1688, Nr 214, poz. 1806; z 2003 r. Nr 162, poz. 1568; oraz z 2004 r. Nr 102, poz. 1055; z 2007 r. Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111; Nr 223, poz. 1458; z 2009 r. Nr 92, poz. 753) oraz art. 43 i art. 60 ust. 4b pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, Nr 123, poz. 849, Nr 166, poz. 1172, Nr 176, poz. 1240 i Nr 181, poz. 1290; z 2008 r. Nr 171, poz. 1056 i nr 234, poz. 1570, oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 76, poz. 641 i Nr 98, poz. 817) Rada Powiatu Kartuskiego uchwala, co następuje:

§ 1

W uchwale Nr XIII/119/2008 Rady Powiatu Kartuskiego z 14 lutego 2008 r. w sprawie likwidacji Szpitala Powiatowego im. dr A. Majkowskiego w Kartuzach w § 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakończenie czynności likwidacyjnych nastąpi w dniu 31 grudnia 2009 r.”.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Powiatu Kartuskiego.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Przewodniczący Rady
Edmund Kwidziński

2870

UCHWAŁA Nr XXXVI/215/2009
Rady Powiatu Kwidzińskiego
z dnia 28 września 2009 r.

w sprawie określenia rodzajów świadczeń przyznawanych w ramach pomocy zdrowotnej dla nauczycieli korzystających z opieki zdrowotnej oraz warunków i sposobu ich przyznawania.

Na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 2 i art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (tj. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592 z późn. zm.) oraz art. 72 ust. 1 i 4 w związku z art. 91b ust. 1 i 91d pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (tj. Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 z późn. zm.) Rada Powiatu uchwala, co następuje:

§ 1

Określa się rodzaje świadczeń przyznawanych w ramach pomocy zdrowotnej dla nauczycieli korzystających z opieki zdrowotnej oraz warunki i sposób ich przyznawania, w formie Regulaminu przyznawania pomocy zdrowotnej dla nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach, dla których organem prowadzącym jest Powiat Kwidziński, stanowiącego załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Powiatu Kwidzińskiego.

§ 3

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego i wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 2010 r.

Przewodniczący Rady
Andrzej Zwolak

Załącznik
do Uchwały Nr XXXVI/215/2009
Rady Powiatu Kwidzińskiego
z dnia 28 września 2009 r.

Regulamin
przyznawania pomocy zdrowotnej dla nauczycieli
zatrudnionych w szkołach i placówkach, dla których
organem prowadzącym jest Powiat Kwidziński

ROZDZIAŁ I
Postanowienia wstępne

§ 1

Niniejszy regulamin określa:

- 1) rodzaje świadczeń przyznawanych w ramach pomocy zdrowotnej dla nauczycieli korzystających z opieki zdrowotnej,
- 2) warunki przyznawania świadczeń w ramach pomocy zdrowotnej, w tym osoby uprawnione do korzystania z tej pomocy,
- 3) sposób przyznawania świadczeń w ramach pomocy zdrowotnej, w tym zadania Komisji Zdrowotnej.

§ 2

Ilekroć w regulaminie jest mowa bez bliższego określenia o:

- 1) szkole – należy przez to rozumieć jednostki organizacyjne wymienione w art. 1 ust. 1 pkt 1) i ust. 1a

ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, dla których organem prowadzącym jest Powiat Kwidzyński;

- 2) nauczycielu – należy przez to rozumieć również wychowawców oraz innych pracowników pedagogicznych obecnie zatrudnionych lub będących emerytami i rencistami w jednostkach organizacyjnych, o których mowa w pkt 1);
- 3) dyrektorze – należy przez to rozumieć dyrektora jednostki, o której mowa w pkt 1);
- 4) organie prowadzącym – należy przez to rozumieć Powiat Kwidzyński;
- 5) Staroście – należy przez to rozumieć Starostę Kwidzyńskiego;
- 6) przedstawicieli organu prowadzącego – należy przez to rozumieć wytypowanego przez Starostę pracownika Starostwa Powiatowego w Kwidzynie;
- 7) Komisji – należy przez to rozumieć Komisję Zdrowotną powołaną przez Starostę Kwidzyńskiego;
- 8) Wydziale – należy przez to rozumieć Wydział Edukacji, Kultury, Sportu, Turystki i Zdrowia Publicznego Starostwa Powiatowego w Kwidzynie;
- 9) wniosku – należy przez to rozumieć wniosek o przyznanie pomocy zdrowotnej;
- 10) wnioskodawcy – należy przez to rozumieć nauczyciela lub inną uprawnioną osobę występującą z wnioskiem o przyznanie pomocy zdrowotnej;
- 11) funduszu zdrowotnym – należy przez to rozumieć środki finansowe przeznaczone w budżecie powiatu na pomoc zdrowotną dla nauczycieli korzystających z opieki zdrowotnej;
- 12) świadczeniu – należy przez to rozumieć świadczenie przyznawane w ramach pomocy zdrowotnej dla nauczycieli korzystających z opieki zdrowotnej.

ROZDZIAŁ II

Rodzaje świadczeń w ramach pomocy zdrowotnej

§ 3

1. Fundusz zdrowotny tworzą środki finansowe wyodrębnione corocznie w budżecie Powiatu Kwidzyńskiego, z przeznaczeniem na pomoc zdrowotną dla nauczycieli korzystających z opieki zdrowotnej.
2. Wysokość środków finansowych przeznaczonych na pomoc zdrowotną dla nauczycieli określa uchwała Rady Powiatu Kwidzyńskiego.

§ 4

1. Świadczeniami w ramach pomocy zdrowotnej są:
 - 1) refundacja kosztów zakupu leków i materiałów medycznych,
 - 2) refundacja kosztów opieki nad chorym w domu,
 - 3) refundacja kosztów specjalistycznego leczenia,
 - 4) refundacja kosztów zakupu sprzętu rehabilitacyjnego lub ortopedycznego.
2. Świadczenia przyznawane są nauczycielom korzystającym z opieki zdrowotnej w związku z:
 - 1) ciężką lub przewlekłą chorobą,
 - 2) długotrwałym leczeniem z powodu choroby zawodowej,
 - 3) długotrwałym leczeniem specjalistycznym,
 - 4) długotrwałym leczeniem szpitalnym, z koniecznością dalszego leczenia w domu,
 - 5) długotrwałą rehabilitacją, w tym związaną z chorobami zawodowymi i powypadkową,
 - 6) koniecznością zakupu sprzętu rehabilitacyjnego lub ortopedycznego, niezbędnego do wykonywania za-

wodu (np. zakup szkieł korekcyjnych, ze względu na wiek i pracę związaną z prowadzeniem dokumentacji) lub ułatwiającego dalsze funkcjonowanie (np. aparat słuchowy, proteza).

§ 5

1. Pomoc zdrowotna jest udzielana w formie jednorazowego, bezzwrotnego świadczenia finansowego.
2. Wysokość jednorazowego świadczenia nie może przekroczyć 40% zasadniczego wynagrodzenia nauczyciela stażysty.
3. Wysokość przyznanego świadczenia uzależniona jest od:
 - 1) przebiegu choroby oraz okoliczności z tym związanych, mających wpływ na sytuację materialną nauczyciela (przewlekły charakter choroby, zapewnienie dodatkowej opieki choremu, konieczność stosowania specjalnej diety itp.),
 - 2) wysokości udokumentowanych poniesionych przez nauczyciela kosztów leczenia,
 - 3) sytuacji materialnej rodziny nauczyciela, po odliczeniu udokumentowanych poniesionych kosztów,
 - 4) możliwości finansowych funduszu zdrowotnego, określonych liczbą pozytywnie rozpatrzonych wniosków i wysokości kosztów ponoszonych na leczenie przez nauczycieli.
4. W przypadku braku środków na pełne pokrycie potrzeb świadczenie będzie przyznane częściowo lub nie będzie przyznane.

ROZDZIAŁ III

Warunki przyznawania świadczeń w ramach pomocy zdrowotnej

§ 6

Osobami uprawnionymi do korzystania z funduszu zdrowotnego są:

- 1) nauczyciele, wychowawcy i inni pracownicy pedagogiczni, zatrudnieni w co najmniej połowie obowiązującego wymiaru zajęć dydaktyczno-wychowawczych w szkołach i placówkach, dla których organem prowadzącym jest Powiat Kwidzyński;
- 2) nauczyciele emeryci i nauczyciele renciści, bez względu na datę przejścia na emeryturę lub rentę, wywodzący się ze szkół i placówek, o których mowa powyżej, i objęci przez te jednostki pomocą socjalną.

§ 7

1. Warunkiem przyznania świadczenia jest złożenie do dnia 15 września danego roku wniosku o przyznanie pomocy zdrowotnej, na druku stanowiącym załącznik nr 1 do niniejszego regulaminu.
2. Do wniosku należy załączyć:
 - 1) aktualne zaświadczenie lekarskie potwierdzające leczenie związane z przewlekłą lub ciężką chorobą, leczenie specjalistyczne, konieczność stosowania sprzętu rehabilitacyjnego lub ortopedycznego, konieczność zapewnienia choremu dodatkowej opieki,
 - 2) dokumenty potwierdzające poniesione koszty leczenia (w tym potwierdzone za zgodność z oryginałem kopie faktur, imiennych rachunków, poświadczających poniesione koszty zakupu leków, innego sprzętu medycznego lub usługi zdrowotnej), z zastrzeżeniem ust. 3,

- 3) inne dokumenty uzasadniające przyznanie pomocy zdrowotnej.
3. Wniosek o przyznanie nauczycielowi pomocy zdrowotnej może złożyć również przełożony nauczyciela, członek rodziny lub opiekun, jeżeli nauczyciel nie jest zdolny osobiście do podejmowania czynności w tym zakresie lub z innych powodów sam w swojej sprawie nie podejmuje działań. W takim przypadku dopuszcza się oświadczenie wnioskodawcy o poniesionych kosztach leczenia.
4. Do wniosku należy ponadto załączyć oświadczenie o sytuacji finansowej rodziny, na druku stanowiącym załącznik nr 2 do regulaminu, potwierdzone zaświadczeniem o wysokości dochodów ze wszystkich źródeł, z ostatnich trzech miesięcy poprzedzających ubieganie się o pomoc zdrowotną, wraz z wyliczoną wysokością dochodu przypadającą na jednego członka rodziny.
5. Nauczyciele emeryci i renciści do wniosku załączają ostatni odcinek emerytury lub renty, albo kopie decyzji z ZUS-u.
6. Złożenie wniosku nie rodzi prawa do przyznania świadczenia.

§ 8

1. Wniosek, o którym mowa w § 6, nauczyciel lub inna uprawniona osoba kieruje do Starosty za pośrednictwem dyrektora szkoły, w której nauczyciel jest zatrudniony.
2. W przypadku zatrudnienia nauczyciela w kilku szkołach, wniosek o przyznanie pomocy zdrowotnej składa się tylko do dyrektora jednej ze szkół.
3. Nauczyciele emeryci i renciści składają wniosek do dyrektora szkoły, w której byli zatrudnieni przed przejściem na emeryturę lub rentę.
4. Na wniosku dyrektor potwierdza zatrudnienie nauczyciela, a w przypadku nauczyciela emeryta lub rencisty potwierdza fakt odejścia na emeryturę lub rentę z danej szkoły.
5. Dyrektor opiniuje wniosek i potwierdza załączone do niego dokumenty, a następnie przekazuje do Starosty do 25 września każdego roku.
6. Przy opiniowaniu wniosku dyrektor może zasięgnąć opinii szkolnej komisji socjalnej.
7. W przypadku, gdy wniosek o przyznanie pomocy zdrowotnej składa dyrektor szkoły opinię, o której mowa w ust. 5, wydaje Starosta.

ROZDZIAŁ IV

Sposób przyznawania świadczeń w ramach pomocy zdrowotnej

§ 9

1. Pomoc zdrowotna dla nauczycieli korzystających z opieki zdrowotnej udzielana jest raz w roku budżetowym.
2. Wysokość przyznanego świadczenia w ramach pomocy zdrowotnej będzie uzależniona od wysokości środków finansowych zaplanowanych na ten cel w budżecie Powiatu i liczby składanych wniosków.
3. Środki finansowe przeznaczone na pomoc zdrowotną dla nauczycieli niewykorzystane w danym roku kalendarzowym nie przechodzą na rok następny.

§ 10

1. W celu racjonalnego i jawnego gospodarowania funduszem zdrowotnym, Starosta, w drodze zarządzenia, powołuje Komisję Zdrowotną, w składzie:
 - 1) przedstawiciel organu prowadzącego – jako przewodniczący Komisji,

- 2) przedstawiciel Komisji Edukacji, Kultury, Kultury Fizycznej i Turystyki oraz przedstawiciel Komisji ds. Zdrowia,
 - 3) dyrektor lub przedstawiciel szkoły lub placówki, w której nauczyciel występujący z wnioskiem jest lub był zatrudniony, z zastrzeżeniem ust. 2,
 - 4) jeden wytypowany przedstawiciel organizacji związkowych nauczycieli.
2. Jeżeli z wnioskiem o przyznanie pomocy zdrowotnej występuje członek Komisji, nie może on brać udziału w podejmowaniu opinii dotyczącej tego wniosku.
 3. Członkowie Komisji zobowiązani są do zachowania w tajemnicy danych osób ubiegających się o pomoc zdrowotną oraz nieujawniania spraw zdrowotnych, losowych lub materialnych wnioskodawców, omawianych na posiedzeniu.
 4. Posiedzenia Komisji zwołuje jej przewodniczący, który informuje członków Komisji o terminie posiedzenia z co najmniej siedmiodniowym wyprzedzeniem
 5. Obsługę administracyjno-organizacyjną Komisji zapewnia Wydział.

§ 11

1. Do zadań Komisji należy rozpatrywanie i opiniowanie wniosków o przyznanie pomocy zdrowotnej oraz wnioskowanie do Starosty o udzielenie świadczeń w ramach tej pomocy nauczycielom zakwalifikowanym przez Komisję.
2. Komisja rozpatruje wnioski jeden raz w roku, w ciągu 3 tygodni od upływu terminu, o którym mowa w § 8 ust. 5.

§ 12

1. Opinie Komisji podejmowane są zwykłą większością głosów, przy udziale co najmniej połowy członków Komisji. W przypadku równej liczby głosów rozstrzygającym jest głos przewodniczącego Komisji.
2. Proponowaną wysokość świadczenia Komisja określa, biorąc pod uwagę okoliczności wymienione w § 4.
3. Komisja proponuje wysokość świadczeń w ramach środków przewidzianych na ten cel w danym roku budżetowym.
4. Z posiedzenia Komisja sporządza protokół, w którym odpowiednio dokumentuje i uzasadnia swoją opinię oraz zawiera propozycje przyznania świadczeń w ramach pomocy zdrowotnej.
5. Protokół i zaopiniowane wnioski Komisja przedkłada do akceptacji Staroście.
6. Decyzję o przyznaniu lub odmowie świadczenia w ramach pomocy zdrowotnej podejmuje Starosta. Decyzja Starosty odnotowywana jest we wniosku i jest decyzją ostateczną.
7. Informację o rozpatrzeniu wniosku przekazuje się do właściwego dyrektora szkoły, który o podjętej decyzji powiadamia wnioskodawcę w formie pisemnej.

§ 13

Wypłata świadczenia przyznanego nauczycielowi w ramach pomocy zdrowotnej dokonywana jest przez szkołę, po przekazaniu przez organ prowadzący do budżetu szkoły środków finansowych.

ROZDZIAŁ V

Postanowienia końcowe

§ 14

Wnioski ewidencjonowane są w rejestrze prowadzonym przez Wydział Edukacji, Kultury, Sportu, Turystyki i

Zdrowia Publicznego Starostwa Powiatowego w Kwidzynie.

dowe zrzeszające nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach, dla których organem prowadzącym jest Powiat Kwidzyński.

§ 15

Regulamin został zaopiniowany przez związki zawo-

Załącznik nr 1
do Regulaminu przyznawania
pomocy zdrowotnej

WNIOSEK O PRYZNANIE POMOCY ZDROWOTNEJ

.....
Wnioskodawca (imię i nazwisko)

.....
Adres i nr telefonu

.....
Szkoła, w której nauczyciel jest lub był zatrudniony

.....
(potwierdzenie dyrektora o zatrudnieniu lub przejściu na emeryturę/rentę)

Zwracam się z prośbą o przyznanie pomocy zdrowotnej z funduszu zdrowotnego.

Uzasadnienie:

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Wnioskowana kwota świadczenia wynosi:

W załączeniu do wniosku przedkładam:

- 1) aktualne zaświadczenie lekarskie,
- 2) dokumenty potwierdzające poniesione koszty leczenia (faktury, rachunki),
- 3) oświadczenie o dochodach przypadających na jednego członka rodziny,
- 4) inne dokumenty uzasadniające przyznanie pomocy zdrowotnej (wymienić jakie)

.....
(data i podpis wnioskodawcy)

Niniejszym wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych zawartych we wniosku oraz w załączonych do niego dokumentach, w związku z procedurą przyznawania pomocy zdrowotnej, zgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997r. o ochronie danych osobowych (tj. Dz. U. z 2002r. Nr 101, poz. 926 ze zm.)

.....
(miejsowość, data)

.....
(czytelny podpis nauczyciela)

Opinia dyrektora szkoły:

.....
.....
.....
.....

.....
(pieczęć szkoły)

.....
(data i podpis dyrektora)

Opinia Komisji Zdrowotnej:

.....
.....
.....
.....

Proponowana wysokość świadczenia:

Słownie złotych:

Podpisy członków Komisji Zdrowotnej:

.....
.....
.....
.....

Decyzja Starosty Kwidzyńskiego:

Przyznaję świadczenie w ramach pomocy zdrowotnej*, w wysokości: zł
(słownie złotych:)

Nie przyznaję pomocy zdrowotnej* (uzasadnienie)

.....

* niepotrzebne skreślić

.....
(data i podpis Starosty)

Załącznik nr 2
do Regulaminu przyznawania
pomocy zdrowotnej

OŚWIADCZENIE o sytuacji finansowej rodziny

Członkowie rodziny pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym:

Lp.	Nazwisko i imię	Wiek	Stopień pokrewieństwa	Miejsce pracy / nauki	Wysokość dochodu brutto w zł*
Łączny dochód rodziny (suma dochodów osób w rodzinie)					
Wysokość dochodu przypadająca na jednego członka rodziny (dochód rodziny podzielony przez liczbę osób w rodzinie)					

* wysokość dochodów ze wszystkich źródeł, podlegających lub niepodlegających opodatkowaniu, uzyskanych w ciągu ostatnich trzech miesięcy poprzedzających ubieganie się o pomoc zdrowotną

Świadoma/y odpowiedzialności karnej, zgodnie z art. 233 §1 Kodeksu karnego za zeznawanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, oświadczam, że powyższe dane są zgodne ze stanem faktycznym, co potwierdzam własnoręcznym podpisem

.....
(miejsowość, data)

.....
(podpis wnioskodawcy)

OŚWIADCZENIE

Oświadczam, że znane mi są przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych (tj. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) i zobowiązuję się do przestrzegania ich postanowień oraz zachowania w tajemnicy wszystkich danych, do których miałem/am dostęp w związku z pracami w Komisji Zdrowotnej.

Członkowie Komisji Zdrowotnej, powołanej Zarządzeniem Nr
Starosty Kwidzyńskiego, z dnia

Imię i nazwisko

Podpis

1.

.....

2.

.....

3.

.....

4.

.....

5.

.....

6.

.....

7.

.....

8.

.....

9.

.....

10.

.....

11.

.....

12.

.....

Załącznik do regulaminu
przyznawania pomocy
zdrowotnej

REJESTR
wnioseków o przyznanie pomocy zdrowotnej
dla nauczycieli korzystających z opieki zdrowotnej

Lp.	Imię i nazwisko nauczyciela	Miejsce zatrudnienia (czynny zawodowo/emeryt/rencista)	Cel pomocy zdrowotnej	Wnioskowana kwota świadczenia w ramach pomocy zdrowotnej	Przyznana kwota świadczenia w ramach pomocy zdrowotnej	Data przyznania pomocy zdrowotnej	Uwagi

2871

UCHWAŁA Nr XXXVI/321/2009
Rady Powiatu Malborskiego
z dnia 30 września 2009 r.

w sprawie zmiany do uchwały Nr XLVIII/509/2006 Rady Powiatu Malborskiego z dnia 28 czerwca 2006 r.

Na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (z 2005 r. Dz. U. Nr 249, poz. 2104 z późn. zm.) oraz art. 12 ust. 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. z 2001 r. Dz. U. Nr 142, poz. 1592 z późn. zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1

W Statucie Domu Pomocy Społecznej w Malborku wprowadza się następujące zmiany: 1. W § 1 pkt 5 dotychczasową treść skreśla się w całości i nadaje się nową w brzmieniu „ Decyzji Nr 23/2009 z dnia 30 kwietnia 2009 r. Wojewody Pomorskiego zezwalającej Powiatowi Malborskiemu na prowadzenie Domu Pomocy Społecznej”.

2. W § 11 pkt 1 dotychczasową treść skreśla się w całości i nadaje nową w brzmieniu ” Przy Domu Pomocy Społecznej działa warsztat terapii zajęciowej pod nazwą – Warsztat terapii Zajęciowej przy Domu Pomocy Społecznej – zlokalizowany w Malborku przy ul. 500 Lecia 98”.

§ 2

Uchwała podlega publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z upływem 14 dni od dnia jej opublikowania.

Przewodniczący
Rady Powiatu Malborskiego
Tadeusz Kaczorek

Egzemplarze bieżące oraz archiwalne można nabywać:

w Zespole Obsługi Klienta
80-810 Gdańsku, ul. Okopowa 21/27, wejście IV-B
tel. (0-58) 301 19 00, (0-58) 307 76 95,

Prenumeratę prowadzi:

Zakład Obsługi Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego
80-810 Gdańsk, ul. Okopowa 21/27
tel. 0-58 30-77-702; fax 0-58 30-19-626
Nr konta: Bank Zachodni WBK S. A.
45 1090 1098 0000 0000 0901 5691

Zbiory dziennika urzędowego wraz ze skorowidzem wyłożone są do wglądu w:

Bibliotece Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego
80-810 Gdańsk, ul. Okopowa 21/27
tel. 0-58 30-77-516, pok. 195
poniedziałek, wtorek, czwartek, piątek w godz. 7.45 – 15.30
środa w godz. 11.00 – 15.30

Wydawca:

Wojewoda Pomorski

Redakcja:

Wydział Nadzoru i Kontroli Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego
Redakcja Dziennika Urzędowego Województwa Pomorskiego
80-810 Gdańsk, ul. Okopowa 21/27, pokój nr 190, tel. 0-58 30 77 384, dziennik urzędowy e-mail: dziennik@gdansk.uw.gov.pl
strona internetowa: www.uw.gda.pl

Skład i druk:

Ośrodek Informatyki – Terenowy Bank Danych Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w Gdańsku, 80-810 Gdańsk, ul. Okopowa 21/27, tel. (058) 307-75-97,
e-mail: oitbd@gdansk.uw.gov.pl, www.oitbd.pl

Tłoczono z polecenia Wojewody Pomorskiego; skład i druk wykonał Ośrodek Informatyki –
Terenowy Bank Danych Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w Gdańsku